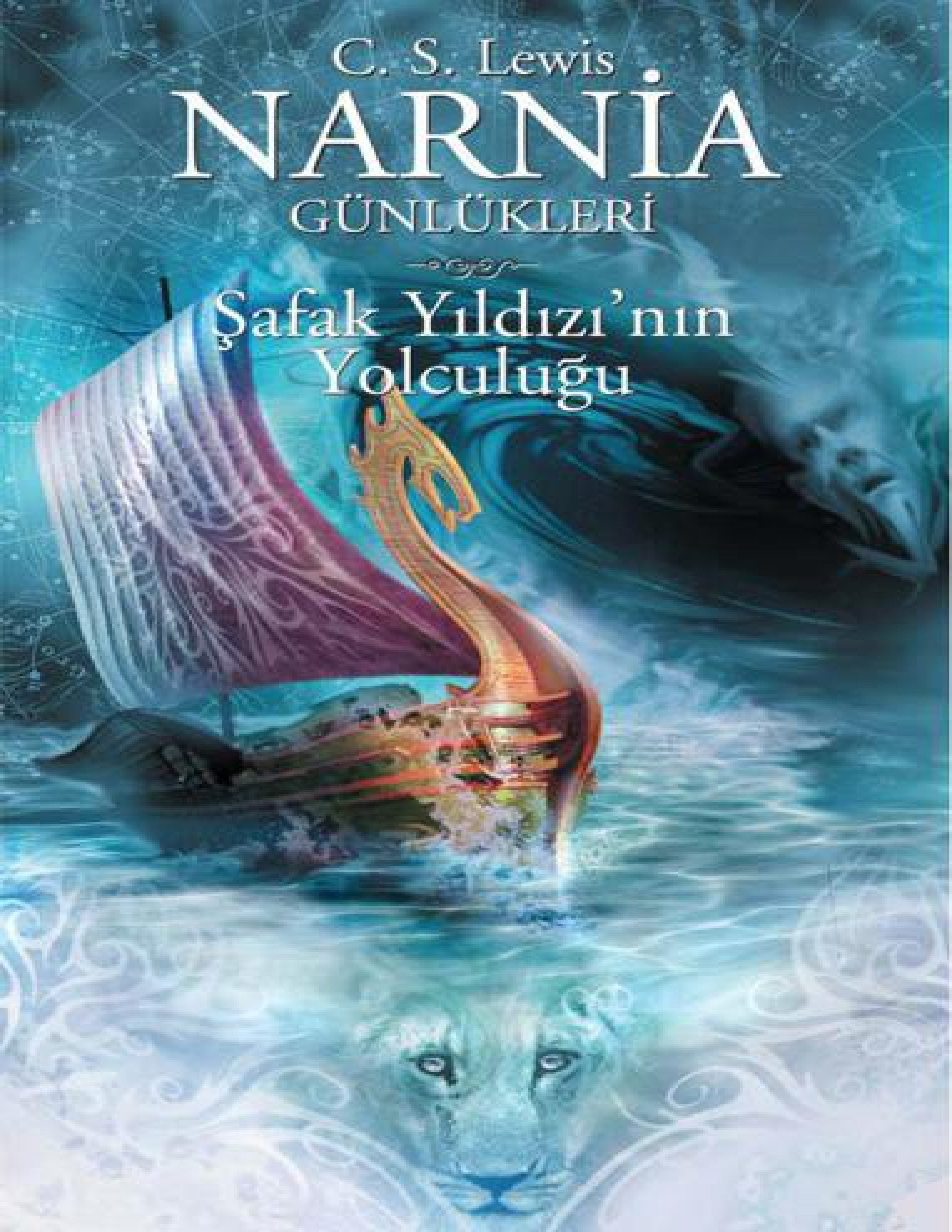

C. S. Lewis
NARNİA
GÜNLÜKLERİ
Şafak Yıldızı'nın
Yolculuğu

C. S. Lewis
NARNIA
GÜNLÜKLERİ
Şafak Yıldızı'nın
Yolculuğu

NARNIA GÜNLÜKLERİ

Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu

Özgün Adı: The Chronicles of Narnia

CS Lewis Company Ltd'in izniyle Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. tarafından yayımlanmıştır.

Dijital yayın tarihi: Ağustos 2012 / ISBN 978-605-09-0953-1

Çizimler: Pauline Baynes - © CS Lewis Pte Ltd 1952

Kapak İllüstrasyonu: Cliff Nielsen - © CS Lewis Pte Ltd 2002

Çeviri: Müfit Balabanlılar

Yayına hazırlayan: Deniz K. Pala

Dijital format: Atalay Altınçekiç

Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Caddesi, Golden Plaza No. 1 Kat 10, 34360 Şişli - İstanbul

Telefon: (212) 373 77 00 / **Faks**: (212) 355 83 16

www.narnia.com

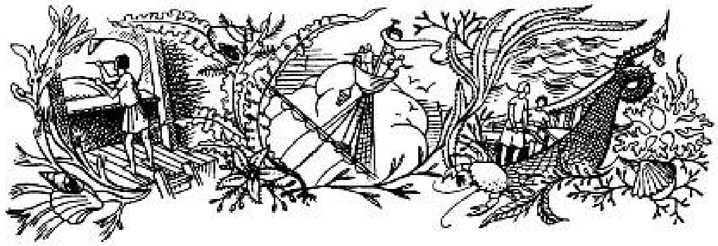
Narnia Günlükleri

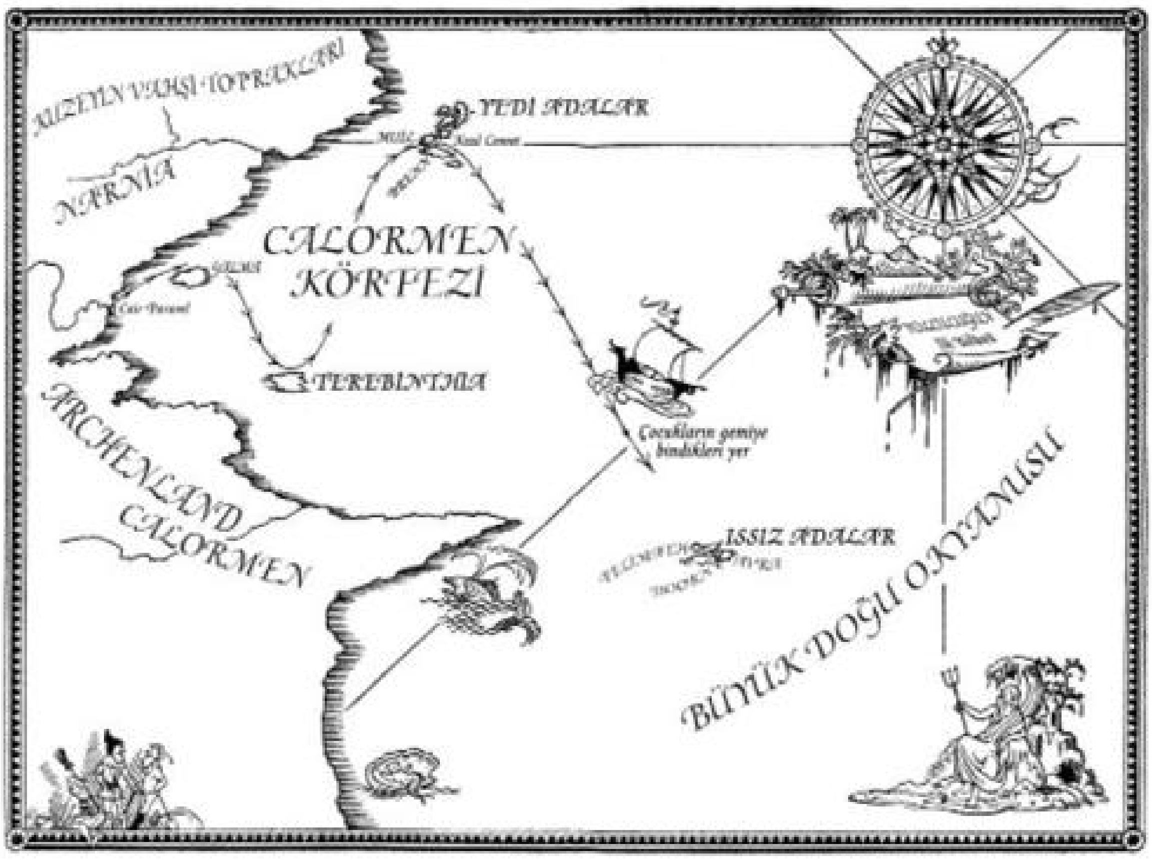
Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu

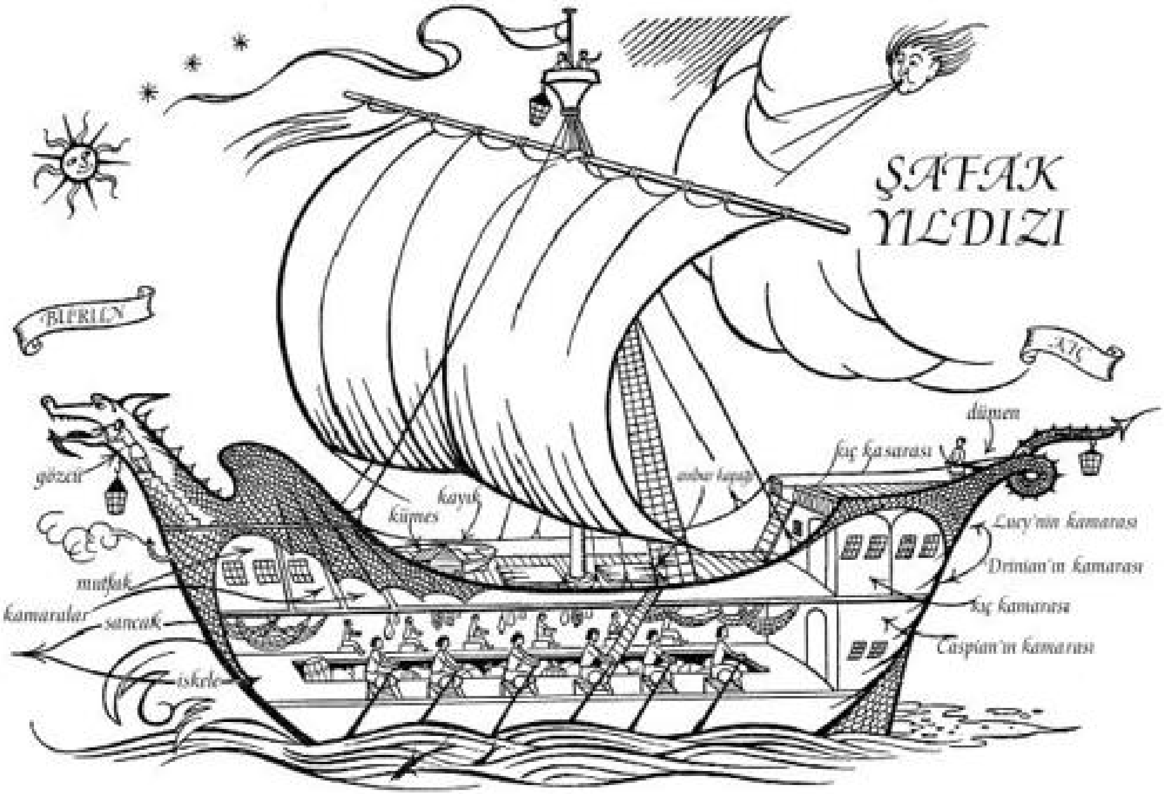
C.S. Lewis

Doğan Egmont

Geoffrey Corbett'e

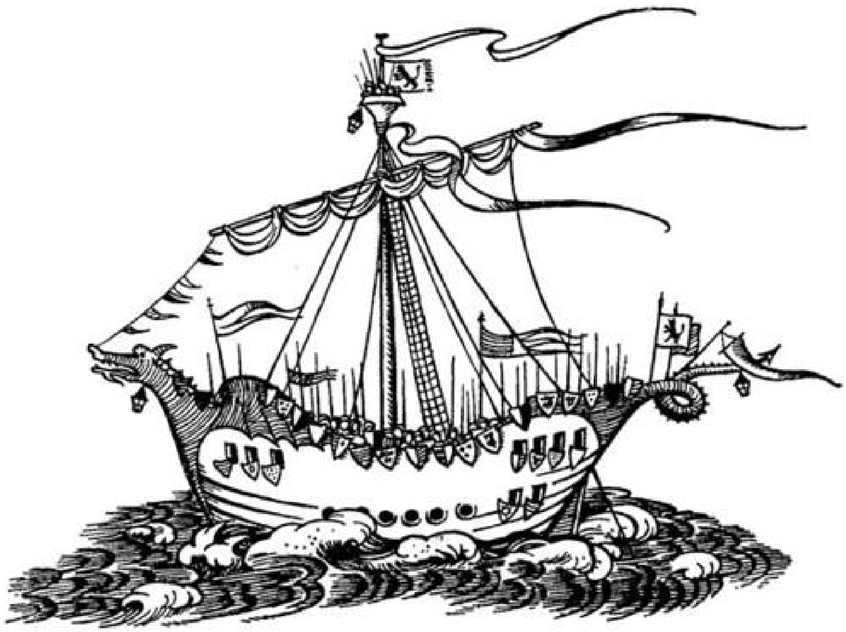

ŞAFAK
YILDIZI
gözcü
kümes
kayık
ambar kapağı
kıç kasarası
dümen
Lucy'nin kamarası
Drinian'ın kamarası
mutfak
kamaralar
sancak
kıç kamarası
Caspian'ın kamarası
iskele

Şafak Yıldızı'nın Yolculuğu

C. S. Lewis

Çizimler: Pauline Baynes

Yatak Odasındaki Resim

*E*ustace Clarence Scrubb adında bir çocuk vardı ve bu ismi hak etmediği de söylenemezdi hani. Annesiyle babası onu Eustace Clarence, öğretmenleriyse Scrubb diye çağırırdı. Arkadaşlarının onu nasıl çağırdıklarını söyleyemem, çünkü hiç arkadaşı yoktu. Ebeveynlerine “Anne” ve “Baba” demezdi, onları isimleriyle, yani Alberta ve Harold diye çağırırdı. Çok çağdaş, ilerici insanlardı. Et yemez, sigara ve alkol kullanmaz ve özel bir tür iç çamaşırı giyerlerdi. Evlerine çok az mobilya koymuşlardı, sahip oldukları birkaç giysi yataklarının üstünde dururdu ve pencereleri daima açıktı.

Eustace Clarence hayvanları severdi, özellikle de kartona iğnelenmiş ölü böcekleri. Kitapları da severdi; ama eğer içlerinde tahılları taşımaya yarayan, kovalardan oluşan asansör benzeri aygıtın ya da başka ülkelerdeki şişko çocukların özel okullarda egzersiz yaparken çekilmiş resimleri varsa.

Eustace Clarence, kuzenleri olan dört Pevensie’den, yani Peter, Susan, Edmund ve Lucy’den hoşlanmazdı. Ancak Edmund ve Lucy’nin onlara kalmaya geleceğini duyduğunda çok sevinmişti. Kalbinin derinliklerinde patronluk ve kabadayılık etme duyguları besliyordu; bir kavgada, bırakın

Edmund'u, Lucy'yle bile başa çıkamayacak kadar çelimsizdi. Ufak tefek olmasına rağmen, eğer kendi evindeyse ve diğerleri de sadece misafirse, onlara kötü vakit geçirtmenin düzinelerce yolunu bulabilirdi.

Aslına bakılırsa Edmund ve Lucy, Harold Enişte ve Alberta Hala'nın yanında kalmayı istemiyordu. Ne var ki ellerinden bir şey gelmiyordu, çünkü o yaz babaları ders vermek üzere Amerika'da dört aylık bir iş bulmuştu ve anneleri de on yıldır gerçek bir tatile çıkmadığı için onunla beraber gidecekti. Peter çok sıkı bir şekilde bir sınava hazırlanıyordu ve tatilini Profesör Kirke'le ders çalışarak geçirecekti. Profesör Kirke'ün büyük evinde uzun yıllar önce harika maceralar yaşamışlardı ve eğer Profesör hâlâ o evde yaşıyor olsaydı çocukların dördünü de seve seve konuk ederdi. Ama artık küçük bir kulübede yaşıyordu, çünkü şimdi çok fakirdi ve bu kulübede konuklarına ancak küçücük bir yatak odası verebiliyordu. Diğer üç çocuğu Amerika'ya götürmek çok masraflı olacağından sadece Susan anne ve babasıyla gitmişti.

Yetişkinler, ailenin en sevimlisinin Susan olduğunu düşünüyordu. Susan yaşına göre çok akıllı olmasına rağmen derslerinde pek başarılı değildi ve annesi "Amerika yolculuğundan, diğerlerinin öğreneceğinden çok daha fazlasını öğrenir" demişti. Edmund ve Lucy, Susan'ı kıskanmamaya çalışmışlardı, ama yaz tatillerini halalarının yanında geçirmek zorunda olmaları onları dehşete düşürüyordu. "Benim durumum daha da vahim" dedi Edmund, "en azından senin bir odan olacak, ama ben o haylaz Eustace ile aynı odayı paylaşmak zorunda kalacağım."

Bir öğleden sonra, Edmund ve Lucy birkaç dakika yalnız kaldığında hikâyemiz de başladı. Çocuklar kuşkusuz, ismi Narnia olan özel ve gizli ülkelerinden bahsediyorlardı. Sanırım birçoğumuzun gizli bir ülkesi vardır, ama çoğumuz için bu, hayali bir ülkedir. Edmund ve Lucy bu konuda diğer insanlardan daha şanslıydı. Onların gizli ülkeleri gerçekti. Gerçekten orada iki kez bulunmuşlardı ve bu bir oyun ya da rüya değildi. Narnia'ya büyü sayesinde gitmişlerdi, çünkü oraya gitmenin tek yolu buydu. Narnia'dan ayrılırlarken, bir gün oraya geri döneceklerine dair bir imada bulunulmuş, neredeyse bir söz verilmişti. Bu konu hakkında ne kadar çok konuştuklarını tahmin edebilirsiniz.

Lucy'nin odasındaki yatağın kenarına oturmuşlar, karşı duvardaki bir resme bakıyorlardı. Evde hoşlarına giden tek resim oydu. Alberta Hala bu resmi hiç sevmiyordu (sırf bu yüzden resim üst kattaki küçük odaya konmuştu), ama onu bir türlü atamamıştı, çünkü kalbini kırmak istemediği birinin düğün hediyesiydi.

Bir gemi resmiydi bu – dosdoğru size doğru gelen bir geminin resmi. Pruvası yaldızlıydı ve ağzını sonuna kadar açmış bir ejderha başı şeklindeydi. Tek direği ve mor renkli, büyük, kare şeklinde bir yelkeni vardı. Geminin bordası – ejderhanın yaldızlı kanatlarının sona erdiği yerden sonra görülebilen kısmı – yeşildi. Az önce harika, masmavi bir dalganın üzerine çıkmıştı ve dalga köpüklerle size doğru ilerlemekteydi. Geminin hafifçe iskele tarafına yattığı ve ılık bir rüzgârın önünde hızla yol aldığı açıkça görülüyordu. (Bu arada, bu hikâyeyi okumakta kararlıysanız ve gemiler hakkında pek bilgili değilseniz, geminin baş tarafına doğru baktığınızda, sol yanının iskele, sağ yanının da sancak tarafı olduğunu kafanıza sokmalısınız.) Günışığı iskele tarafından vuruyordu gemiye ve o taraftaki sular yeşillikler ve morluklarla doluydu. Diğer taraf ise geminin gölgesinden dolayı koyu maviydi.

"Üzücü olan" dedi Edmund, "Narnia'ya gidemeyeceğini bildiğin halde bir Narnia gemisine bakmak."

"Olsun, bakmak bile güzel" dedi Lucy. "Üstelik o tam bir Narnia gemisi."

Kapının dışında onları dinlemekte olan Eustace Clarence sırıtarak odaya girdi ve "Hâlâ eski oyunları mı oynuyorsunuz?" diye sordu. Geçen sene onların evinde kalırken, çocukların Narnia'dan bahsettiklerini duymuştu ve bu konuda onlarla dalga geçmeye bayılırdı. Anlattıkları her şeyin uydurma olduğunu sanıyordu ve kendisi bir şeyler uyduramayacak kadar aptal olduğundan olup biteni bir türlü anlayamıyordu.

"Burada istenmeyen birisin" dedi Edmund tersçe.

"Bir dörtlük bulmaya çalışıyorum" dedi Eustace. "Şöyle bir şey:

> Narnia hakkında oyunlar oynayan küçük çocuklar

Yavaş yavaş kaçıklaştıkça kaçıklaştılar."

"Öncelikle, çocuklar ve kaçıklaştılar kafiye değil" dedi Lucy.

"Ama redif" dedi Eustace.

"Redif medif ne diye sakın sorma ona" dedi Edmund. "Sorman için yanıp tutuşuyor. Hiçbir şey söylemezsen çekip gider belki."

Birçok çocuk bu tepki karşısında ya odayı terk eder ya da öfkelenirdi. Eustace her ikisini de yapmadı. Sadece sırıtarak odada gezindi ve az sonra tekrar konuşmaya başladı.

"Bu resimden hoşlanıyor musunuz?" diye sordu.

"Tanrı aşkına onun sanat hakkında konuşmaya başlamasına izin verme" dedi Edmund aceleyle. Ancak dürüst bir çocuk olan Lucy, "Evet. Çok hoşlanıyorum" demişti bile.

"Saçma sapan bir resim" dedi Eustace.

"Dışarıya çıkarsan ona bakma külfetinden kurtulursun" dedi Edmund.

Eustace, Lucy'ye, "Bu resimden neden hoşlanıyorsun?" diye sordu.

"Eee, ilk önce" dedi Lucy, "gemi gerçekten gidiyormuş gibi göründüğü için seviyorum. Ayrıca su gerçekten ıslatacakmış gibi görünüyor ve dalgalar da, gerçekten aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi."

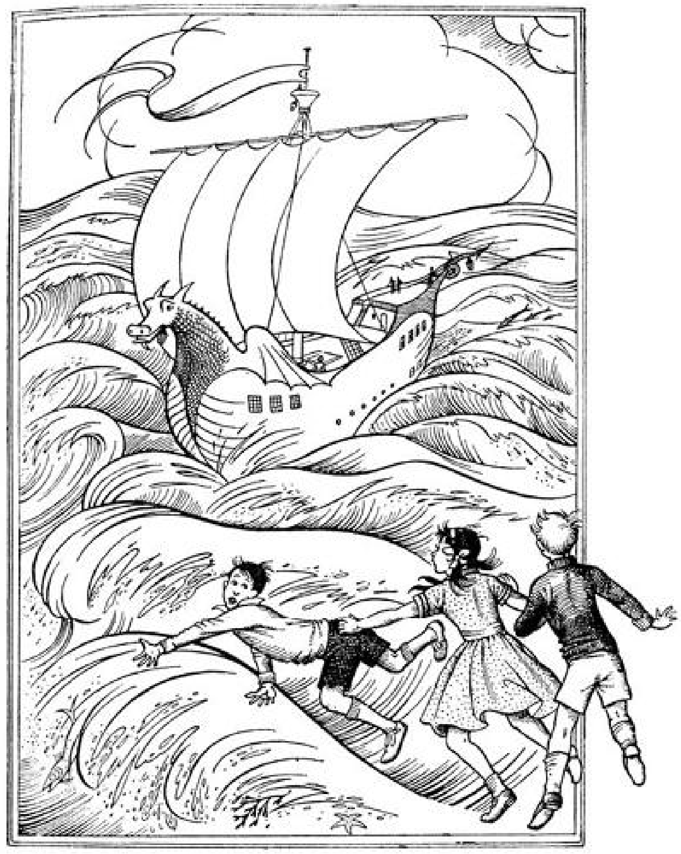
Kuşkusuz Eustace'in buna verecek birçok cevabı vardı, ama hiçbir şey söylemedi. Bunun nedeni, o anda dalgalara bakması ve dalgaların, sanki gerçekten aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi görünmesiydi. Sadece bir kez gemiye binmişti ve fena halde deniz tutmuştu. Resimdeki dalgaların görünümü yine kendini kötü hissetmesine sebep olmuştu. Yüzü yemyeşildi, ama resme bir kez daha bakmak istiyordu. Sonra hep birlikte büyülenmiş gibi resme bakmaya başladılar.

Gördükleri şeyi, kitapta yazılmış bir halde okuduğunuzda, inanmakta zorlanabilirsiniz, ama tüm bunlar yaşanırken, görünene inanmak da en az okunana inanmak kadar zordu. Resimdeki her şey hareket ediyordu. Bir

film gibi de görünmüyordu; renkler çok berrak, gerçek ve doğaldı. Geminin pruvası dalgaların içine daldı ve havaya büyük bir su serpintisi fışkırdı. Sonra dalgalar geminin arkasında yükseldi ve ilk kez geminin kıçı ve güvertesi görüldü. Ancak, bir sonraki dalga gelip de geminin başını kaldırdığında kıç ve güverte tekrar gözden kayboldu. Aynı anda, Edmund'un yanında bulunan ders kitabının sayfaları dağıldı, sonra kitap havalanarak Edmund'un arkasındaki duvara doğru uçtu, Lucy rüzgârlı bir günde olduğu gibi, bütün saçlarının yüzünün etrafında uçuştuğunu hissediyordu. Evet rüzgârlı bir gündü, ama rüzgâr resmin içinden onlara doğru esmekteydi. Aniden rüzgârla birlikte başka sesler de gelmeye başladı – dalgaların hışırtısı, suyun geminin bordasına çarpışı, gıcırtılar ve havayla suyun, diğer tüm sesleri bastıran yüksek ve düzenli sesi. Lucy'yi rüya görmediğine ikna eden tek şey kokuydu, o harika deniz kokusu.

"Yapmayın" diye bağırdı Eustace, korkuyla karışık hırıltılı bir sesle. "İkinizin oynadığı gülünç bir oyun bu. Yapmayın. Alberta'ya söyleyeceğim. Of!"

Diğer ikisi maceralara çok daha fazla alışkındılar, ama tıpkı Eustace'in, "Of" dediği gibi onlar da, "Of" diye bağırdılar. Bunun nedeni, soğuk ve tuzlu bir dalganın, resmin çerçevesinden fırlayıp onları iliklerine kadar ıslatması ve dalganın çarpışıyla nefessiz kalmalarıydı.

“Bu saçma sapan şeyi parçalayacağım” diye bağırdı Eustace ve birden garip şeyler olmaya başladı. Eustace resme doğru koştu. Büyü hakkında bir şeyler bilen Edmund, Eustace’in arkasından koşup aptallık etmemesini ve dikkatli olmasını söyledi. Lucy, Edmund’a tutundu ve onunla birlikte sürüklendi. Şimdi ya kendileri küçülmüşler ya da resim büyümüştü. Eustace duvardan resmi indirmek için sıçradı ve kendisini çerçevenin kenarında ayakta dururken buldu; önünde cam değil gerçek bir deniz vardı, rüzgâr ve dalgalar sanki bir kayalığa çarpar gibi çerçeveye çarpıyordu. Kafası karışmıştı ve havaya sıçramış olan diğer ikisinin kollarına yapıştı. Bir saniye kadar süren itişip kakışma ve bağırıştan sonra büyük, mavi bir dalga önlerinde yükseldi ve çocukların ayaklarını yerden kesip hepsini denize sürükledi. Eustace’in umutsuz bağırışı, ağzına kaçan sularla aniden sona ermişti.

Lucy, geçen yaz yüzmeyi öğrenmek için çok çalıştığına şükrediyordu şimdi. Daha yavaş kulaç atsaydı çok daha iyi edeceği doğruydu; su resimde göründüğünden çok daha soğuktu. Elbiseleriyle denize düşen herkesin

yapması gerektiği gibi başını suyun üstünde tuttu ve ayaklarının yardımıyla ayakkabılarını çıkardı. Hatta ağzını kapatıp gözlerini açık tuttu. Geminin çok yakınındaydılar; Lucy yeşil renkli bordanın başlarının üzerinde bir kule gibi yükseldiğini ve insanların güverteden onlara bakmakta olduğunu gördü. Sonra, tahmin edebileceğiniz gibi Eustace panik içinde ona tutundu ve ikisi birden dibe doğru inmeye başladılar.

Tekrar su yüzüne çıktıklarında, Lucy beyazlı birinin geminin yanından suya atladığını gördü. Edmund, Lucy'nin yanına yaklaşmış, bir yandan dalgalarla boğuşuyor, bir yandan da ulur gibi bağıran Eustace'i kollarından yakalamaya çalışıyordu. Sonra, yüzü pek yabancı olmayan biri, Lucy'yi yakaladı. Gemiden bağırışlar duyuluyor, küpeştenin üzerinde bir sürü baş görünüyor, halatlar fırlatılıyordu. Edmund ve bu yabancı, Lucy'nin vücuduna ip bağladı. Bu arada uzunca bir süre geçti ve Lucy'nin yüzü mosmor olup dişleri takırdamaya başladı. Aslında çok da uzun bir süre değildi; Lucy'ye zarar vermeden ve geminin bordasına çarptırmadan güverteye alabilecekleri anı bekliyorlardı. Sonunda, sırılsıklam olan ve dişleri takırdayan Lucy'yi güverteye çıkardıklarında, o kadar dikkate rağmen yine de dizlerinden birinin morarmış olduğunu gördüler. Lucy'den sonra, Edmund güverteye çekildi. Daha sonra da halinden hiç memnun olmayan Eustace. En sonunda da yabancı çıktı – Lucy'den biraz daha büyük, altın saçlı bir çocuktu.

"Ca – Ca – Caspian!" dedi Lucy nefes nefese. Çünkü bu, bir önceki ziyaretleri sırasında tahta geçmesine yardım ettikleri, Narnia'nın çocuk kralı Caspian'dı. Edmund da Caspian'ı hemen tanımıştı. Üçü de büyük bir coşkuyla el sıkışıp birbirlerinin sırtlarını sıvazladılar.

Caspian Eustace'i gösterip, o şirin gülümsemesiyle, "Peki ama arkadaşınız kim?" dedi. Ne var ki Eustace, sanki başına ıslanmaktan çok daha kötü bir şey gelmiş gibi, bir çocuğun ağlaması gerektiğinden çok daha fazla ağlıyordu ve sadece, "Bırakın gideyim. Bırakın da evime döneyim. Bundan hoşlanmıyorum" diye bağırıyordu.

"Gidebilirsin" dedi Caspian. "Ama nereye?"

Eustace küpeşteye koştu, çerçevenin yerinde durduğunu ve belki de Lucy'nin odasına bir göz atabileceğini umuyordu. Gördüğü şey, yer yer köpüklü mavi dalgalar ve dalgalardan daha açık mavi olan gökyüzüydü; her ikisi de, aralıksız, ufka kadar uzanıyordu. Umutsuzluğa düşmesini mazur görmek gerekir, çünkü deniz tutmuştu ve bunda bir suçu yoktu.

"Hey! Rynelf, Majestelerine baharatlı şarap getir" dedi Caspian, gemicilerden birine. "Bu deniz macerasından sonra içinizi ısıtacak bir şeylere ihtiyacınız vardır." Edmund ve Lucy'ye majesteleri demişti, çünkü onlar Peter ile Susan'la beraber, onun zamanından çok uzun süre önce Narnia'nın kral ve kraliçeleriydiler. Narnia'da zaman, bizimkinden değişik akar. Orada yüz yıl geçirseniz bile, bizim dünyamıza, onu terk ettiğiniz günün aynı saatinde geri dönersiniz. Burada bir hafta geçirdikten sonra Narnia'ya geri dönseniz, bin Narnia yılının ya da sadece bir günün geçmiş olduğunu veya zamanın hiç geçmediğini görebilirsiniz. Oraya varana kadar asla zaman hakkında bir tahminde bulunamazsınız. Dolayısıyla, Pevensie Kardeşler'in geçen sefer Narnia'ya ikinci dönüşleri, (Narnialılar için) sanki Kral Arthur'un Britanya'ya geri dönmesi gibi bir şeydi. Kimileri onun bir gün gerçekten geri döneceğini söylüyor. Bence ne kadar erken dönse o kadar iyi olur. Rynelf, içinde buharı tüten baharatlı şarabın bulunduğu bir sürahi ve dört gümüş bardakla geri geldi. Bu, tam da istedikleri şeydi; Lucy ve Edmund şarabı yudumladıkça sıcaklığının içlerine yayıldığını hissediyorlardı. Eustace suratını buruşturdu, bir şeyler söylemeye çalıştıktan

sonra şarabı tükürdü ve tekrar midesi bulanmaya başladı. Ağlamaya başlayıp Erikağacı marka vitamin eklenmiş, yürek merhemi çorbalardan olup olmadığını, eğer varsa bu çorbayı damıtılmış suyla yapıp yapamayacaklarını sordu ve bir sonraki iskelede karaya çıkarılmasında ısrar etti.

“Mutlu bir gemici getirmişsin bize, kardeşim” diye kıkırdayarak fısıldadı Caspian Edmund’un kulağına. Eustace tekrar bağırmaya başladı.

“Ah! İğrenç! Bu da ne? Uzaklaştırın şu korkunç şeyi yanımdan.”

Bu kez Eustace’in şaşkınlığa düşmesinin gerçek bir nedeni vardı. Kıçtaki kamaradan ilginç bir şey çıkmış, yavaşça onlara doğru yaklaşıyordu. Buna bir fare denilebilirdi – ve doğrusunu isterseniz, bir fareydi de. Arka ayakları üzerinde yürüyen altmış santimetre boyunda bir fareydi. İnce bir altın şerit, farenin bir kulağının altından, diğerininse üstünden geçerek başının etrafında dolanıyordu ve ucuna da kırmızı bir tüy iliştirilmişti. (Farenin tüyleri koyu renkli, hatta neredeyse siyah olduğundan, çok çarpıcı bir görünüme sahipti.) Sol pençesiyle, neredeyse kuyruğu kadar uzun bir kılıcın kabzasını tutuyordu. Sallanan güvertede ciddiyet içinde yürürken, dengesi mükemmel ve tavırları soyluydu. Lucy ve Edmund hemen tanımışlardı onu; Narnia’daki konuşan hayvanların en cesuru ve farelerin lideri Bastıbacak’tı bu. II. Beruna Savaşı’nda şanlı bir zafer kazanmıştı. Lucy, her zamanki gibi, Bastıbacak’ı kollarına alıp kucaklamayı arzuluyordu. Fakat bu, Lucy’nin de çok iyi bildiği gibi hiçbir zaman tadına varamayacağı bir zevkti: Çünkü böyle bir davranış Bastıbacak’ı çok gücendirirdi. Onun yerine, fareyle konuşmak için diz çöktü.

Bastıbacak sol ayağını ileri atıp, sağ ayağını geri çekerek bir reverans yaptıktan sonra Lucy’nin elini öpüp doğruldu, bıyıklarını burdu ve tiz sesiyle:

“Tüm alçakgönüllülüğümle Majestelerinin emrindeyim. Ve Kral Edmund’un.” (Burada yine reverans yapmıştı.) “Bu yüce harekâtta tek eksiğimiz siz Majesteleriydi.”

“Uf, uzaklaştırın şunu” diye feryat etti Eustace. “Farelerden nefret ederim. Ayrıca sirk hayvanlarına da asla dayanamam. Gülünç, kaba ve duygusal olurlar.”

Bastıbacak Eustace’e uzun uzun baktıktan sonra Lucy’ye, “Şuradaki saygısız Majestelerinin koruması altında mı? Eğer değilse—”

İşte tam o sırada Lucy ve Edmund aynı anda hapşırdı.

“Sizi burada böylesine ıslak bir halde ayakta tuttuğum için ne kadar aptalım” dedi Caspian. “Aşağıya gelin ve elbiselerinizi değiştirin. Sana kendi kamaramı vereceğim Lucy, ama korkarım gemide hiç bayan elbisesi yok. Benimkilerle idare etmek zorunda kalacaksın. Bir iyilik yap ve yolu göster Bastıbacak.”

“Konu bir bayanın rahatlığıysa” dedi Bastıbacak, “bir onur meselesi de olsa – en azından bir süreliğine – bekleyebilir” diye ekledi. Bunları söylerken Eustace’e bakıyordu. Caspian acele etmelerini söyledi ve birkaç dakika içinde Lucy kendisini kıç kamarasının kapısından içeriye girerken buldu. Kamarayı görür görmez sevmişti – geminin ardında bıraktığı mavi sulara bakan üç kare lomboz, masanın üç yanındaki alçak, minderli sıralar, tavanda sallanan gümüş lamba (mükemmel işçiliğinden, cücelerin işi

olduğunu hemen anlamıştı) ve ileride duran bölmedeki kapının üzerinde Aslan'ın altın levhaya işlenmiş bir resmi vardı. Bütün bunları göz açıp kapayıncaya kadar görmüştü, çünkü Caspian hemen sancak tarafındaki bir kapıyı açıp, "Bu oda senin, Lucy. Ben sadece birkaç şey alacağım" – derken dolaplardan birini karıştırıyordu – "ve rahatça giyinebilmen için seni yalnız bırakacağım. Islak elbiselerini kapının dışına bırakırsan, kurumaları için mutfağa göndertirim."

Lucy sanki haftalardır Caspian'ın kamarasındaymış gibiydi ve evinde gibi rahat hissediyordu kendini. Geminin sallantısına aldırmıyordu, çünkü Narnia'da kraliçe olduğu eski günlerde epeyce gemi yolculuğu yapmıştı. Kamara çok küçüktü, ama tertemizdi. Duvarlarına asılı çeşitli tablolar (üzerlerinde kuş, hayvan, kızıl ejderha ve sarmaşık resimleri vardı) ona rengarenk bir görünüm kazandırmıştı. Caspian'ın elbiseleri ona büyük gelmişti ama idare ederdi. Ayakkabılar, sandaletler ve deniz çizmeleri, giyemeyeceği kadar büyüktü, ama zaten geminin güvertesinde yalınayak dolaşmaktan rahatsızlık duymazdı. Giyinmeyi bitirdiğinde penceresinden dışarıya, akıp giden sulara baktı, uzun ve derin bir nefes aldı. Harika zaman geçireceklerine emindi.

Şafak Yıldızı Gemisinde

"Nihayet gelebildin Lucy" dedi Caspian. "Biz de seni bekliyorduk. Bu, kaptanımız, Lord Drinian."

Siyah saçlı bir adam diz üstü çöktü ve Lucy'nin elini öptü. Onlardan başka sadece Bastıbacak ve Edmund oradaydı.

"Eustace nerede?" diye sordu Lucy.

"Yatıyor" dedi Edmund, "onun için bir şey yapabileceğimizi sanmıyorum. Ona iyi davranmaya çalıştıkça daha da kötüleşiyor."

"Bu arada" dedi Caspian, "konuşmak istiyoruz."

"Elbette" dedi Edmund. "Öncelikle zaman hakkında. Narnia'yı senin taç giyme töreninden hemen önce terk etmiştik; bizim zamanımıza göre sadece bir yıl oluyor. Narnia'da kaç yıl geçti?"

"Tamı tamına üç yıl" dedi Caspian.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Edmund.

"Her şey yolunda olmasaydı, krallığımı terk edip denize açılır mıydım hiç?" diye cevapladı Kral. "Bundan daha iyi olamazdı. Telmarlılar, cüceler, konuşan hayvanlar, Faunlar ve diğerleri arasında hiçbir sorun yok. Sınırlardaki o belalı devleri geçen yaz öylesine kötü bir bozguna uğrattık ki, artık vergi ödüyorlar. Ben uzaklardayken yerime vekil olarak bırakabileceğim mükemmel bir kişi var; Cüce Yaygaracı. Hatırlıyor musunuz?"

"Sevgili Yaygaracı" dedi Lucy, "elbette hatırlıyorum. Ondan iyisini bulamazdın."

"Bir porsuk kadar sadık ve bir fare kadar cesurdur, Bayan" dedi Drinian. "Bir aslan kadar" diyecekken, Bastıbacak'ın gözlerini ona diktiğini fark etmişti.

"Rotamız ne?" diye sordu Edmund.

“Eee” dedi Caspian, “bu oldukça uzun bir hikâye. Ben çocukken gaspçı amcam Miraz’ın, babamın yedi arkadaşını Issız Adalar’ın ötesindeki bilinmeyen doğu denizlerini keşfetmeye gönderdiğini hatırlarsınız belki. Onlardan kurtulmak istiyordu, yoksa kral olamazdı çünkü.”

“Evet” dedi Lucy, “ve hiçbiri geri dönmemişti.”

“Doğru. Şey, taç giyme günümde, Aslan’ın da onayıyla Narnia’da barışı sağladığımda, babamın arkadaşlarını bulmak ya da akıbetlerini öğrenmek ve öç almak için bir yıl bir gün boyunca yelken açacağıma yemin etmiştim. İsimleri şöyleydi: Lord Revilian, Lord Bern, Lord Argoz, Lord Mavramorn, Lord Octesian, Lord Restimar ve – hatırlaması çok zor olan diğeri.”

“Lord Rhoop, efendim” dedi Drinian.

“Rhoop, Rhoop, elbette” dedi Caspian. “Asıl amacım bu. Fakat Bastıbacak’ın daha büyük bir amacı var.” Herkesin bakışları fareye döndü.

“Ruhum kadar büyük” dedi Bastıbacak. “Belki de boyum kadar küçük. Neden dünyanın doğu ucuna ulaşmayalım ki? Orada ne bulabiliriz? Ben Aslan’ın ülkesini bulacağımızı umuyorum. Büyük Aslan her zaman doğudan, denizin ötesinden geliyor.”

“Bence bu iyi bir fikir” dedi Edmund, korkuyla karışık saygılı bir sesle.

“Ancak” dedi Lucy, “Aslan’ın ülkesinin o türden bir ülke olduğunu mu sanıyorsunuz – yani gemiyle gidebileceğiniz türden bir ülke olabilir mi ki?”

“Bilmiyorum Madam” dedi Bastıbacak. “Ancak şu var. Ben daha beşikteyken bir orman kadını, yani bir orman perisi bana şu mısraları söylemişti:

Gökyüzüyle suyun birleştiği,

Dalgaların tatlı tatlı yükseldiği yerde,

Şüphen olmasın, Bastıbacak,

Bulacaksın aradıklarını,

Doğu mutlaka oradadır.

Ne anlama geldiğini bilmiyorum. Bütün yaşamım boyunca beni büyüledi bu sözler.”

Kısa bir sessizlikten sonra Lucy, “Şimdi neredeyiz, Caspian?” diye sordu.

“Bunu en iyi Kaptan anlatabilir” dedi Caspian, böylece Drinian haritayı çıkarıp masanın üzerine serdi.

“Konumumuz şu” dedi, parmağıyla işaret ederek. “Ya da bugün öğlen öyleydi. Cair Paravel’den çıktığımızda oldukça iyi bir rüzgâr vardı ve biraz kuzeye doğru gidip ertesi gün Galma’ya ulaştık. Orada limanda bir hafta demirledik, çünkü Galma dükü, Majesteleri için büyük bir turnuva düzenledi ve Majesteleri birçok şövalyeyi atından düşürdü…”

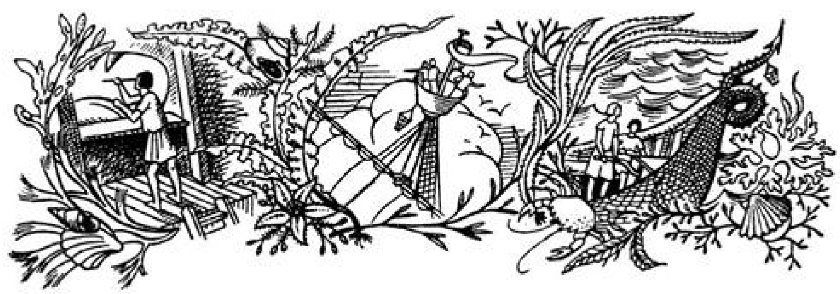
“Ben de birkaç kez kötü şekilde düştüm, Drinian. Hâlâ vücudumda bazı morluklar var” diye araya girdi Caspian.

“Birçok şövalyeyi atından düşürdü” diye tekrarladı Drinian gülümseyerek. “Eğer Majesteleri dükün kızıyla evlenseydi, dükün memnun olacağını düşünüyorduk, ama bunun sözü bile edilmedi…”

“Gözlerini kısıyordu ve ayrıca çilliydi de” dedi Caspian.

“Vah zavallı kız” dedi Lucy.

“Sonra Galma’dan yelken açtık” diye devam etti Drinian, “iki gün boyunca çoğunlukla küreklere asıldık çünkü hava oldukça sakindi, sonra tekrar rüzgâr çıktı ve Galma’dan ayrılışımızın dördüncü gününde Terebinthia’ya varabildik. Terebinthia Kralı karaya ayak basmamamız için bizi uyardı, Terebinthia’da salgın bir hastalık olduğunu söyledi. Biz de burnu dönüp şehirden uzaktaki küçük bir nehirde demirledik, çünkü su almamız gerekiyordu. Sonra, Yedi Adalar’a doğru yola çıkmamızı sağlayan güneydoğu rüzgârlarının başlaması için üç gün bekledik. Denize açıldığımızın üçüncü günü (donanımından Terebinthia gemisi olduğu anlaşılan) bir korsan gemisi bize yetişti, ama karşılıklı atılan birkaç oktan sonra, iyi silahlanmış olduğumuzu anlayıp yaklaşmaya cesaret edemedi…”

“Bizim onları kovalayıp, bordalayarak içindeki tüm ana kuzularını asmamız gerekirdi” dedi Bastıbacak.

“Beş gün sonra, bildiğiniz gibi Yedi Adalar’ın en batıda olanı Muil’in görüş mesafesine girdik. Sonra boğazları kürek çekerek geçip gün batarken Brenn Adası’ndaki Kızıl Cennet’e geldik, orada bize güzel bir ziyafet çekip istediğimiz kadar su ve erzak almamıza izin verdiler. Kızıl Cennet’ten altı gün önce ayrıldık ve öyle hızlı geldik ki, yarından sonra Issız Adalar’ı görmeyi umut ediyorum. Kısacası, otuz gündür denizdeyiz ve Narnia’nın dört yüz fersah uzağındayız.”

“Peki Issız Adalar’dan sonra?” dedi Lucy.

“Issız Adalılar söylemedikçe, bilemeyiz Majesteleri” diye cevapladı Drinian.

“Bizim zamanımızda bilmiyorlardı” dedi Edmund.

“O zaman” dedi Bastıbacak, “gerçek macera Issız Adalar’dan sonra başlayacak.”

Caspian akşam yemeğinden önce gemiyi gezdirmeyi teklif etti, ne var ki Lucy’nin vicdanı buna izin vermedi. “Benim gidip Eustace’i görmem gerekiyor. Deniz tutması çok kötüdür biliyorsunuz. Eğer o eski iksirim yanımda olsaydı onu tedavi edebilirdim” dedi.

“Ama iksir burada” dedi Caspian. “Tamamen unutmuşum. Giderken geride bıraktığın için kraliyet hazinesi olarak kabul edilmesi gerektiğini düşündüm ve yanımda getirdim – eğer deniz tutması gibi basit bir şey için harcanması gerektiğini düşünüyorsan?”

“Sadece bir damla yeterli” dedi Lucy.

Caspian sıraların altındaki kilitli dolaplardan birini açtı ve Lucy’nin çok iyi hatırladığı o güzel elmas şişeyi çıkardı. “Sana ait olanı al, Kraliçe” dedi. Sonra kamarayı terk edip dışarıya, günışığına çıktılar.

Güvertede, direğin iki tarafında iki büyük, uzun ambar kapağı vardı ve güzel havalarda hep yapıldığı gibi, iki kapak da geminin gövdesine ışık ve hava girmesi için açılmıştı. Caspian’ın önderliğinde, gerideki kapaktan bir merdivenle aşağıya indiler. Burada kendilerini, geminin bir ucundan diğer ucuna kadar uzanan ve içinde kürek çekmek için sıraların olduğu bir yerde buldular. Işık, küreklerin çıktığı deliklerden içeriye giriyor ve tavanda oynaşıyordu. Caspian’ın gemisi, kölelerin kürek çektiği o iğrenç kalyonlardan biri değildi. Kürekler sadece rüzgâr olmadığında ya da limana girip çıkmak için kullanılıyordu ve (bacakları kısa olan Bastıbacak hariç) herkes sırayla kürek çekiyordu. Her iki tarafta, sıraların altları kürekçilerin ayaklarını koymaları için boş bırakılmıştı, ama ortada boydan boya omurgaya kadar inen bir tür çukurluk vardı ve burası her türlü erzakla doldurulmuştu; un çuvalları, su ve bira fıçıları, domuz etiyle dolu fıçılar, bal kavanozları, deri mataralarda şaraplar, elmalar, çerezler, peynirler, kurabiyeler, şalgamlar… Tavandan – yani güvertenin altından – jambonlar, ipe dizili soğanlar ve işlerini bitirmiş, hamaklarında yatan adamlar sallanmaktaydı. Caspian önde, diğerleri arkada, sıradan sıraya atlayarak geminin gerisine doğru yürüdüler; ama Caspian’ın bir adımı, Lucy için

adımla atlayış arasında bir şeye, Bastıbacak içinse gerçekten çok uzun bir atlayışa denk geliyordu. Böyle devam edip, ortasında kapı olan bir bölmeye geldiler. Caspian kapıyı açarak, onları kıçtaki kamaraların bulunduğu bölgeyi kaplayacak büyüklükte bir odaya soktu. Pek güzel bir yer değildi. Tavan çok alçaktı ve aşağıya doğru öyle eğimliydi ki, neredeyse yere değecekti. Ayrıca kalın camlı lombozları da vardı ama sualtında oldukları için açılmaları imkânsızdı. Gemi sallandıkça, lombozlarda bir güneş ışığı, bir denizin soluk yeşil rengi görülüyordu.

“Bizim burada yatmamız gerekiyor Edmund” dedi Caspian. “Yatağı kuzenine bırakır, kendimize bir hamak asarız.”

“Yalvarırım Majesteleri—” dedi Drinian.

“Hayır, hayır dostum” dedi Caspian, “bunu daha önce tartışmıştık. Sen ve Rhince (Rhince, ikinci kaptandı) gemiyi kullanıyorsunuz ve birçok gece biz şarkı söyleyip hikâyeler anlatırken, sizler çalışıp, bizleri kollamak durumunda kalıyorsunuz; bunun için sen ve o, yukarıda, iskele tarafındaki kamarada yatmalısınız. Kral Edmund ve ben burada çok rahat yatabiliriz. Yabancı ne âlemde?”

Yüzü yemyeşil olan Eustace kaşlarını çattı ve fırtınanın dineceğini gösteren bir belirti olup olmadığını sordu. Fakat Caspian, “Hangi fırtına?” dedi ve Drinian gülmeye başladı.

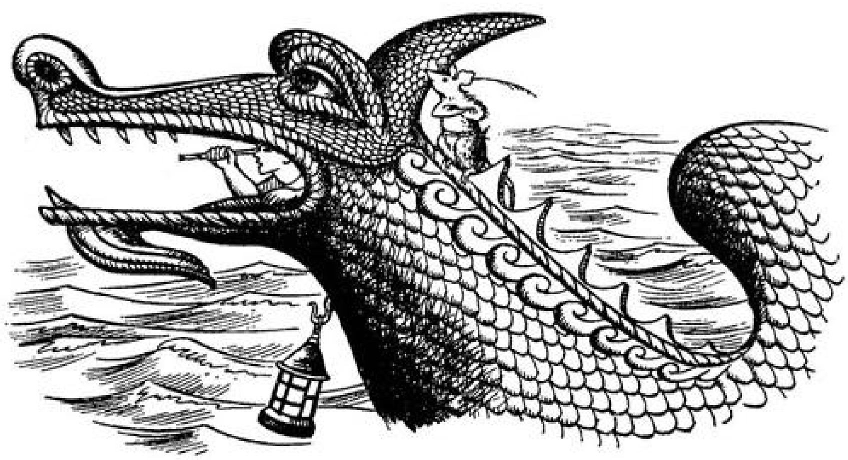
“Fırtına ha, genç efendi!” diye kahkaha attı. “Bu, insanın arzulayabileceği en güzel hava.”

“Bu da kim?” dedi Eustace sinirle. “Çıkarın onu buradan. Sesi beynimi deliyor.”

“Seni iyileştirecek bir şey getirdim, Eustace” dedi Lucy.

“Of, git buradan, beni yalnız bırak” diye hırladı Eustace. Sonra dayanamayıp şişeden bir yudum içti. Önce iğrenç bir şey olduğunu söyledi, ancak yuttuktan biraz sonra yüzünün rengi yerine geldi, ayrıca kendini daha iyi hissettiği de kesindi, çünkü fırtına ve bulantıdan bahsetmeyi kesip, karaya çıkmak istediğini anlatmaya başlamış ve ilk limandaki Britanya Konsolosluğu’nda “resmi şikâyet dilekçesi” doldurarak hepsini şikâyet

edeceğini söylemişti. Bastıbacak dilekçenin ne olduğunu ve nasıl doldurulacağını sorduğunda (Bastıbacak bunun yeni bir savaş planı olduğunu düşünmüştü) Eustace sadece, “Bunu bilmemeniz garip” diyebilmişti. Sonunda Eustace’e, bildikleri en yakın kara parçasına doğru gitmekte olduklarını söylediler. Onu – Harold Enişte’nin yaşadığı – Cambridge’e geri gitmesinin Ay’a gitmesi kadar zor olduğuna da ikna ettiler. Eustace de asık suratla, onun için getirilen yeni elbiseleri giyip güverteye çıkmaya karar verdi.

Caspian onlara gemiyi gezdirmeye devam etti, zaten geminin büyük bir bölümünü görmüşlerdi. Geminin baş kasarasına çıktılar. Yaldızlı ejderhanın boynunun içindeki küçük basamakta ayakta duran ve ejderhanın açık ağzından dışarıya bakan adamı gördüler. Geminin mutfağıyla, tayfabaşı, marangoz, aşçı ve başokçu gibi insanların kamaraları baş kasaradaydı. Mutfağın geminin burnunda olmasını garip buluyor ve bacadan çıkan dumanların geminin gerisine doğru yayıldığını hayal ediyorsanız, bunun nedeni rüzgârın her zaman baştan geldiği buharlı gemileri düşünmenizdir. Yelkenli bir gemide rüzgâr arkadan gelir ve kokuya neden olacak her şey, mümkün olduğunca ön tarafa koyulur. Sonra savaş güvertesine çıktılar; orada ileri geri sallanmaları ve güvertenin küçücük görünmesi ilk önceleri korkutucuydu. Eğer düşerseniz, denize değil de güverteye düşeceğinizi garantileyen hiçbir şey yoktu. Sonra geminin kıç tarafına gittiler, Rhince ve tanımadıkları bir başka adam daha büyük dümenin başında görevdeydi. Dümenin arkasından yaldızlarla kaplı ejderhanın kuyruğu yükseliyordu ve bu kuyruğun içinde çepeçevre, küçük bir sıra vardı. Geminin adı Şafak

Yıldızı'ydı. Bizim gemilerimizle, ya da Lucy ve Edmund'un Yüce Kral Peter'in emri altında hüküm sürdüğü zamanlarda Narnia'nın sahip olduğu kadırgalar ve kalyonlarla kıyaslandığında küçük bir şeydi, çünkü Caspian'ın atalarının saltanatı sırasında denizcilik neredeyse yok olmuştu. Amcası gaspçı Miraz yedi lordu denize gönderdiğinde, lordlar bir Galma gemisi satın alıp Galmalı tayfaları işe alarak ihtiyaçlarını gidermişlerdi. Caspian, Narnialılar'a denizciliği yeniden öğretmeye başlamıştı ve Şafak Yıldızı o ana kadar inşa ettirdiği en güzel gemiydi. Öylesine küçüktü ki, yelken direğinin önünde, ana ambar kapağı ile bir yanda filika diğer yandaysa tavuk kümesi (tavukları Lucy besliyordu) arasında küçücük bir güverte kalıyordu. Türünün güzel bir örneğiydi, gemicilerin tabiriyle tam bir "leydi"ydi. Çizgileri mükemmel, renkleri sadeydi; her direği, halatı ve çivisi sevgiyle imal edilmişti. Ne ki, Eustace'i hiçbir şey memnun etmiyordu, motorlu tekneler, transatlantik gemiler, uçaklar ve denizaltılarla övünüp duruyordu ("Sanki bunlar hakkında bir şey bilirmiş gibi" diye homurdanmıştı Edmund), ama diğer ikisi Şafak Yıldızı'ndan çok hoşlanmıştı. Yemek için kıçtaki kamaraya döndüklerinde güneşin muhteşem bir kızıllıkta battığını görüp, geminin tatlı tatlı sallanışını hissettiklerinde ve dudaklarındaki tuzu yalayıp, dünyanın doğu ucundaki bilinmeyen ülkeleri düşündüklerinde, Lucy kendini konuşamayacak kadar mutlu hissetmişti.

Eustace'in düşündüklerini en iyi kendi sözleri anlatır, çünkü ertesi sabah artık kurumuş olan elbiselerini giydiğinde, hemen küçük siyah bir not defteriyle kurşunkalem çıkarmış ve günlük tutmaya başlamıştı. Bu not defterini her zaman yanında taşır, sınavlardan aldığı notları yazardı. Herhangi bir dersle gerçekten ilgilenmediği halde notlarına çok dikkat eder ve hatta insanlara, "Ben şu notu aldım. Sen kaç aldın?" diye sorardı, ama şimdi, Şafak Yıldızı'nda sınava girip not alma şansı bulunmadığından, günlük tutmaya başlamıştı. İlk yazdıkları şöyleydi:

"7 Ağustos

Eğer rüya görmüyorsam, tam yirmi dört saattir bu berbat gemideyim ve yirmi dört saattir müthiş bir fırtına esiyor (iyi ki beni deniz tutmuyor). Ön taraftan kocaman dalgalar durmaksızın geliyor, geminin sayısız defa neredeyse battığını gördüm. Diğer herkes bunu fark etmemiş gibi görünüyor; ya gösteriş olsun diye böyle davranıyorlar ya da Harold'ın

dediği gibi, sıradan insanların yaptığı en korkakça şeylerden birini yapıyor ve gözlerini gerçeklere kapıyorlar. Böyle küçük ve çürük bir tekneyle denize açılmak delilik. Neredeyse bir cankurtaran sandalı kadar. Ayrıca içi de tamamıyla ilkel. Gerçek bir salonu, telsizi, banyosu ve şezlongları yok. Dün akşam beni geminin her yerine sürüklediler. Caspian'ın, bu küçük, garip oyuncak gemi sanki bir kraliyet gemisiymiş gibi caka satması herkesin midesini bulandırdı. Gerçek gemilerin nasıl olduğunu ona anlatmaya çalıştım, ama Caspian çok kalın kafalı. Ne yazık ki E. ve L. bana arka çıkmadılar. E., buradaki herkesin yaptığı gibi C.'ye yağ çekiyor. Ona 'Kral' diyorlar. Ben cumhuriyetçi olduğumu söyledim, ama o bana bunun ne demek olduğunu sordu! Cahil gibi davranıyor. Gemideki en kötü kamaraya, yani mükemmel bir zindana yerleştirildiğimi söylemeye gerek yok. Lucy'ye, güvertedeki o kocaman oda verildi ve odası buradaki diğer odalarla kıyaslandığında çok güzel bir oda. C. bunun, onun kız olmasından kaynaklandığını söylüyor. Ona, Alberta'nın dediğini, yani bu tür şeylerin aslında kızları alçalttığını göstermeye çalıştım ama o çok kalın kafalı. O delikte daha fazla kalırsam hastalanacağımı bile fark etmiyor. E. şikâyet etmememiz gerektiğini söylüyor çünkü C., L.'ye yer açmak için bizimle aynı odayı paylaşıyormuş. Oysa bu, odayı daha kalabalık ve daha kötü yapıyor. Az daha söylemeyi unutuyordum; bir de bir tür fare var ki çok ukala ve hazırcevap. Hoşlarına gidiyorsa diğerleri buna katlanabilir, ama bana bir şey demeye kalkarsa hemen kuyruğunu çekerim. Ayrıca yemekler de korkunç."

Eustace ve Bastıbacak arasındaki sürtüşme beklendiğinden erken ortaya çıktı. Ertesi gün akşam yemeğinden önce diğerleri masanın etrafında oturmuş yemeği beklerken (denizde olmak insanın iştahını artırır), Eustace elini tutarak içeriye daldı ve bağırmaya başladı:

"O küçük hayvan neredeyse beni öldürüyordu. Kontrol altına alınması gerekiyor. Seni mahkemeye verebilirim Caspian. Onun yok edilmesi için karar çıkarttırabilirim."

Aynı anda Bastıbacak göründü. Kılıcını çekmişti ve bıyıkları çok korkutucu görünüyordu, ancak her zamanki gibi nazikti.

“Hepinizden özür dilerim” dedi, “özellikle de Kraliçe’den. Buraya kaçacağını bilseydim onu yola getirmek için uygun zamanı kollardım.”

“Ne oluyor Tanrı aşkına?” diye sordu Edmund.

İşin aslı şuydu: Geminin hiçbir zaman yeterince hızlı gitmediğini düşünen Bastıbacak, ejderhanın başının hemen yanındaki küpeştede oturmayı, doğudaki ufku seyretmeyi, ince ve şakrak sesiyle, orman perisinin onun için yazdığı şarkıyı söylemeyi severdi. Gemi ne tarafa yatarsa yatsın asla bir şeye tutunmazdı, dengesini rahatlıkla sağlardı; belki de küpeşteden güverteye kadar uzanan uzun kuyruğu bunu kolaylaştırıyordu. Gemideki herkes onun bu alışkanlığını biliyordu. Hem denizciler de bundan hoşnuttu, çünkü orada birinin bulunması gözcünün konuşacak bir arkadaşı olması anlamına geliyordu. Eustace’in kayarak, yalpalayarak ve tökezleyerek (henüz gemide yürümeye alışmamıştı) neden geminin burnuna kadar gittiğini kesinlikle bilmiyorum. Belki karayı göreceğini umuyordu ya da mutfağa uğrayıp bir şeyler atıştıracaktı. O sallanan uzun kuyruğu görür görmez, kuyruğu tutup, Bastıbacak’ı baş aşağı bir-iki kere döndürmenin, sonra da gülerek kaçmanın harika olacağını düşünmüştü. Başlangıçta plan çok güzel yürüyor gibi görünmüştü. Fare, iri bir kediden daha ağır değildi. Eustace bir çırpıda onu küpeşteden indirmişti; fare küçük ayakları ve açık ağzıyla çok gülünç görünüyordu. Canını kurtarmak için birçok kez kavgaya tutuşmak zorunda kalmış olan Bastıbacak bir an için bile soğukkanlılığını ya da hünerlerini kaybetmedi. Kuyruğundan tutulmuş halde havada döndürülürken kılıç çekmek hiç de kolay değildir, fakat o bunu başardı. Eustace ilk olarak, elini acıtan ve kuyruğu bırakmasına neden olan iki darbe hissetti. Ondan sonra da, güvertede zıplayan bir top misali farenin kendini toparladığını gördü. Karşısında durmuş, şişe benzeyen uzun, parlak ve keskin şeyi göbeğinin bir-iki santim yakınında ileri geri sallıyordu. (Bu Narnia’daki fareler için kemerin altı sayılmıyordu, çünkü onların daha yükseğe ulaşması beklenemezdi.)

“Yapma” diye cıyakladı Eustace, “git, kes şunu. Bu yaptığın tehlikeli bir şey. Yapma diyorum. Caspian’a söyleyeceğim. Sana burunluk taktıracağım ve seni bağlatacağım.”

“Neden kendi kılıcını çekmiyorsun, korkak!” dedi fare cıvıltıyla. “Çek kılıcını ve çık karşıma, yoksa kılıcımla mosmor edene kadar döverim seni.”

“Kılıcım yok” dedi Eustace. “Ben barışçı bir insanım. Kavga etmem.”

“Bana bu zevki vermek niyetinde olmadığını mı söylemek istiyorsun?” dedi Bastıbacak, kılıcını geriye çekip çok ciddi bir ses tonuyla konuşarak.

“Ne demek istediğini anlamıyorum” dedi Eustace, acıyan elini ovuşturarak. “Şaka kaldıramıyorsan, bir daha asla uğraşmam senle.”

“O zaman al şunu” dedi Bastıbacak, “ve şunu… terbiyeni vermek için… bir fareye… ve farenin kuyruğuna… ve bir şövalyeye saygılı olman için…” Her kelimede cücelerin yaptığı ince, gösterişli, çelik ama huş ağacından bir cetvel kadar da esnek ve etkili olan kılıcının yassı tarafıyla Eustace’e vuruyordu. Eustace (elbette) dayak cezasının olmadığı bir okulda okuyordu, dolayısıyla bu onun için çok yeni bir duyguydu. Gemide yürümeye alışık olmamasına rağmen, burundan kaçıp güvertenin tamamını bir dakikadan az bir zamanda geçerek, Bastıbacak’ın sıcak takibinde kamaranın kapısından içeriye dalmasının nedeni buydu. Aslında Eustace’e, kılıç da tıpkı takip kadar sıcak görünüyordu. Hissettiği kadarıyla, kılıcın kor gibi sıcak olması mümkündü.

Eustace, herkesin düello fikrini ciddiye aldığını anladığında ve Caspian’ın ona bir kılıç ödünç vereceğini duyduğunda tedirgin oldu. Drinian ile Edmund’un, Bastıbacak’tan çok daha büyük olmasının dezavantajını gidermek amacıyla, onun bir tür özürlü sayılıp sayılmayacağını tartıştıklarını duyduğunda, sorunun çözülmesi pek de zor olmamıştı. Asık suratla özür diledi, elinin yıkanıp sarılması için Lucy’yle çıktı ve sonra ranzasına gidip usulca yattı.

Issız Adalar

“Kara göründü” diye bağırdı burundaki adam.

Geminin kıçında Rhince’le konuşmakta olan Lucy, patırtıyla merdivenlerden inip, buruna doğru koştu. Edmund da ona katıldı, buruna vardıklarında Caspian, Drinian ve Bastıbacak’ı orada buldular. Serin bir sabahtı; gökyüzü açık, denizse lacivertti. Denizin üzeri küçük beyaz köpüklerle kaplıydı. Az ileride, burnun biraz sağında, Issız Adalar’ın en yakın olanı, denizden yükselen yeşil bir tepe gibi görünen Felimath, onun hemen arkasında da kurşuni yamaçlarıyla kardeşi Doorn vardı.

“Felimath ve Doorn, tıpkı eskisi gibiler!” dedi Lucy ellerini çırparak. “Ah, Edmund, onları son gördüğümüzden bu yana ne kadar çok zaman geçti!”

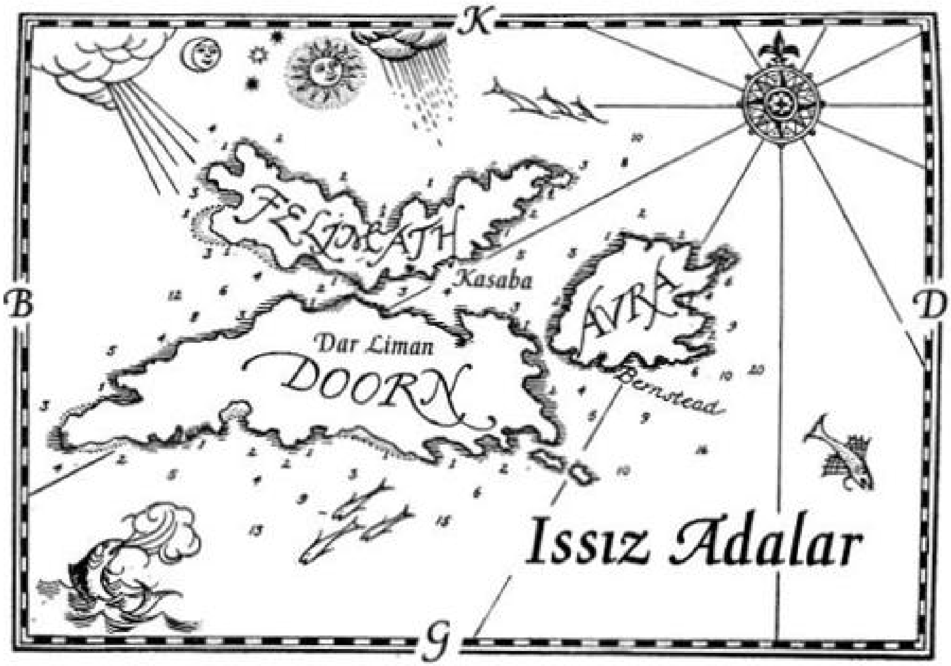
“Bunların neden Narnia’ya ait olduğunu hiç anlayamadım” dedi Caspian. “Yüce Kral Peter mi fethetmişti bu adaları?”

“Yo, hayır” dedi Edmund. “Onlar bizim zamanımızdan önce de Narnia’ya aitti; Beyaz Cadı’nın zamanında.” (Bu arada, bu uzak adaların Narnia Krallığı’na nasıl bağlandığını hiç duymadım; eğer duyarsam ve ilginç bir hikâyeyse bir başka kitaba koyabilirim.)

“Burada demirleyecek miyiz, efendim?” diye sordu Drinian.

“Felimath’a çıkmanın pek yararı olacağını sanmıyorum” dedi Edmund. “Bizim zamanımızda orası neredeyse ıssız bir adaydı, şimdi de öyle gibi görünüyor. İnsanlar çoğunlukla Doorn’da yaşıyorlardı. Avra’da da yaşayanlar vardı – Avra üçüncü adadır; henüz görünmüyor. Felimath’a sadece koyunlarını otlamaya bırakırlardı.”

“O zaman sanırım şu burnun arkasına dolaşmamız ve Doorn’da karaya çıkmamız gerekiyor” dedi Drinian “ki bu, kürek çekmek anlamına geliyor.”

“Felimath’ta karaya çıkmadığımıza üzgünüm” dedi Lucy. “Orada tekrar yürümek isterdim. O kadar ıssız bir yerdi ki – müthiş bir sessizlik; otlar, yoncalar ve yumuşak deniz havasından başka hiçbir şey yoktu.”

“Benim bacaklarımın da egzersize ihtiyacı var” dedi Caspian. “Kayıkla karaya çıktıktan sonra kayığı geri gönderelim ve adanın diğer tarafına yürüyüp Şafak Yıldızı’yla orada buluşalım, ne dersiniz?”

Caspian, bu yolculuktan sonra edineceği tecrübeye önceden sahip olsaydı asla bu teklifi yapmazdı; ama o anda mükemmel bir fikir gibi görünmüştü. “Evet, dediğin gibi yapalım” dedi Lucy.

“Sen de geleceksin değil mi?” dedi Caspian, kollarını kavuşturmuş güverteye çıkan Eustace’e.

“Bu kör olası gemiden inmek için her şeyi yaparım” dedi Eustace.

“Kör olası mı?” dedi Drinian. “Ne demek istiyorsun?”

“Geldiğim yer gibi uygar ülkelerde” dedi Eustace, “gemiler öyle büyüktür ki, içindeyken denizde olduğunu anlayamazsın.”

“O halde sen de bizimle karaya çıksan iyi olur” dedi Caspian. “Kayığı denize indirmelerini söyler misin Drinian?”

Kral, fare, iki Pevensie ve Eustace kayığa binip Felimath'taki kumsala gittiler. Kayık onları bıraktıktan sonra geriye dönerken, hepsi etraflarına bakıyordu. Şafak Yıldızı'nın ne kadar küçük göründüğüne şaşırmışlardı.

Lucy yüzerken ayakkabılarını çıkardığı için yalınayaktı, ama burada yer tüylerle kaplanmış gibiydi ve yalınayak yürümek sorun olmayacaktı. Eğer insan bir süredir denizdeyse, karaya ilk ayak bastığında, sanki yer bir gemiymiş de aşağı yukarı hareket ediyormuş gibi hisseder. Ama ne olursa olsun tekrar karada yürümek, toprağı ve otları hissetmek harikaydı. Burası gemiden çok daha sıcaktı ve Lucy sahilde yürürken kumların ayaklarına iyi geldiğini fark etmişti. Bir tarlakuşu şarkı söylüyordu.

Adanın içine doğru yürüdüler ve alçak, ama oldukça dik bir tepeye tırmandılar. Zirveden geriye, geldikleri yere baktılar ve büyük parlak bir böcek gibi ışıldayan, kürekleriyle ağır ağır kuzeybatıya doğru ilerleyen Şafak Yıldızı'nı gördüler. Sonra diğer yamaca geçtiler ve artık onu göremez oldular.

Yaklaşık bir mil genişliğinde bir boğazla Felimath'tan ayrılmış olan Doorn önlerinde uzanıyordu; onun arkasında sol tarafta Avra uzanmaktaydı. Doorn'daki küçük ve beyaz Dar Liman kasabasını rahatlıkla görebiliyorlardı.

"Hey! Bu da ne?" dedi Edmund aniden.

İnmekte oldukları yeşil vadide, hepsi silahlı altı-yedi kaba görünüşlü adam bir ağacın altında oturuyordu.

"Onlara kim olduğumuzu söylemeyin" dedi Caspian.

"Majesteleri, neden olmasın?" dedi Bastıbacak. Lucy'nin omuzlarına binmeye razı olmuştu.

"Buradaki insanların uzun süredir Narnia'dan haber almamış olma ihtimali aklıma geldi" diye cevapladı Caspian. "Bizim onları yöneten lordlar olduğumuza inanabilirler. Şu anda kral olarak tanınmak pek güvenli olmayabilir."

"Kılıçlarımız var, efendim" dedi Bastıbacak.

“Evet Bastıbacak, biliyorum” dedi Caspian. “Eğer sorun bu üç adayı yeniden fethetmekse, bunu büyük bir orduyla yapmayı tercih ederim.”

Bu arada yabancılara oldukça yaklaşmışlardı. İçlerinden biri – siyah saçlı, iriyarı bir adam – “Günaydın sizlere” diye bağırdı.

“Size de günaydın.” dedi Caspian. “Issız Adalar’ın hâlâ bir valisi var mı?”

“Emin olun var” dedi adam, “Vali Gumpas. Kendileri Dar Liman’da. Bizimle oturup içki içmeye ne dersiniz?”

Caspian teşekkür etti. O da, çocuklar da, bu insanların görünüşünden hoşlanmamışlardı, ama yine de yanlarına oturmaya karar verdiler. Daha bardakları ağızlarına bile götürmelerine fırsat kalmadan siyah saçlı adam başıyla bir işaret verdi ve diğer adamlar Caspian’la çocukları güçlü kollarıyla yakaladı. Kısa bir süre mücadele ettiler ancak adamlar onlardan daha kuvvetliydi ve az sonra – onu yakalayan adamın ellerinde kıvranan ve öfkeyle sağı solu ısıran Bastıbacak hariç – herkesin silahları alınmış ve elleri arkalarında bağlanmıştı.

“O hayvana dikkat et Tacks” dedi Reisleri. “Ona zarar verme. Hepsinin içinde en iyi parayı o getirecek.”

“Korkak! Kalleş!” diye viyakladı Bastıbacak. “Sıkıyorsa pençelerimi serbest bırak ve kılıcımı ver.”

“Üf be!” diye ıslık çaldı köle taciri (onun işi buydu). “Konuşabiliyor! Hiç görmemiştim. İki yüz Ay Lirası’ndan aza satarsam kellemi kessinler.” O civarlardaki en geçerli para olan Calormen Ay Lirası’nın değeri, bir sterlinin üçte biri kadardı.

“Ne olduğun anlaşılıyor” dedi Caspian. “Bir fidyeci ve köle tacirisin. Umarım bununla gurur duyuyorsundur.”

“Cık, cık, cık, cık” dedi köle taciri. “Çene yapmaya başlama. Durumu ne kadar çabuk kabullenirseniz, hepimiz için o kadar iyi olur, anlıyor musun? Ben bunu zevk için yapmıyorum. Herkes gibi ben de ekmeğimi kazanmak zorundayım.”

“Bizi nereye götüreceksiniz?” diye sordu Lucy. Sözler ağzından güçlükle çıkmıştı.

“Dar Liman’a” dedi köle taciri. “Yarınki pazara.”

“Orada Britanya Konsolosluğu var mı?” diye sordu Eustace.

“Ne var mı?” dedi adam.

Eustace açıklamaya çalışmaktan bitkin düşmeden önce köle taciri, “Eh, bu kadar saçmalık yeter. Fare iyi para getirebilir, ama bu çenesi düşük çok gürültü yapıyor. Neyse, haydi gidelim arkadaşlar” dedi.

Sonra dört tutsak birbirlerine bağlanıp sahile doğru yürütüldü. Onları gaddarlık olsun diye değil, kaçmasınlar diye böyle bağlamışlardı. Bastıbacak’ı kucaklarında taşıyorlardı. Adamların ellerini ısırıyordu, ama ağzını bağlamakla tehdit ettiklerinde ısırmayı bırakmıştı. Durmadan konuşuyordu ve Lucy, farenin köle tacirine söylediği şeylere bu adamın nasıl olup da dayanabildiğini merak ediyordu. Ancak köle taciri Bastıbacak’ı susturmak yerine, o nefes almak için durakladığında, “Devam et” diyor, bazen de “Bir tiyatro oyunu kadar iyi” ya da “Vallahi mantıklı şeyler söylediğini düşünmekten alamıyor insan kendisini!” veya “Onu içinizden biri mi eğitti?” diyordu. Bu sözler Bastıbacak’ı çok öfkelendirdi. Bu öfkeyle adama söylemek istediği öyle çok şey vardı ki, hepsini birden söylemeye kalktığında neredeyse boğuluyordu ve susmak zorunda kaldı.

Doorn’a bakan sahile indiklerinde küçük bir köy, sahile çekilmiş bir kayık ve az ilerde demirlenmiş pis, hurda bir gemi gördüler.

“Şimdi, gençler” dedi köle taciri, “hiç yaygara etmeyin böylece ağlamak için bir nedeniniz de olmaz. Herkes gemiye.”

O anda evlerin birinden (sanırım bir handı bu) iyi görünümlü bir adam çıktı ve:

“Hey Pug. Her zamanki işlerinden biri mi?” diye sordu.

Adının Pug olduğu anlaşılan köle taciri yere kadar eğilerek selam verdi ve yaltaklanan bir sesle “Evet, Sayın Lordum” dedi.

“Şu çocuk için kaç para istiyorsun?” dedi adam Caspian’ı göstererek.

“Ah” dedi Pug. “Lordlarının en iyisini seçeceğini biliyordum. Kimse lordumuzu ikinci kalite bir şeyle aldatamaz. Ama o çocuğu ben de beğeniyorum. Hoşlanıyorum, evet. Öyle yumuşak kalpliyim ki, bu işi yapmamalıyım. Yine de Lordumuz gibi bir müşteriye—”

“Bana fiyatını söyle leş kargası” dedi Lord sert bir sesle. “Senin pis işinin ayrıntılarını merak ettiğimi mi sanıyorsun?”

“Üç yüz Ay Lirası Lordum, bu, siz saygıdeğer Lord için, başkası olsaydı —”

“Yüz elli veririm.”

“Ah, lütfen, lütfen” diye araya girdi Lucy. “Ne yaparsanız yapın, ama bizi ayırmayın. Biliyorsunuz ki—” Ardından durakladı, çünkü Caspian hâlâ kimliğini gizlemek istiyordu.

“Yüz elli öyleyse” dedi Lord. “Sana gelince küçük bayan, üzgünüm, ama hepinizi satın alamam. Çocuğun iplerini çöz Pug. Ve beni dinle – diğerlerine de iyi davran, yoksa pişman olursun.”

“Eh” dedi Pug. “Meslektaşlarım arasında malına benden daha iyi bakan birini kim görmüş, ha? Ben onlara kendi çocuklarım gibi bakarım.”

“Dilerim doğrudur” dedi Lord ümitsizce.

Şimdi o korkunç an gelmişti. Caspian’ın bağları çözüldü ve yeni sahibi, “Bu yoldan, delikanlı” dediğinde Lucy gözyaşlarına boğuldu, Edmund şaşkındı. Caspian geriye bakarak, “Üzülmeyin. Eminim sonunda her şey düzelecek. Görüşürüz” dedi.

“Şimdi, küçük bayan” dedi Pug. “Kendini üzüp de yarın pazardaki görünümünü bozmaya kalkma. Uslu dur ki ağlamak için bir nedenin olmasın, anlıyor musun?”

Sonra kayıkla köle gemisine götürüldüler ve talihsiz bir sürü başka esirin de bulunduğu, leş gibi, uzun ve oldukça karanlık bir yere sokuldular. Pug bir korsandı, adalar arasında dolaşıp oralardan esir toplamıştı. Çocuklar tanıdık birine rastlamadılar; esirlerin çoğu Galma ve Terebinthialılar’dı. Samanların üzerine oturdular ve Eustace’in sanki kendisi hariç herkes suçluymuş gibi konuşmasını engellemeye çalıştılar. Hepsi Caspian’ı merak ediyordu.

Bu arada Caspian çok daha ilginç şeyler yaşıyordu. Onu satın alan adam, Caspian’ı iki köy evi arasındaki küçük bir sokaktan köyün ardındaki açık alana çıkardı. Sonra dönüp ona baktı.

“Benden korkmana gerek yok oğlum” dedi. “Sana iyi davranacağım. Seni yüzünden dolayı satın aldım. Bana birini hatırlatıyorsun.”

“Kimi hatırlattığımı sorabilir miyim Lordum?” dedi Caspian.

“Bana, efendim Narnialı Kral Caspian’ı hatırlatıyorsun.”

Bunu duyunca Caspian tehlikeyi göze almaya karar verdi.

“Lordum” dedi, “Ben senin efendinim. Ben Caspian’ım. Narnia Kralı.”

“Laubalileşiyorsun” dedi Lord. “Bunun gerçek olduğunu nereden bileyim ki?”

“Öncelikle yüzümden” dedi Caspian. “İkincisi de altıncı tahminimde senin kim olduğunu bilirim de ondan. Sen, amcam Miraz’ın denize gönderdiği ve benim de aramaya çıktığım yedi lorddan birisin… Argoz, Bern, Octesian, Restimar, Mavramorn, ya da… ya da… diğerlerini unuttum. Son olarak da, eğer bana bir kılıç verirlerse, adil bir dövüşte herhangi birinin cesedi üzerine Narnia’nın yasal kralı, Caspian’ın oğlu Caspian, Cair Paravel’in lordu ve Issız Adalar’ın imparatoru olduğumu ispatlarım.”

“Aman Tanrım” dedi hayretle adam, “sesi ve konuşma tarzı aynı babası. Emrinize amadeyim Majesteleri—” Ve hemen oracıkta, tarlada diz çöküp kralının elini öptü.

“Lordlarının şahsıma yaptığı harcama hazinemizden karşılanacaktır” dedi Caspian.

“Paralar henüz Pug’ın kesesinde değil efendim” dedi Lord Bern. (Adı buydu.) “Bana öyle geliyor ki asla da olmayacak. Yüzlerce kez, değerli valiyi bu iğrenç insanı yok etmesi için ikna etmeye çalıştım.”

“Lord Bern” dedi Caspian. “Bu adaların durumu hakkında konuşmamız gerekiyor. Her şeyden önce, Lordlarının hikâyesini dinleyelim.”

“Benim hikâyem çok kısa, efendim” dedi Bern. Altı arkadaşımla buraya kadar geldim, adalardan bir kız sevdim ve denizden bıktığımı hissettim. Majestelerinin amcası dizginleri elinde tuttuğu sürece Narnia’ya dönmenin bir yararı yoktu. Ben de evlendim ve o zamandan beri burada yaşıyorum.”

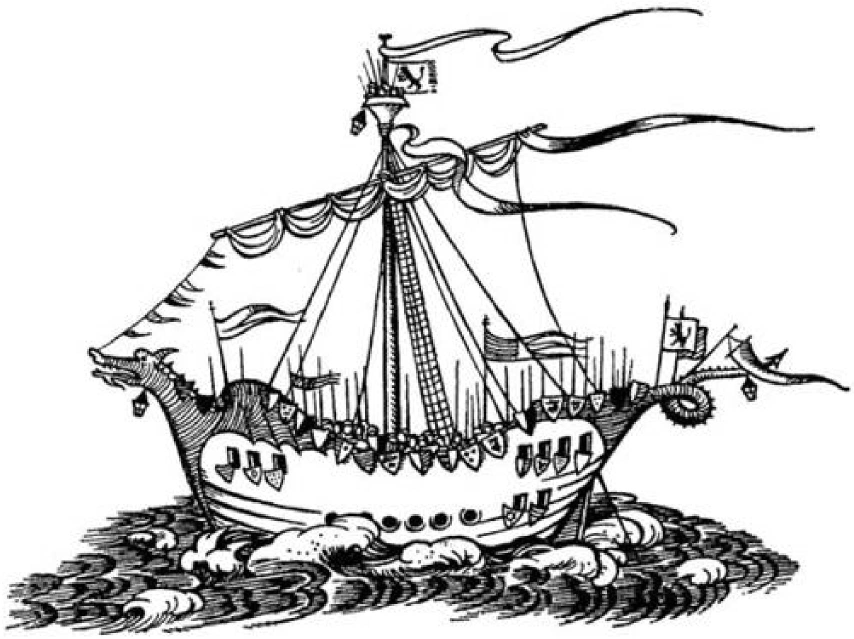
“Peki şu Vali Gumpas nasıl biri? Narnia Kralı’nı hâlâ tanıyor mu?”

“Sözde evet. Her şey Kral’ın adına yapılıyor. Ne var ki, kanlı canlı bir Narnia Kralı’nın onu ziyaret etmesinden pek hoşlanmayacaktır. Eğer Majesteleri ziyarete yalnız ve silahsız geldiyse – eh, bağlılığını inkâr etmeyecektir, ama size inanmamış gibi davranacaktır. Majestelerinin yaşamı tehlikeye girer. Bu sularda Majestelerinin yandaşları var mı?”

“Bir gemim var, burnu dönmek üzere” dedi Caspian. “Kavga çıkarsa yaklaşık otuz kişi kılıç kullanabilir. Gemimi getirip, Pug’a saldırarak esir aldığı arkadaşlarımı kurtaralım mı?”

“Bana kalırsa hayır” dedi Bern. “Çatışma çıkar çıkmaz iki ya da üç gemi Pug’ı kurtarmak için Dar Liman’dan yola çıkar. Siz Majesteleri, gerçekte sahip olduğunuzdan daha fazla bir güç gösterisi yaparak ve Kral’ın adının vereceği korkuyu kullanarak hareket etmek zorundasınız. İş savaşa kadar gelmemeli. Gumpas ödleğin tekidir ve kolaylıkla korkutulabilir.”

Biraz daha konuştuktan sonra Caspian ve Bern köyün biraz batısındaki sahile yürüdüler ve orada Caspian borusunu öttürdü. (Bu Narnia’nın muhteşem büyülü borusu, Kraliçe Susan’ın borusu değildi: Kral’ın yokluğunda ülkenin çok ihtiyacı olursa, vekili Yaygaracı’nın kullanması için onu evde bırakmıştı.) Bir işaret beklemekte olan Drinian kraliyet borusunu hemen tanıdı ve Şafak Yıldızı kıyıya doğru yanaşmaya başladı. Sonra tekrar bir filika indirildi; az sonra Caspian ve Bern güvertede durumu Drinian’a açıklamaktaydılar. Tıpkı Caspian gibi o da Şafak Yıldızı’nı köle gemisinin yanına çekip saldırmak istedi, ama Bern aynı nedenlerle ona da itiraz etti.

“Bu boğazdan dosdoğru ilerleyelim, sonra da benim topraklarıma, Avra’ya gidelim Kaptan” dedi Bern. “Ama önce Kral’ın sancağını çekin, bütün kalkanları asın ve güverteye mümkün olduğunca fazla adam çıkarın. Beş ok atımı mesafeye açıldığınızda, açık denizi iskele tarafınıza alarak sinyal verin.”

“Sinyal mi? Kime?” dedi Drinian.

“Sahip olmadığımız gemilere; eğer Gumpas burada başka gemilerimizin de olduğunu zannederse iyi olur.”

“Ha, anlıyorum” dedi Drinian ellerini ovuşturarak. “Sinyallerimizi anlayacaklar. Ne diyeceğim ki? ‘Tüm donanma Avra’nın güneyine inin ve şurada toplanın’ mı?”

“Bernstead’te toplanın” dedi Lord Bern. “Bu mükemmel olur. Böylece bütün gemiler – yani eğer gerçekten olsaydı – Dar Liman’ın görüş sahası dışında kalır.”

Caspian, diğerlerinin Pug’ın köle gemisinin ambarlarında tutulmasına üzülüyordu, ama günün geri kalan kısmından zevk almamak da mümkün değildi. Öğleden sonra geç vakitte (çünkü kürekle gitmek zorunda kalmışlardı) Doorn’un kuzeydoğudaki ucundan sancak tarafına, sonra da

Avra Burnu’ndan iskele tarafına dönerek, Avra’nın güney kıyısındaki güzel bir limana girdiler. Burada Bern’in tarlaları vardı ve hafif bir eğimle suyun kenarına kadar iniyorlardı. Bern’in tarlalarda çalışan adamlarının hepsi özgür insanlardı, mutluluk ve refah içinde yaşıyorlardı. Hepsi karaya çıktılar ve körfeze yukarıdan bakan bir evde krallar gibi ağırlandılar. Bern, canayakın karısı ve mutlu kızları pek misafirperverdi. Ancak Bern karanlık bastıktan sonra, ertesi güne bazı hazırlıklar (tam anlamıyla ne olduğunu söylemedi) yapmalarını söylemek için kayıkla Doorn’a bir haberci gönderdi.

Caspian'ın Orada Yaptıkları

Ertesi sabah Lord Bern misafirlerini erkenden kaldırdı ve kahvaltıdan sonra Caspian'dan bütün adamlarının tam teçhizat hazırlanmalarını emretmesini istedi, "Hepsinden önemlisi" diye ekledi, "her şey, tüm dünyanın gördüğü, soylu krallar arasındaki büyük bir savaşın seherindeymiş gibi düzenli yapılsın." İsteği yerine getirildi ve Caspian, arkadaşları, Bern ve onun birkaç adamı üç ayrı gemiyle Dar Liman'a doğru yola çıktılar. Kralın bayrağı, gemisinin pupasında dalgalanıyordu ve borazancısı da yanındaydı.

Dar Liman'da mendireğe geldiklerinde Caspian büyük bir kalabalığın onları karşılamak üzere toplanmış olduğunu gördü. "Dün geceki haberciyi bunun için göndermiştim" dedi Bern. "Bunların hepsi arkadaşlarım ve hepsi de dürüst insanlardır." Caspian karaya adımını atar atmaz kalabalık, "Narnia! Narnia! Yaşasın Kral" diye bağırıp hurra çekmeye başladı. Aynı anda – bu da Bern'in habercisinin marifetiydi – şehrin birçok yerinden çan sesleri yükselmeye başladı. Sonra Caspian sancağını çektirip borusunu çaldırdı ve tüm adamları kılıçlarını çekip yüzlerine ciddi ifadeler vererek yola koyuldu; öyle sert yürüyorlardı ki yer sarsılıyordu. Zırhları öyle parlıyordu ki (güneşli bir sabahtı) kimse onlara birkaç saniyeden fazla bakamıyordu.

Başlangıçta, alkışlayanlar sadece Bern'in habercisi tarafından uyarılmış ve neler olup bittiğinden haberdar insanlardı. Sonra onlara çocuklar da katıldı, çünkü hepsi askerleri severdi ve bu pek az gördükleri bir şeydi. Sonra bütün öğrenciler de katıldı, çünkü onlar da askerleri severdi ve ne kadar çok gürültü ve kargaşa yaşanırsa, okulun o sabah açılmama ihtimalinin o kadar artacağına inanıyorlardı. Sonra yaşlı kadınlar başlarını pencerelerden ve kapılardan çıkarıp gevezelik etmeye ve alkışlamaya başladı, çünkü bir kral geliyordu; onun yanında bir valinin sözü mü olurdu ki? Tüm genç kadınlar da aynı nedenle alaya katıldı. Bunun bir nedeni de Caspian, Drinian ve diğerlerinin çok yakışıklı olmasıydı. Sonra bütün genç erkekler, genç kadınların neye baktığını anlamak için geldiler ve böylece Caspian kalenin kapılarına ulaştığında bütün şehir bağırıyordu; Gumpas

hesaplar, kâğıtlar, yasalar ve düzenlemelerle uğraşıp her şeyi karıştırdığı kalesinden gürültüyü duymuştu.

Kalenin kapısında Caspian'ın borazancısı boruyu öttürerek bağırdı, "Sadık ve sevgili hizmetkârı Issız Adalar valisini ziyarete gelen Narnia Kralı için kapıyı açın." O günlerde adalarda her şey baştan savma yapılırdı. Yan tarafta küçük bir kapı açıldı ve kafasında miğfer yerine pis ve eski bir şapkayla elinde paslı ve eski bir mızrak olan pespaye bir adam çıktı. Önünde parıldayan şekillere gözlerini kırpıştırarak baktı. "…eğerli …aliyi …öremezsiniz" diye mırıldandı. ("Değerli valiyi göremezsiniz"i bu şekilde söylüyordu). "…er ayın …kinci cumartesi akşamı saat …okuz ile on …rası hariç, randevusuz …örüşme yapılamaz."

"Narnia Kralı'nın önünde şapkanı çıkar köpek!" diye gürledi Lord Bern ve eldivenli eliyle öyle bir tokat attı ki adamın şapkası başından uçtu.

"…ey? N'oluyor?" diye konuşmaya başladı adam, ama kimse onu dinlemiyordu. Caspian'ın adamlarından ikisi yan kapıdan geçtiler, kilitler

ve kapı kollarıyla biraz uğraştıktan sonra (çünkü her şey paslanmıştı) kapının iki kanadını da sonuna kadar açtılar. Sonra Kral ve yandaşları avluya girdi. Burada valinin muhafızlarından bir kısmı tembel tembel uzanmaktaydı, birçoğu (ağızlarını silerek) kapılardan dışarıya fırladı. Zırhları utanç verici durumda olmasına rağmen neler olduğunu bilseler, ya da mecbur kalsalar, hepsi de kavga edebilecek adamlardı; bu yüzden o an çok tehlikeli bir andı. Caspian onlara düşünecek zaman vermedi.

“Yüzbaşı nerede?” diye sordu.

“Benim, aşağı yukarı, yani ne dediğimi anlarsan” dedi zırhı olmayan genç bir adam. Lütfeder gibi konuşuyordu.

“Arzumuz” dedi Caspian, “Issız Adalar’a yaptığımız kraliyet ziyaretinin, sadık insanlarımız tarafından dehşetle değil, mutlulukla karşılanmasıdır. Eğer böyle olmasaydı adamlarınızın zırh ve silahlarının durumu hakkında bir şeyler söylerdim. Onun için affedildin. Bir fıçı şarap açılmasını emret ki, adamların sağlığımıza içsinler. Yarın öğlen onları burada, bu avluda, serseri gibi değil, silah altındaki iyi birer asker gibi görmek istiyorum. Bunu yap, ya da hoşnutsuzluğumuzun yaratacağı sıkıntılara katlanmaya hazır ol.”

Yüzbaşı şaşkınlıkla baktı, ama Bern anında, “Kral için üç hurra” diye bağırdı ve başka hiçbir şey anlamasalar da, bir fıçı şarabın ne anlama geldiğini bilen askerler buna katıldılar. Caspian adamlarının büyük bir kısmının avluda kalmasını emretti. Kendisi, Bern, Drinian ve diğer dört kişiyle beraber salona girdi.

Salonun diğer ucundaki masanın ardında, etrafında bir sürü kâtiple Issız Adalar’ın değerli valisi oturuyordu. Gumpas kızıl saçları kırlaşmış, aksi görünümlü bir adamdı. Yabancılar girerken onlara bir göz attı ve sonra kâğıtlarına eğilip kurulmuş bir saat gibi, “Her ayın ikinci cumartesi akşamı saat dokuz ile on arası hariç, randevusuz görüşme yapılmaz” dedi.

Caspian, başıyla Bern’e işaret verdi ve kenara çekildi. Bern ve Drinian birer adım öne çıktılar; her biri masanın bir ucunu tuttu. Masayı kaldırıp salonun bir kenarına fırlattılar. Belgeler, mühür mumları, kalemler, hokkalar, dosyalar ve mektuplar etrafa saçıldı. Sonra kabaca değil, ama sanki elleri çelikten birer kıskaçmış gibi sıkıca tutarak Gumpas’ı

sandalyesinden kaldırıp yüzü sandalyeye dönük olarak yaklaşık bir buçuk metre öteye koydular. Caspian hemen sandalyeye oturdu ve kılıcını dizlerinin üzerine yatırdı.

“Lordum” dedi, gözlerini Gumpas’a dikerek, “bize beklediğimiz misafirperverliği göstermediniz. Ben Narnia Kralı’yım.”

“Yazışmalarda bunun hakkında bir şey yoktu” dedi Vali. “Kâtibimin notlarında da böyle bir şey yoktu. Bize böyle bir şey bildirilmedi. Her şey karmakarışık. Başvuruları incelemekten mutluluk…”

“Ayrıca biz değerli valinin yaptıklarını incelemeye geldik” diye devam etti Caspian. “Özellikle açıklanmasını beklediğim iki nokta var. İlk olarak, bu adaların Narnia Krallığı’na vereceği verginin ödendiğine dair herhangi bir evrak bulamadım ve bu yüz elli yıldır böyle sanırım.”

“Bu, gelecek ayki toplantıda ele alınacak bir sorun” dedi Gumpas. “Gelecek yılki ilk toplantıda adaların mali geçmişi hakkında rapor hazırlayacak bir soruşturma komisyonu kurulmasını isteyen biri olursa o zaman…”

“Aynı zamanda şunu da biliyorum ki” diye devam etti Caspian, “eğer vergi ödenmemişse bütün borcun Issız Adalar’ın valisinin kendi servetinden tahsil edilmesi gerekir, bu kanunlarımızda açıkça belirtilmiştir.”

Bunu duyar duymaz Gumpas gerçekten konuyla ilgilenmeye başlamıştı. “Ah, bu tamamıyla konu dışında” dedi. “Bu imkânsız bir şey. Ee… Majesteleri şaka yapıyor olmalı.”

İçinden bu davetsiz misafirlerden kurtulmanın bir yolu olup olmadığını merak ediyordu. Caspian’ın sadece bir gemisi ve bir gemi dolusu adamı olduğunu bilseydi şayet, o an için durumu idare eder ve geceleyin de onları kuşatarak öldürmeyi planlardı. Ancak dün boğazlardan bir geminin geçtiğini ve anladığı kadarıyla yoldaşlarına sinyal gönderdiğini görmüştü. O anda bunun kralın gemisi olduğunu anlamamıştı, çünkü sancağı dalgalandırıp altın aslanın görülmesini sağlayacak kadar rüzgâr yoktu. Böylece, beklemeye başlamıştı. Şimdi Caspian’ın tüm donanmasının Bernstead’de olduğunu sanıyordu. Birinin elliden az adamla Dar Liman’a yürüyüp adaları alması Gumpas’ın aklının ucuna bile gelmezdi; mesela o asla böyle bir şey yapmayı düşünmezdi.

“İkinci olarak” dedi Caspian, “egemenliğimizdeki ülkelerin eski gelenek ve göreneklerinin tersine, bu iğrenç köle ticaretinin buralarda yayılmasına neden izin verdiğini bilmek istiyorum.”

“Gerekliydi, kaçınılmazdı” dedi vali. “Sizi temin ederim ki adaların ekonomik gelişmesinin zorunlu bir parçasıydı. Şu andaki refah atılımımız ona bağlı.”

“Neden kölelere ihtiyacınız var?”

“İhraç etmek için Majesteleri. Genellikle Calormen’e satarız, başka pazarlarımız da var. Biz büyük bir ticaret merkeziyiz.”

“Bir başka deyişle” dedi Caspian, “onlara ihtiyacınız yok. Pug gibilerinin cebine para koymaktan başka ne gibi bir amaca hizmet ettiklerini söyler misin?”

“Majestelerinin genç yaşı” dedi Gumpas babacan görünmek isteyen bir gülümsemeyle, “düşünülmesi gereken ekonomik sorunları anlamasını

gerçekten zorlaştırıyor. İstatistikler var, grafikler var…”

“Genç olabilirim ama” dedi Caspian, “inanıyorum ki köle ticaretinin içini dışını Vali’nin bildiği kadar iyi bilirim. Bunun adalara ekmek ya da et, bira ya da şarap, kereste ya da lahana veya kitaplar, müzik aletleri, atlar, zırhlar ya da sahip olmaya değecek herhangi bir şey kazandırmadığını görüyorum. Ancak bunları sağlasa da sağlamasa da bu ticaret durdurulmalı.”

“Ama bu, işleri tersine çevirmek olur” dedi vali soluğu kesilerek. “İlerleme ve gelişme hakkında hiçbir fikriniz yok mu?”

“Ben ilerlemenin de, gelişmenin de ne olduğunu çok ama çok iyi bilirim” dedi Caspian. “Narnia’da biz böylesine ‘çürüme’ deriz. Bu ticaret durmalı.”

“Böyle bir önlemin sorumluluğunu üzerime alamam” dedi Gumpas.

“İyi öyleyse” diye cevapladı Caspian, “seni görevinden alıyoruz. Lord Bern, buraya gelin.” Gumpas ne olduğunu anlayamadan Bern, elleri kralın elleri arasında diz çökmüş, Issız Adalar’ı Narnia’nın eski gelenek, görenek, hak ve kanunlarına göre yöneteceğine dair yemin ediyordu. Caspian, “Sanırım valilerden yeteri kadar çektik” diyerek Bern’i dük yaptı, Issız Adalar Dükü.

“Sana gelince Lordum” dedi Gumpas’a, “vergi borcunu affediyorum. Sen ve yandaşların yarın öğleden önce, artık dükün malikânesi olan kaleyi terk etmiş olacaksınız.”

“Buraya bakın, bütün bunlar çok iyi ama” dedi Gumpas’ın kâtiplerinden biri, “siz centilmenler rol kesmeyi bırakıp biraz iş yapmaya ne dersiniz. Önümüzdeki sorun gerçekten—”

“Sorun” dedi Dük, “sen ve bu ayaktakımının gerisinin kırbaçlanarak mı yoksa kırbaçlanmadan mı kaleyi terk edeceği. Seçimi siz yapın.”

Tüm bunlar hoş bir biçimde çözüme ulaştırıldığında, Caspian iyi tımarlanmış olmamalarına rağmen kalede bulunan birkaç atın hazırlanmasını emretti. Bern, Drinian ve diğer birkaç kişiyle atlarla şehre inip köle pazarına gittiler. Bu, limanın yakınında uzun ve alçak bir binaydı ve içeride karşılaştıkları manzara açık artırmaya benziyordu; yani büyük bir

kalabalık vardı ve bir platformun üzerindeki Pug yüksek ve bet bir sesle haykırıyordu:

“Evet beyler, yirmi üçüncü parti. Terebinthialı mükemmel bir tarım işçisi, madenlerde ya da kadırgalarda çalışabilir. Yirmi beş yaşın altında. Ağzında tek çürük yok. İyi, güçlü bir adam. Gömleğini çıkar, Tacks, beyler görsün. Şu kaslara bakın. Şu göğse bakın. Köşedeki beyden on Ay Lirası. Şaka yapıyor olmalısınız, efendim. On beş! On sekiz! Yirmi üçüncü partiye on sekiz verildi. On sekizden fazla veren var mı? Yirmi bir. Teşekkürler efendim. Yirmi bir verildi…”

Pug platforma çıkan zırhlı şekilleri gördüğünde durup, şaşkınlıkla baktı.

“Herkes Narnia kralının önünde diz çöksün” dedi Dük.

Herkes dışarıdaki atların toynak seslerini, koşumlarının şıkırtısını ve birçoğu da kaledeki yaşananları duymuştu. Çoğunluğu emre uydu. Uymayanlar yanındakiler tarafından çökertildi. Bazıları alkışladı.

“Aslında soylu kişiliğimize dokunmanın cezasını yaşamınla ödemelisin Pug” dedi Caspian, “ama cehaletinden dolayı affedildin. Egemenliğimizdeki tüm topraklarda köle ticareti on beş dakika önce yasaklandı. Pazaryerindeki tüm köleleri özgür ilan ediyorum.”

Kölelerin tezahüratlarını susturmak amacıyla elini kaldırıp devam etti, “Arkadaşlarım nerede?”

“O sevgili küçük bayan ve nazik genç centilmen mi?” dedi Pug, kralın gözüne girmeye çalışan bir gülümsemeyle. “Onları hemen kapıştılar—”

“Buradayız, buradayız Caspian” diye bağırdı Lucy ve Edmund beraberce, “Hizmetinizdeyim, efendim” diye seslendi Bastıbacak bir başka köşeden. Hepsi satılmışlardı, ama onları satın alan adam başka köleler almak için pazarda dolaştığından henüz oradan ayrılmamışlardı. İnsanlar üçünün çıkabilmesi için kalabalığın arasında yol açtı. Caspian’la çocuklar candan bir şekilde el sıkışıp kucaklaştılar. Calormenli iki tacir hemen yanlarına geldi. Calormenliler’in yüzleri esmerdir ve uzun sakalları vardır. Uzun elbiseler ve turuncu sarıklar giyerler ve bilge, varlıklı, kibar, ciddi ve köklü insanlardır. Caspian’a nazikçe selam verdiler ve uzun uzun iltifatlar ettiler –

refah çeşmelerinin, tutumluluk ve erdem bahçelerini sulaması temennisinde bulundular ve buna benzer şeyler söylediler – ama kuşkusuz tüm istedikleri ödedikleri paralardı.

“İşte adil olan bu, Beyler” dedi Caspian. “Bugün köle satın alan her adam parasını geri almalıdır. Pug, aldıklarını son minimine kadar getir.” (Bir minim bir Ay Lirası’nın kırkta biridir.)

“Majesteleri beni sefalete mi terk etmek istiyor?” diye sızlandı Pug.

“Tüm yaşamını insanların kalplerini kırarak geçirdin” dedi Caspian “ve sen sefalete düşsen bile, dilenci olmak köle olmaktan daha iyidir. Diğer arkadaşım nerede?”

“Ah, o mu?” dedi Pug. “Al onu, bu çok da iyi olur. Elimden çıktığına çok memnunum. Doğduğum günden beri pazarda onun gibi bir uyuşuk görmedim. Sonunda onun fiyatını beş Ay Lirası’na indirdim, yine de kimse almadı. Diğer sattığım kölelerin yanında bedava vermek istedim yine de kimse istemedi. Dokunmadılar. Bakmak bile istemediler. Tacks, Somurtkan’ı getir.”

Böylece Eustace getirildi, gerçekten de somurtkan görünüyordu; kimse köle olarak satılmak istemezdi, ama kimsenin satın almayacağı türden bir köle olmak belki daha da sinir bozucuydu. Eustace, Caspian’a yaklaştı ve “Görüyorum ki her zaman olduğu gibi bizler hapisteyken sen bir yerlerde eğleniyordun. Sanırım Britanya Konsolosluğu’nu bile bulamamışsındır. Eminim orayı aramadın bile.” dedi.

O akşam Dar Liman Kalesi’nde büyük bir ziyafet çektiler ve ardından Bastıbacak, herkese selam verip yatmaya gitmeden önce “Yarın gerçek macera başlayacak!” dedi. Ama aslında ne ertesi gün, ne de takip eden günlerde bu olamazdı. Çünkü artık tüm bilinen adaları ve denizleri arkalarında bırakmaya hazırlanıyorlardı ve hazırlıklar tam anlamıyla yapılmalıydı. Şafak Yıldızı boşaltıldı, sekiz at tarafından yuvarlak direkler üzerinde karaya çekildi ve her yeri en iyi gemi ustaları tarafından elden geçirildi. Sonra tekrar denize indirildi ve alabileceği kadar su ve erzakla dolduruldu; bu yirmi sekiz günlük erzak demekti. Bu da, Edmund’un hayal

kırıklığıyla fark ettiği gibi, maceraya atılmadan önce, doğuya doğru gitmek için sadece iki hafta süreleri olduğu anlamına geliyordu.

Bütün bunlar olurken Caspian, Dar Liman'da bulabildiği en yaşlı gemi kaptanlarıyla, daha doğudaki ülkeler hakkında bilgileri olup olmadığını ve hatta bir şeyler duyup duymadıklarını öğrenmek amacıyla sohbet etme şansını kaçırmıyordu. Kaledeki fıçılarca birayı kır sakallı, mavi gözlü, fırtına yemiş adamlara içirdi ve karşılığında bir sürü hikâye dinledi. Ancak en ciddi görünenler bile Issız Adalar'ın ötesinde hiçbir ülke bilmiyorlardı. Birçoğu daha fazla doğuya giderlerse karanın olmadığı, dünyanın kenarında girdap gibi dönen, kaynayan denizlere ulaşacaklarını düşünüyordu: "Orası, sanırım Majestelerinin dibe battıkları yer olacak." Gerisi, başsız insanlar, yüzen adalar, girdaplar ve suyun üzerinde yanan ateşler hakkında çılgınca hikâyeler anlattı. Sadece birisi Bastıbacak'ı sevindirecek bir şekilde, "Onun ötesinde Aslan'ın ülkesi var, ama orası, dünyanın sonunun ötesinde ve oraya ulaşamazsınız" dedi. Ama adamla konuştuklarında, bunun yalnızca babasından duyduğu bir hikâye olduğunu söyleyebildi.

Bern, altı arkadaşının doğuya doğru yelken açtığını ve onlardan bir daha haber alınamadığını söyledi. Bunu, Caspian'la birlikte Avra'nın en yüksek noktasında ayakta durmuş doğudaki okyanusa doğru bakarlarken söylemişti. "Sabahları hep buraya çıkardım" dedi Dük, "şafağı seyrederdim, bazen sadece bir iki mil ötedeymiş gibi görünürdü. Arkadaşlarımı düşünür ve ufkun ardında gerçekten ne olduğunu merak ederdim. Büyük bir olasılıkla hiçbir şey olmamıştır onlara, ama arkada kaldığım için her zaman

biraz utanmışımdır. Yine de Majestelerinin gitmemesini isterdim. Size burada ihtiyacımız olabilir. Köle pazarının kapanışıyla dengeler bozulacaktır; gelecekte Calormen'le savaş görüyorum ben. Kralım, tekrar düşünün."

"Bir yeminim var, Dük" dedi Caspian. "Aksi halde Bastıbacak'a ne derim?"

Fırtına ve Sonuçları

Karaya çıkmalarından yaklaşık üç hafta sonra Şafak Yıldızı Dar Liman'dan suya indirildi. Çok görkemli bir veda olacağı söylentileri yayılmıştı ve geminin gidişini görmek için büyük bir kalabalık toplanmıştı. Caspian, Issız Adalar'da yaşayanlara son konuşmasını yapıp Dük ve ailesiyle vedalaşırken tezahürat da gözyaşı da vardı. Gemi mor yelkenleri tembelce dalgalanarak kıyıdan uzaklaşırken Caspian'ın, geminin kıçında çalınan borusunun sesi de gittikçe zayıfladı ve herkes sessizleşti. Sonra gemi rüzgârla buluştu. Halatlar çözülüp, yelken basıldı. Rota tutmak için küreklere asılındı. Şafak Yıldızı, pruvasının altından geçen ilk dalgayla tekrar yaşayan bir gemi haline geldi. Görevli olmayanlar aşağı indi, kıçtaki ilk nöbetçi Drinian'dı. Gemi Avra'nın güneyini dönüp başını doğuya doğru çevirdi.

Sonraki birkaç gün harikaydı. Lucy, her sabah uyandığında suda yansıyan günışığının, kamarasının tavanında dans edişini görüyordu. Etrafına bakıp da Issız Adalar'dan aldığı yeni ve güzel şeyleri gördükçe – deniz çizmeleri, sandaletler, pelerinler, deri yelekler ve eşarplar – dünyadaki en şanslı kız olduğunu düşünüyordu. Sonra güverteye çıkıp her sabah daha da berrak bir mavilikte görünen denize bakıyor ve günden güne ısınan havayı içine çekiyordu. Ardından sıra kahvaltıya geliyor ve insanın sadece denizdeyken hissedebileceği bir iştahla yemeğini yiyordu.

Lucy, kıçtaki küçük sırada oturup Bastıbacak'la satranç oynayarak epeyce zaman geçiriyordu. Onun, bir hamle yapması gerektiğinde, satranç tahtasının ortasında ayak parmaklarının ucunda dikilişini ve kendisi için çok büyük olan taşları iki pençesiyle kaldırışını görmek çok eğlenceliydi. Çok iyi bir oyuncuydu ve hamlelerini hesapladığı zaman genellikle kazanıyordu. Fare bazen, atı, vezir ve kalenin önüne yenilecek şekilde sürmek gibi epeyce gülünç şeyler yaptığı için arada bir Lucy de kazanıyordu. Bastıbacak bunun bir satranç oyunu olduğunu unuttuğunda yeniliyordu ancak, çünkü o gerçek bir savaşı düşünüyor ve ata gerçek savaşta yapacaklarını yaptırmaya çalışıyordu. Çünkü zihni, boş umutlar, ölüm kalım mücadeleleri ve direniş öyküleriyle kaynıyordu.

Bu güzel günler fazla uzun sürmedi. Bir akşam Lucy geminin ardında bıraktığı saban izine benzer dümen suyunu boş boş seyrederken batıda inanılmaz bir hızla toplanan büyük bir bulut kümesi gördü. Sonra küme yarıldı ve aralıktan sapsarı gün ışıkları saçıldı. Arkalarındaki bütün dalgalar alışılmadık şekillere büründü ve deniz kirli bir yelken bezi gibi sarımsı bir renk aldı. Hava soğudu. Gemi sanki arkasındaki tehlikeyi fark etmiş gibi huzursuzca yol almaya başladı. Yelkenler bir an dümdüz ve serbest duruyor, ama hemen sonra çılgıncasına rüzgârla doluyordu. Lucy bütün bunları fark edip rüzgârın sesinin neden böylesine değiştiğini merak ederken Drinian, “Herkes güverteye” diye bağırdı. Bir anda herkes çılgınlar gibi çalışmaya başladı. Ambar kapaklarına çıtalar çakıldı, mutfaktaki ateş söndürüldü, adamlar yelkenleri küçültmek üzere yukarıya tırmandı. Daha işlerini bitirmeden fırtına patladı. Sanki geminin pruvasının önünde denizde büyük bir vadi açılmış ve mümkün olduğuna inanamayacağı derinliklere doğru hızla iniyorlarmış gibi gelmişti Lucy’ye. Geminin direklerinden çok daha yüksek, büyük ve gri bir su dağı karşıladı onları. Bir an için öleceklerini zannettiler, ama sonra bu su dağını aşmayı başardılar. Gemi kendi etrafında dönüyordu. Sular güverteye bir şelale gibi döküldü ve geminin kıçıyla baş kasarası, aralarında vahşi bir deniz olan iki adaymış gibi göründü. Yukarıdaki tayfalar serene sımsıkı sarılmış, umutsuzca yelkenlere hâkim olmaya çalışıyordu. Kopmuş bir halat yatay bir biçimde, adeta bir mızrak gibi dümdüz ve kaskatı duruyordu.

“Madam, aşağıya inin” diye bağırdı Drinian. Lucy denizci olmayan adamların – ve kadınların – tayfa için ayak bağı olduğunu bildiğinden ona itaat etmeye çalıştı. Ancak bu kolay değildi. Şafak Yıldızı korkunç bir şekilde sancak tarafına yatmıştı ve güverte bir evin çatısı gibiydi. Küpeşteye tutunarak zorlukla merdivenlerin tepesine ulaştı ve orada iki adamın daha merdivenden çıkmalarını beklemek zorunda kaldı, sonra da olabildiğince çabuk aşağı inmeye başladı. Sımsıkı tutunmakla akıllılık etmişti, çünkü merdivenlerin dibinde, omuzlarına kadar gelen bir başka dalga güverteden gürleyerek geçti. Lucy yağmur ve sıçrayan sular yüzünden neredeyse sırılsıklam olmuştu zaten, ama bu dalga daha bir soğuktu. Sonra kamaranın kapısına doğru hızla atıldı ve içeriye girdi; aniden karanlığa girmenin yarattığı korkunç görüntüden hemen sıyrıldı, ama geminin kıçında duyduğundan daha da korkutucu seslerin – iniltilerin, çatırtıların, gürlemelerin, gümbürtülerin ve gıcırtıların – korkunç karmaşasından kurtulamadı.

Ertesi gün ve daha ertesi gün de fırtına devam etti. O kadar uzun sürdü ki, fırtınadan önceki zamanı hatırlamak bile güçtü. Dümeni sürekli üç kişi kullanmak zorundaydı; herhangi bir rota izleyebilmek için üç kişiye birden ihtiyaç duyulduğu anlar oluyordu. Ayrıca sintine pompalarında da sürekli adam bulunması gerekiyordu. Kimsenin dinlenmeye vakti yoktu, hiçbir şey

pişirilemiyor, hiçbir şey kurutulamıyordu, bir adam denize düşüp kayboldu; güneşe hasret kalmışlardı.

Fırtına sona erdiğinde Eustace günlüğüne şunları yazdı:

“3 Eylül

Çoktan beridir yazmaya vakit bulamıyordum, sonunda bugün yazıyorum. Tam on üç gün ve on üç gecedir bir kasırganın içinde sürükleniyoruz. Diğerlerinin hepsi on iki olduğunu iddia ediyor, ama ben on üç olduğunu biliyorum, çünkü dikkatle saydım. Doğru dürüst sayamayan insanlarla tehlikeli bir yolculuğa çıkmış olmak çok hoş! Çok kötü zamanlar geçirdim, genellikle iliğime kadar ıslanmış bir halde saatlerce dalgalarla boğuştum ve bu süre zarfında bize gerçek bir yemek vermeye bile yeltenmediler. Gemide telsiz ya da işaret fişeği bulunmadığını söylemeye gerek bile yok, dolayısıyla yardım istemek gibi bir şansımız da olmadı. Her şey, onlara söyleyip durduğum şeyi, yani bunun gibi çürük bir gemiyle yola çıkmanın çılgınlık olduğunu ispatlıyor. İnsan kılığındaki şeytanlar yerine nazik insanlarla yola çıkmış olsanız bile bu yolculuk çok kötü. Caspian ve Edmund bana karşı tek kelimeyle merhametsizler. Geminin direğinin kırıldığı gece (artık direk diye bir şey yok) hiç de iyi olmamama rağmen beni güverteye çıkarıp köle gibi çalışmaya zorladılar. Lucy, küreğini takarken Bastıbacak’ın da yardım etmek istediğini ancak çok küçük olduğunu söylüyordu. Lucy’nin o küçük canavarın her şeyi gösteriş amacıyla yaptığını fark etmemesine çok şaşıyorum. Onun yaşındaki birinin birazcık sağduyulu olması gerekirdi. Nihayet bu hayvani gemi bugün düz bir duruma gelebildi, ayrıca güneş de çıktı ve hepimiz ne yapacağımız hakkında gevezelik etmeye başladık. Bize on altı gün yetecek kadar (çoğunluğu hayvanlara lâyık) yiyeceğimiz var (Tavukların hepsini dalgalar götürdü. Öyle olmasaydı bile fırtına onları yumurtadan keserdi). Asıl sorun su. İki fıçı da delinmiş ve bomboş. Elimizdekini pay edecek olursak, yani herkese günde çeyrek litre verirsek, on iki günlük suyumuz var (Hâlâ bir sürü rom ve şarap var, ama bunun herkesi daha da çok susatacağını onlar da biliyor).

Becerebilirsek, yapılacak tek mantıklı şey hemen batıya doğru geri dönüp Issız Adalar’a ulaşmaya çalışmak. Bulunduğumuz yere gelmek, arkamızda

çılgın bir fırtınayla on sekiz gün aldı. Doğu rüzgârı çıksa bile geriye dönmek çok daha uzun sürebilir. Zaten şimdilik doğu rüzgârının çıkacağına dair hiçbir belirti yok; aslında herhangi bir taraftan esen rüzgâr da yok. Kürek çekerek dönme fikrine gelince, bu çok zaman alır; Caspian, adamların günde çeyrek litre suyla kürek çekemeyeceklerini söylüyor. Bunun doğru olmadığına eminim. Terlemenin gerçekte insanları serinlettiğini ve bundan dolayı eğer adamlar çalışırlarsa daha az suya ihtiyaçları olacağını açıklamaya çalıştım. Bir cevap bulamadığında her zaman yaptığı gibi, bunu da hiç dikkate almadı. Diğerlerinin hepsi bir kara parçası görme umuduyla devam etmekten yana oy kullandılar. İleride karanın olup olmadığını bilmediğimizi söylemeyi kendime görev edindim ve hayalperestliğin tehlikelerini onlara göstermeye çalıştım. Daha iyi bir plan düşünmek yerine, durmadan benim planımı eleştirdiler. Ben de soğuk ve sakin bir tavırla, bu aptal yolculuğa kendi rızam olmadan katıldığımı ve onları bu beladan kurtarmanın benim görevim olmadığını söyledim."

"4 Eylül

Hava hâlâ sakin. Akşam yemeğinde tayın çok azdı ve elbette benimki en az olanıydı. Caspian başkalarına yardım etmekte çok usta ve benim bunu fark etmediğimi düşünüyor! Lucy, bilmediğim bir nedenle kendi yemeğinin birazını bana teklif ederek beni rahatlatmak istedi, ama her şeye burnunu sokan o ahlak hocası Edmund buna izin vermedi. Hava çok güneşli ve sıcak. Tüm gece korkunç bir susuzluk çektim."

"5 Eylül

Hava hâlâ sakin ve çok sıcak. Bütün gün kendimi iyi hissetmedim; ateşim olduğuna eminim. Elbette gemide bir termometre bulunduracak zekâya sahip değiller."

"6 Eylül

İğrenç bir gün. Geceleyin ateşim olduğunu ve su içmem gerektiğini bilerek uyandım. Hangi doktor olsa bunu yapmamı söylerdi. Tanrı biliyor ki burada bencillik yapacak en son insan benim; ama hasta birine de karneyle su verildiğini, rüyamda görsem inanmazdım. Aslında diğerlerini uyandırıp biraz su isteyecektim, ama onları uyandırmanın bencillik olacağını

düşündüm. Bu yüzden kalkıp bardağımı alarak uyuduğumuz kara delikten sessizce çıktım. Caspian ve Edmund'u uyandırmamaya çok dikkat ediyordum, çünkü sıcak ve su sıkıntısı başladığından beri pek iyi uyuyamıyorlardı. Bana ister iyi, ister kötü davransınlar diğerlerini her zaman düşünmeye çalışırım. Kürek çekme sıralarının ve yüklerin bulunduğu büyük odaya çıktım – tabii oraya da oda denirse artık. Su deposu odanın bu ucunda. Her şey harika gidiyordu, ama bardağı doldurmadan önce küçük casus Bastıbacak beni yakalamasın mı? Ona temiz hava almak için güverteye çıkmakta olduğumu açıklamaya çalıştım (su işi onu ilgilendirmezdi), ama o bana neden elimde bardak olduğunu sordu. Öylesine yüksek sesle konuştu ki, bütün gemiyi uyandırdı. Bana davranış biçimleri tam bir rezaletti. Herkesin yapacağı gibi gecenin ortasında Bastıbacak'ın su fıçısının yanında ne yaptığını sordum. Çok küçük olduğundan dolayı güvertede bir iş yapamadığından, bir kişinin daha uyuyabilmesi için geceleri suyun başında nöbet tuttuğunu söyledi. Şimdi sıra bana yapılan iğrenç haksızlığı söylemeye geldi: Herkes ona inandı. Bundan kötüsü yapılır mı?

Özür dilemek zorunda kaldım, yoksa o tehlikeli küçük vahşi bana kılıcıyla saldıracaktı. Sonra da Caspian zalim bir despot olarak gerçek yüzünü gösterdi ve yüksek sesle gelecekte su 'çalarken' yakalanan herkese 'iki düzine şamar atılacağını' ilan etti. Edmund bana açıklayıncaya kadar bunun ne anlama geldiğini bilmiyordum. Pevensie çocuklarının okuduğu türden kitaplarda anlatılır bunlar.

Bu korkakça tehditten sonra Caspian tavrını değiştirdi ve beni himayesine almaya çalıştı. Benim için çok üzüldüğünü, herkesin en az benim kadar susuzluk çektiğini ve buna elimizden geldiğince dayanmamız gerektiğini söyledi. Kendini beğenmiş, iğrenç herif. Bugün bütün gün yataktan çıkmadım."

"7 Eylül

Bugün biraz rüzgâr çıktı, ama hâlâ batıdan esiyor. Drinian'ın yedek direk dediği direğe – bu, geminin cıvadrasının kırılan direğin dibine bağlanmasıyla yapılan direk anlamına geliyor – yelkenin bir kısmını

çekerek doğuya doğru birkaç mil gittik. Korkunç susuzluğum hâlâ devam ediyor.”

“8 Eylül

Hâlâ doğuya gidiyoruz. Artık bütün gün ranzamda yatıyor ve o iki zebani gelene kadar, Lucy hariç kimseyi görmüyorum. Lucy kendi suyunun birazını bana veriyor. Kızların erkekler kadar susamadığını söylüyor. Bunu çok düşündüm, denizciler daha iyi biliyor galiba.”

“9 Eylül

Kara göründü; güneydoğuda çok uzaklarda yüksek bir dağ görünüyor.”

“10 Eylül

Dağ çok büyük görünüyor, ama hâlâ çok uzakta. Ne kadar zaman sonra ulaşırız bilemiyorum, ilk kez martıları gördüm.”

“11 Eylül

Birkaç balık yakalayıp akşam yemeğinde yedik. Akşamüzeri yedi civarında, bu dağlık adanın bir koyunda yaklaşık üç kulaç derinliğe demir attık. Bu aptal Caspian karaya çıkmamıza izin vermedi, çünkü hava kararıyordu, vahşi hayvan ve yerlilerden korkuyordu. Bu akşam su payımız artırıldı.”

Bu adada onları bekleyenler en çok Eustace’i ilgilendirecekti, ama bu onun kendi yazdıklarıyla anlatılamaz, on bir eylülden sonra uzun bir süre hiç yazmadı, çünkü defterini unutmuştu.

Sabah olduğunda gökyüzü kurşuni ve kasvetliydi. Maceracılar kendilerini Norveç fiyortlarına benzeyen, uçurumlar ve sarp kayalıklarla çevrelenmiş bir koyda buldu. Önlerinde, sedir ağacına benzer sık ağaçlarla kaplı coşkun bir derenin aktığı düzce bir alan uzanıyordu. Bunun ötesinde sivri kayalıklarla kaplı bir sırta tırmanan dik bir yokuş ve onun hemen ardında da donuk renkli bulutlarla karıştığı için tepelerini göremediğiniz dağların belirsiz karartısı vardı. Koyun her iki yanında uzanan kayalıkların üzerinde beyaz çizgiler vardı; bu mesafeden ne bir hareket görülüyor ne de

bir ses duyuluyordu, ama herkes bunların çağlayanlar olduğunu biliyordu. Aslında her şey çok sessizdi ve koydaki suyun yüzeyi cam kadar berraktı. Kayalıkların her türlü ayrıntısı suya yansıyordu. Manzara resmi yapmak için uygun bir görüntü olabilirdi, ancak gerçek yaşamda çok vahşiydi. Ziyaretçileri hoş karşılayan bir ülke değildi burası.

Gemideki tüm adamlar iki kayıkla karaya çıktı ve herkes nehirden doyasıya su içip yıkandı, yemek yiyip dinlendi. Sonra Caspian nöbet tutmak üzere gemiye dört kişi gönderdi ve günlük işlerine başladılar. Yapılacak çok şey vardı. Fıçılar kıyıya getirilip, delik olanların tamir edilmesi ve hepsinin doldurulması gerekiyordu; bir ağaç – bulabilirlerse bir çam ağacı – kesilip yeni bir direk yapılmalıydı; yelkenler tamir edilmeliydi; varsa av hayvanlarını bulmak üzere bir av partisi düzenlenmesi gerekiyordu; elbiseler yıkanıp yamanmalı ve ayrıca gemide sayısız küçük tamirat yapılmalıydı. Çünkü Şafak Yıldızı – karadan bakıldığında daha da belirgindi – Dar Liman'dan ayrılırken olduğu kadar iyi görünmüyordu. Herkesin bir enkazla karıştıracağı, rengi solmuş, hurda bir gemiye

benziyordu. Kaptanlarıyla tayfalarının da ondan aşağı kalır yanı yoktu; hepsi zayıf ve solgun görünüyordu, ayrıca uykusuzluktan hepsinin gözleri kızarmıştı, giysileri paçavraya benziyordu.

Eustace bir ağacın altında yatıp tüm bu planların tartışılmasını dinlerken düşünüyordu: Hiç dinlenmeyecek miydi bunlar? Uzun zamandan beri bekledikleri karadaki ilk günleri, sanki denizdeymiş gibi ağır işler yapmakla geçecek gibi görünüyordu. Sonra aklına harika bir fikir geldi. Kimse ona bakmıyordu; sanki canavara benzeyen bu şeyi gerçekten seviyorlarmış gibi gemileri hakkında gevezelik ediyorlardı. Neden sessizce oradan ayrılmasındı ki? İçerilere doğru gidip dağlarda serin ve havadar bir yer bularak uzun bir uyku çeker, işler bitene kadar diğerlerinin yanına gitmezdi. Bunun ona iyi geleceğini hissediyordu. Ama koyu ve gemiyi gözden kaybetmemek için çok dikkat etmesi gerekiyordu; dönüş yolunu bulabileceğinden emin olmalıydı. Bu yerde tek başına kalmak hoşuna gitmezdi.

Planını hemen yürürlüğe koydu. Sessizce yerinden kalkıp yavaşça ve amacını belli etmeden yürümeye dikkat ederek – böylece onu gören herkes egzersiz yaptığını düşünürdü – ağaçların arasında uzaklaştı. Konuşmaların gürültüsünün ne kadar çabuk duyulmaz olduğunu ve ormanın ne kadar çabuk sessiz, sıcak ve koyu bir yeşile büründüğünü görmek onu şaşırttı. Az sonra daha hızlı ve uzun adımlarla yürüyebileceğini düşündü.

Bu, onu çok geçmeden ormanın dışına çıkarmıştı. Önündeki yokuş gittikçe dikleşmeye başladı. Otlar kuru ve kaygandı, ama ayaklarıyla birlikte ellerini de kullanmaya başlayınca bu zorluğun üstesinden gelmeyi başardı. Soluk soluğa kalıp alnını sık sık silmesine rağmen azimle çalışmaya devam etti. Bu arada, henüz kendi de farkında değildi, ama bu yolculukla birlikte yeni bir yaşama başladığı şimdiden belli oluyordu: Eski Eustace, yani Harold ve Alberta'nın Eustace'i, yaklaşık on dakika sonra tırmanmaktan vazgeçerdi.

Yavaş yavaş ve kimi yerlerde dinlenerek sırta ulaştı. Buradan adanın manzarasına hâkim olacağını ummuştu, ama bulutlar iyice alçalmış ve yakına gelmişti. Önünde bir sis denizi dalgalanıyordu. Oturdu ve geriye baktı. Şimdi öylesine yükseklerdeydi ki, aşağıdaki koy küçücük kalmıştı ve

denizde millerce uzağı görebiliyordu. Sonra dağlardan gelen yoğun ama ılık sis her tarafını sardı ve keyfine bakmak için en rahat pozisyonu bulmak üzere uzanıp sağa sola dönmeye başladı.

Ancak rahat edemedi ya da rahat hali pek fazla sürmedi. Neredeyse yaşamında ilk kez kendini yalnız hissetmeye başladı. Başlangıçta bu his çok yavaşça geldi. Sonra zamanı merak etmeye başladı. En ufak bir ses yoktu. Aniden orada saatlerdir uzanıyor olabileceği aklına geldi. Diğerleri belki gitmişlerdi! Belki onu geride bırakmak için, uzaklaşmasına bile bile göz yummuşlardı! Panik içinde ayağa fırladı ve aşağı inmeye başladı.

Önceleri çabucak inmeye çalışıyordu, dik yamaçta düşüp metrelerce kaydı. Sonra bunun onu çok fazla sola doğru götürdüğünü düşündü. Ayağa kalkarken o tarafta uçurumlar gördü. Tahmin edebildiği kadarıyla, başladığı yerin yakınına kadar tekrar güçlükle tırmandı ve sağa doğru giderek yeniden inmeye başladı. Bu kez her şey iyi gidiyor gibi göründü. Çok dikkatle iniyordu, çünkü bir metreden ötesini göremiyordu, her taraf çok

sessizdi. İçinizden bir ses sürekli “çabuk, çabuk, çabuk” derken dikkatle gitmeye çalışmak pek hoş değildir. O korkunç terk edilmişlik hissi gittikçe arttı. Eğer Caspian ve Pevensie Kardeşler’i gerçekten tanısaydı, kuşkusuz onların böyle bir şey yapmayacağını bilirdi. Ne var ki, hepsinin insan kılığında zebaniler olduğuna inanmıştı bir kere.

“Nihayet!” dedi Eustace, bir çakıl yatağından düşe kalka aşağıya inip, kendini düz bir yerde bulduğunda. “Şimdi, nerede o ağaçlar? İleride karanlık bir şey var. Sis kalkıyor sanırım.”

Sis kalkıyordu. Ortalık gitgide aydınlanıyor ve onun gözlerini kırpıştırmasına neden oluyordu. Sonra sis tamamen kalktı. Bilinmeyen bir vadideydi ve görünürde deniz falan yoktu.

Eustace'in Macerası

Bu sırada diğerleri nehirde ellerini ve yüzlerini yıkıyor, akşam yemeği için hazırlık yapıyorlardı. En iyi üç okçu koyun kuzeyindeki tepelere çıkmış, şu an ateşin üzerinde kızarmakta olan bir çift yaban keçisiyle dönmüşlerdi. Caspian, herkesin bol miktarda içebilmesi için kıyıya bir fıçı şarap çıkarılmasını emretmişti; bu, Archenland'ın içmeden önce suyla karıştırılması gereken sert şaraplarındandı. İşler o ana kadar iyi gitmişti ve yemek neşe içinde geçiyordu. Ancak keçiden ikinci porsiyonunu aldıktan sonra Edmund, "Bizim canavar Eustace nerede?" dedi.

Bu arada Eustace bilinmeyen vadide etrafına bakmaktaydı. Vadi o kadar dar ve derin, etrafı çevreleyen kayalıklar o kadar sarptı ki, sanki büyük bir çukur ya da siper gibi görünüyordu. Taşlık bir vadi olmasına rağmen etrafta otlar ve kurak bir yaz mevsiminde demiryollarının kenarlarında görülenlere benzer anız izleri vardı. Yaklaşık on beş metre ötesinde bir gölet vardı. Vadide, görünüşe göre başka hiçbir şey yoktu; ne bir hayvan, ne bir kuş, ne de bir böcek. Güneş parlıyordu, korkunç tepeler ve boynuza benzer dağlar vadinin kenarından aşağıya uzanıyordu.

Eustace, siste yolunu şaşırıp tepenin yanlış tarafından indiğini anladı, dönüş yolunu planlamak üzere arkasına döndü. Ancak arkasına bakar bakmaz ürperdi. Öyle görünüyordu ki, büyük şans eseri aşağıya inen tek yolu bulmuştu: Uzun, yeşil, ince bir toprak uzantısıydı bu, her iki yanında uçurumlar vardı; çok dik ve dardı. Bundan başka bir yoldan geri dönmenin imkânı yoktu. Peki yolun nasıl bir şey olduğunu gördükten sonra, oradan inmeye cesaret edebilecek miydi? Bunu düşününce başı dönmeye başladı.

Ne olursa olsun göletten kana kana su içmesinin iyi olacağını düşünerek tekrar arkasını döndü. Ama tam vadiye doğru bir adım atacaktı ki, arkasında bir ses duydu. Cılız bir sesti, ama o korkunç sessizlikte oldukça yüksek gibi geldi. Önce olduğu yerde donakaldı, sonra kendini toparladı ve başını çevirip baktı.

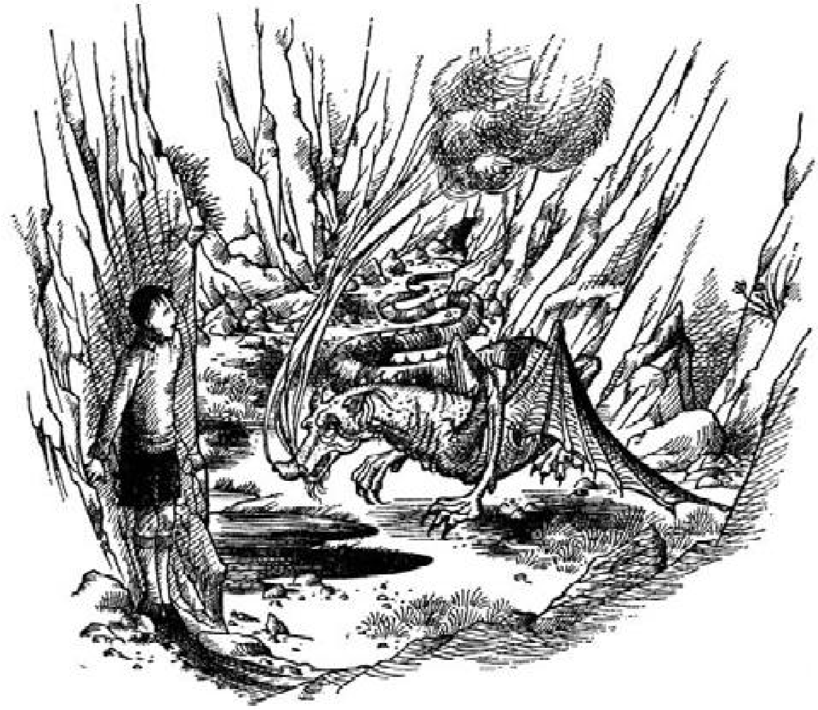
Kayalıkların dibinde, birazcık soluna doğru alçak ve karanlık bir kovuk vardı, belki de bir mağara ağzıydı. Buradan, belli belirsiz iki ince duman

çıkmaktaydı. Karanlığın hemen ardındaki seyrek taşlar, sanki bir şey karanlıkta sürünüyormuş gibi hareket ediyordu (duyduğu ses buydu).

Bir şey sürünüyordu. Daha da kötüsü, bir şey dışarıya çıkıyordu. Edmund, Lucy ya da siz bunu hemen tanırdınız, ama Eustace gerekli kitapların hiçbirini okumamıştı. Mağaradan dışarıya çıkan şey, hiç de hayal etmediği bir şeydi; uzun, kurşuni bir burun, donuk kırmızı gözler, tüyü ya da kürkü olmayan, yerde uzanıp giden kıvrak bir vücut, örümceklerinki gibi, dirsekleri sırtından daha yüksek olan bacaklar, acımasız pençeler, taşlarda kulak tırmalayıcı sesler çıkaran yarasa kanatlarına benzeyen kanatlar ve devasa bir kuyruk. Dumanlar burun deliklerinden çıkıyordu. Ejderha diye bir kelime çıkmadı ağzından, zaten çıksaydı da fark eden bir şey olmayacaktı.

Ejderhalar hakkında bir şeyler bilseydi bu ejderhanın davranışına biraz şaşırırdı. Ne oturup kanat çırptı ne de ağzından alev çıkardı. Burun deliklerinden çıkan dumanlar, sönmek üzere olan bir ateşin dumanlarına benziyordu. Eustace’i fark etmemişti. Yavaşça gölete doğru ilerledi – yavaşça ve birçok kez durarak. Tüm korkusuna rağmen Eustace bile bunun yaşlı ve zavallı bir yaratık olduğunu hissetmişti. Koşsa mı koşmasa mı, bilemiyordu. Bir ses çıkarırsa ejderha onu görebilir, daha hızlı hareket edebilirdi. Belki de sadece numara yapıyordu. Zaten uçan bir yaratıktan tırmanarak kaçmanın ne yararı olurdu ki?

Ejderha gölete ulaştı, su içebilmek için iğrenç ve pullarla kaplı çenesini taşların üzerine yasladı. Ama içmeden önce korkunç bir ses çıkardı, bir ölüm çığlığı attı, birkaç çırpınış ve titreyişten sonra yuvarlanıp, bir pençesi havada, hiç kıpırdamadan öylece kaldı. Sonuna kadar açık ağzından koyu renkte kan fışkırdı. Burnundan çıkan dumanlar bir an için kapkara oldu, ama sonra dağıldı gitti. Başka da duman çıkmadı.

Eustace uzunca bir süre hareket etmeye cesaret edemedi. Belki de canavar numara yapıyordu, belki de maceracıları ağına çekmesinin bir yoluydu bu. Ne var ki, kimsenin sabrı sonsuz değildir. Bir adım yaklaştı, sonra iki adım ve sonra durdu. Ejderha hareketsiz yatıyordu, Eustace gözlerindeki kırmızı ateşin de kaybolduğunu fark etmişti. Sonunda yanına gitti. Artık öldüğünden kuşkusu kalmamıştı. Korkuyla ejderhaya dokundu, hiçbir hareket yoktu.

Öylesine huzurluydu ki, neredeyse yüksek sesle gülecekti. Sanki sadece ölümünü seyretmemiş de ejderhayla boğuşup onu alt etmişti. Üzerinden atlayıp su içmek üzere gölete yaklaştı, çünkü sıcaklık dayanılmaz hale gelmişti. Gökgürültüsünü duyduğunda hiç şaşırmadı. Bundan hemen sonra

güneş kayboldu ve o daha susuzluğunu gidermeden iri yağmur damlaları düşmeye başladı.

Bu adanın iklimi hiç hoş değildi. Bir dakikadan kısa bir süre içinde Eustace sırılsıklam ıslanmıştı; Avrupa'da bile böyle yağmur yağdığını gören yoktu, o kadar çok yağıyordu ki Eustace önünü zorlukla görebiliyordu. Bu yağmurda vadiyi tırmanmaya çalışmanın bir yararı yoktu. Görünürdeki tek sığınağa doğru koştu; ejderhanın mağarası. Orada uzanıp soluklanmaya çalıştı.

Birçoğumuz bir ejderhanın ininde ne bulacağımızı biliriz, ama daha önce söylediğim gibi Eustace gerekli kitapları okumamıştı. Onun okuduğu türden kitaplar ithalat, ihracat, hükümetler ve kanallar hakkında bir sürü bilgi verir vermesine, ancak ejderhalar konusunda zayıftır. İşte bu yüzden yattığı yer onu çok şaşırtmıştı. Bir kısmı taş olamayacak kadar dikenli ve diken olamayacak kadar sertti ve kıpırdayınca şıkırdayan bir sürü yassı ve yuvarlak şey vardı. Mağaranın girişinde bunu incelemesine yetecek kadar ışık vardı. Eustace en sonunda orada ne olduğunu anladı, zaten ondan başka kim olsa, bunun ne olduğunu hemen anlardı. Mağaranın içinde bir hazine vardı. Taçlar (dikenli şeyler bunlardı), paralar, yüzükler, bilezikler, külçe altınlar, kupalar, tabaklar ve mücevherler.

Eustace (birçok çocuğun aksine) hazineleri pek düşünmemişti, ama evde Lucy'nin yatak odasındaki resimden aptalcasına geçerek tesadüfen geldiği bu yeni dünyadaki çıkarlarını hemen fark etti. "Burada vergi yok" dedi "ve hazineyi devlete vermek zorunda değilsin. Bu hazinenin bir kısmıyla burada oldukça iyi zaman geçirebilirim. Belki Calormen'e giderim, bu ülkelerin gerçeğe en yakın olanı orası gibi görünüyor. Acaba ne kadarını taşıyabilirim? Şu bileziğe bak – üzerindeki şeyler muhtemelen elmas – bunu kendi bileğime takarım. Çok büyük, ama dirseğimin üzerine takarsam büyük gelmez. Sonra ceplerimi elmasla doldururum, bu altın taşımaktan daha kolay. Acaba bu iğrenç yağmur ne zaman duracak?" Beklemek için, para yığınının içinde daha rahat bir yere yerleşti. Ancak korku, özellikle dağda uzun bir yürüyüşten sonra, insanı çok yorar. Bu yüzden Eustace uyuyakaldı.

O derin uykusunda horlarken, diğerleri yemeklerini bitirmiş ve Eustace için kaygılanmaya başlamışlardı. Sesleri kısılana kadar “Eustace! Eustace! Heeey!” diye bağırıyorlardı; Caspian da borusunu çalıyordu.

“Yakınlarda değil, yoksa duyardı” dedi Lucy sapsarı bir yüzle.

“Kahrolası çocuk” dedi Edmund. “Neden böyle sinsice uzaklaşmak ister ki insan?”

“Bir şeyler yapmalıyız” dedi Lucy. “Kaybolmuş olabilir ya da bir çukura düşmüştür, hatta yerliler tarafından kaçırılmış bile olabilir.”

“Ya da vahşi hayvanlar tarafından öldürülmüştür” dedi Drinian.

“Eğer bu doğruysa, ne mutlu ki kurtulduk” diye homurdandı Rhince.

“Rhince Efendi” dedi Bastıbacak, “sen şimdiye kadar kendini küçülten bir söz söylememiştin. O yaratık benim dostum değil, ama Kraliçe’nin kanından geliyor; bizimle beraber olduğu sürece onu bulmak ve intikamını almak şeref meselesidir.”

“Elbette onu bulmak zorundayız, tabii eğer bulabilirsek” dedi Caspian bezgince. “Sorun da burada. Bu, bir arama ekibi ve beraberinde bir sürü tehlike anlamına geliyor. Kahrolası Eustace.”

Bu arada Eustace uyudu, uyudu, uyudu. Onu ancak kolundaki ağrı uyandırabildi. Ay, mağaranın girişinde ışıldıyordu ve hazineden oluşan yatağı ona çok daha rahatmış gibi geliyordu, artık yattığı yerin rahatsızlığını hissetmiyordu. Kolundaki ağrının nereden geldiğini önce anlamadı, ama az sonra dirseğinin üzerine taktığı bileziğin garip bir şekilde kolunu sıktığını fark etti. Uyurken kolu şişmiş olmalıydı (sol koluydu).

Sol koluna dokunmak üzere sağ kolunu kaldırdı, ama iki santim hareket etmeden durdu ve dehşetle dudaklarını ısırdı. Çünkü hemen önünde birazcık sağa doğru, ayışığının mağaranın zeminini aydınlattığı yerde korkunç bir şeklin hareket ettiğini gördü. Bu şeklin ne olduğunu biliyordu: Bir ejderhanın pençesiydi bu. Elini hareket ettirdiğinde hareket ediyor, durduğunda duruyordu.

“Tanrım ne aptalım” diye düşündü Eustace. “Kuşkusuz, canavarın bir de eşi var ve yanımda yatıyor.”

Dakikalarca kılını bile kıpırdatmaya cesaret edemedi. Burnunun dibinde, ayışığında aynen ölmeden önce diğer ejderhanın burnundan çıkan duman gibi kapkara görünen iki duman sütununun yükseldiğini görüyordu. Bu o kadar korkunçtu ki nefesini tuttu. Duman sütunları yok oldu. Artık nefesini tutamaz hale gelince çaktırmadan nefesini bıraktı; anında iki duman sütunu tekrar ortaya çıktı. Tüm bunlar olup biterken işin aslının ne olduğu konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Az sonra dikkatle sola kayıp mağaradan dışarıya sürünmeye karar verdi. Belki de yaratık uyuyordu ve eğer bu doğruysa bundan iyi fırsat olamazdı. Fakat hareket etmeden önce soluna baktı. Aman tanrım! O tarafta da bir ejderha pençesi vardı.

Kimse Eustace’i o anda ağladığı için suçlayamaz. Hazinenin üzerine düşen gözyaşlarının büyüklüğüne kendi bile şaşırmıştı. Gözyaşları, aynı zamanda garip bir şekilde sıcaktı; üzerinden buhar yükseliyordu.

Ağlamanın yararı yoktu. İki ejderhanın arasından sürünerek çıkmalıydı. Sağ kolunu uzatmaya başladı. Ejderhanın ön ayağı ve pençesi de aynı hareketleri yaptı. Sonra, solunu denemeyi düşündü ve yine aynı şey oldu.

Her iki tarafındaki iki ejderha, o ne yaparsa tekrar ediyordu! Sinirleri bozuldu ve oradan kaçmaya karar verdi.

Mağaradan hızla dışarıya çıkarken, altınların şıngırtısı ve taşların gıcırdaması öylesine büyük bir gürültü yaptı ki, ejderhaların onu takip ettiğini sandı. Arkasına bakmaya cesaret edemedi. Hızla gölete koştu. Ayışığında yatan ölü ejderhanın tuhaf şekli başka birini korkutmaya yeterdi, fakat Eustace bunu fark etmemişti bile. Onun planı suya dalmaktı.

Göletin kenarına ulaşır ulaşmaz iki şey oldu. Birincisi, şaşkınlıkla dört ayağı üzerinde koşmakta olduğunu fark etti; neden böyle yapıyordu ki? İkincisi, suya doğru eğildiğinde bir saniyeliğine başka bir ejderhanın sudan kendisine bakmakta olduğunu sanmıştı. Hemen gerçeği anladı. Sudaki

kendi yüzüydü. Bundan kuşkusu yoktu. O hareket ettikçe sudaki görüntü de hareket ediyor, ağzını açıp kapadıkça o da ağzını açıp kapıyordu.

Uyurken bir ejderhaya dönüşmüştü. İçinde açgözlü ve ejderhaca düşüncelerle, bir ejderhanın hazinesinin üzerinde uyuyarak kendisi de bir ejderha olmuştu.

Bu her şeyi açıklıyordu. Mağarada yanında iki tane ejderha yoktu. Sağında ve solundaki pençeler kendisinin sağ ve sol pençeleriydi. Duman onun burnundan çıkıyordu. Sol kolundaki (ya da eskiden sol kolu olan şeydeki) ağrıya gelince, sol gözünü kısarak ne olduğunu görebiliyordu artık. Bir çocuğun koluna güzelce geçmiş olan bilezik bir ejderhanın kalın ve kısa kolu için çok küçüktü. Pullarla kaplı etine iyice gömülmüştü, her iki tarafı da şişmişti ve sızlıyordu. Ejderha dişleriyle orayı deşti ama yine de bileziği çıkaramadı.

Ağrıya rağmen ilk hissettiği şey bir rahatlamaydı. Artık hiçbir şeyden korkmayacaktı. Artık dehşet saçan oydu ve şövalyeler hariç (ki onların da

bazıları) dünyadaki hiçbir şey ona saldırmaya cesaret edemezdi. Artık Caspian ve Edmund'dan öcünü alabilirdi.

Bunu düşünmesiyle vazgeçmesi bir oldu. Onlarla dost olmak istiyordu. Tekrar insanların arasına dönmek, konuşup gülmek ve bu sefer her şeyi paylaşmak istiyordu. Tüm insan ırkından soyutlanmış bir canavar olduğunu anlıyordu şimdi. Üzerine korkunç bir yalnızlık çöktü. Diğerlerinin hiç de kötü olmadığını anlamaya başlamıştı. Her zaman düşündüğü gibi iyi bir insan olup olmadığını merak etmeye başladı. Onların seslerini özlemişti. Bastıbacak'tan bile olsa, nazik bir söz duymak onu mutlu edecekti.

Eskiden Eustace olan zavallı ejderha bunu düşündüğü zaman yüksek sesle ağlamaya başladı. Ayışığında ıssız bir vadide hüngür hüngür ağlayan güçlü bir ejderha, görülmesi ve duyulması gereken bir şeydir.

Sonunda sahile geri gitmeyi denemeye karar verdi. Caspian'ın asla denize açılıp onu geride bırakmayacağını anlamıştı. Şu ya da bu şekilde insanlara, kendisinin kim olduğunu anlatabileceğine emindi.

Uzun uzun su içti ve sonra (biliyorum bu şok edici, ama biraz düşünürseniz değildir) ölü ejderhanın neredeyse hepsini yedi. Ne yaptığını anlamadan önce yarısını yemişti bile; çünkü görüyorsunuz ki aklı Eustace'in aklı olsa bile, iştahı ve sindirim sistemi bir ejderhanınkiydi. Bir ejderhanın en çok sevdiği yemek, taze ejderha etidir. Aynı ülkede birden fazla ejderhanın nadiren bulunmasının nedeni budur.

Sonra vadiden tırmanarak çıkmak için geri döndü. Tırmanışa bir sıçramayla başladı ve sıçrar sıçramaz da uçabildiğini anladı. Kanatlarını tamamıyla unutmuştu ve bu kendisi için büyük bir sürpriz olmuştu; uzun süreden beri başına gelen ilk hoş sürpriz buydu. Gökte iyice yükseldi ve ayışığında, altında uzanan sayısız tepe gördü. Gümüş bir levha gibi görünen sahili, demirlemiş Şafak Yıldızı'nı ve sahilin yanındaki ormanda yanan kamp ateşinin pırıltılarını görebiliyordu. Çok yükseklerden, kendisini tek bir hareketle aşağıya doğru bıraktı.

Lucy çok derin uykuya dalmıştı, çünkü Eustace'ten iyi haber alma umuduyla, arama grubu dönene kadar, uyumadan onları beklemiş, sonunda uykusuzluktan kendini kaybetmişti. Caspian'ın liderliğinde yola çıkanlar,

çok bitkin bir biçimde ve epey geç saatte dönmüşlerdi. Haberler huzur kaçırıcıydı. Eustace'ten herhangi bir iz bulamamışlardı, ancak bir vadide ölü bir ejderha görmüşlerdi. Ellerinden geleni yapmışlar, birbirlerine başka ejderha olmadığı konusunda ikna edici sözler söylemişlerdi. Öğleden sonra saat üç civarında ölen ejderhanın (bu onu gördükleri saatti) birkaç saat önce bir insanı öldürmüş olabileceğine inanmıyorlardı.

"Eğer o veledi yiyip de onun yüzünden ölmediyse" dedi Rhince, "ben de ne olayım!" Ancak bunu sessizce söylemişti ve onu kimse duymamıştı.

Lucy gecenin bir vakti uyandı ve herkesin birbirlerine sokularak oturmuş, fısıldayarak konuşmakta olduğunu gördü.

"Ne oluyor?" dedi Lucy.

"Hepimiz çelik gibi olmalıyız" diyordu Caspian. "Az önce ağaçların üzerinden bir ejderha uçtu ve sahile kondu. Evet, eminim bizimle geminin arasında bir yerde duruyor şu anda. Yazık ki oklar ejderhalara karşı işe yaramaz. Ateşten de korkmazlar."

"Majestelerinin izniyle—" diye başladı Bastıbacak.

"Hayır, Bastıbacak" dedi Kral, "kesinlikle. Onunla teke tek dövüşmeye kalkışmanı yasaklıyorum. Bu konuda bana itaat etmeye söz vermezsen seni bağlattıracağım. Onu yakın takibe alalım ve hava aydınlanır aydınlanmaz sahile inip onunla savaşalım. Ben önden gideceğim. Kral Edmund sağımda ve Lord Drinian solumda olacak. Başka plan yapmaya gerek yok. Birkaç saat içinde hava aydınlanacak. Bir saat sonra yemek servisi yapılsın ve şarabın geri kalanı dağıtılsın. Unutmayın, her şey sessizlik içinde yapılmalı."

"Belki uzaklaşır" dedi Lucy.

"Giderse daha kötü olur" dedi Edmund, "çünkü o zaman nerede olduğunu bilemeyiz. Odada bir arı varsa, nerede olduğunu bilmek isterim."

Gecenin geri kalan bölümü berbattı, yemek vaktinde bir şeyler yemek zorunda olduklarını bilmelerine rağmen, çoğunun hiç iştahı yoktu. Karanlığın kaybolup, kuşların orada burada ötüşmeye başlamasından önce,

sonsuzluk kadar uzun saatler geçti. Hava tüm gece olduğundan daha nemli ve daha soğuktu. Caspian, “Vakit geldi, dostlarım” dedi.

Kılıçlarını çekerek ayağa kalktılar ve Lucy ortada, Bastıbacak da onun omzunda sıkı bir saf oluşturdular. Bu beklemekten daha iyiydi. Artık herkes birbirini, sıradan zamanlarda olduğundan daha fazla seviyordu. Az sonra yürümeye başladılar. Ormanın kenarına yaklaştıklarında hava daha da aydınlanmıştı. Orada, kumların üzerinde dev bir kertenkele ya da plastik bir timsah veya ayakları olan bir yılan gibi görünen kocaman ve iğrenç bir ejderha yatmaktaydı.

Onları gördüğünde ayağa kalkıp duman ve ateş püskürteceği yerde – neredeyse paytak bir yürüyüşle – sığlıklara doğru geriye çekildi.

“Başını niye öyle sağa sola sallıyor?” dedi Edmund.

“Şimdi de aşağı yukarı sallıyor” dedi Caspian.

“Ve gözlerinden bir şeyler çıkıyor” dedi Drinian.

“Ah, göremiyor musunuz” dedi Lucy, “ağlıyor; gözyaşları onlar.”

“Buna güvenmemelisiniz Madam” dedi Drinian. “Savunmanızı zayıflatmak için timsahlar da yapar bunu.”

“Bunu söylediğinde başını salladı” dedi Edmund. “Sanki hayır dermiş gibi. Bakın, yine yapıyor.”

“Bizim ne söylediğimizi anladığını mı sanıyorsunuz?” diye sordu Lucy.

Ejderha başını hızla sallamaya başladı.

Bastıbacak Lucy’nin omzundan sıyrıldı ve öne çıktı.

“Ejderha” diye duyuldu tiz sesi, “konuşmaları anlayabiliyor musun?”

Ejderha evet anlamında başını salladı.

“Konuşabiliyor musun?”

Hayır dedi başıyla.

“O zaman” dedi Bastıbacak, “sana burada ne işin olduğunu sormak gevezelik olur. Dostsan sol ön ayağını başının üzerine kaldır.”

Ejderha denileni yaptı, ama bunu hantalca yapmıştı, çünkü o ayağı altın bilezikten dolayı şişmiş ve acıyordu.

“Ah, bakın” dedi Lucy, “ayağında bir şey var. Zavallı şey – ağlamasının nedeni belki de budur. Belki de tıpkı Androkles ve Aslan’da olduğu gibi, o da iyileştirilmek için bize gelmiştir.”

“Dikkatli ol Lucy” dedi Caspian. “Çok akıllı bir ejderha, ama yalan söylüyor olabilir.”

Lucy ileriye atılmıştı bile. Bastıbacak kısa bacaklarıyla yetişebildiği kadar onu takip ediyordu, hemen arkalarından da çocuklar ile Drinian geliyordu.

“Acıyan ayağını göster bana” dedi Lucy. “Belki iyileştirebilirim.”

Bir zamanlar Eustace olan ejderha, Lucy’nin likörünün deniz tutmasını nasıl iyileştirdiğini hatırlayarak ayağını memnuniyetle uzattı. Ancak hayal kırıklığına uğradı. Büyülü sıvı şişkinliği indirip ağrıyı biraz hafifletmişti ama altını eritmemişti.

Herkes tedaviyi seyretmek için toplanmıştı, Caspian aniden bağırdı, “Bakın!”

Gözlerini bileziğe dikmişti.

Macera Nasıl Bitti

“Neye bakalım?” dedi Edmund.

“Altının üzerindeki şekle” dedi Caspian.

“Küçük bir çekiç ve üzerinde yıldıza benzeyen bir elmas” dedi Drinian. “Bunu daha önce gördüm ben.”

“Gördün mü?” dedi Caspian. “Elbette gördün. Bu yüce Narnia hanedanının işareti. Bu, Lord Octesian’ın bileziği.”

“Hain” dedi Bastıbacak ejderhaya, “bir Narnia lordunu mu yedin?” Fakat ejderha şiddetle başını salladı.

“Ya da belki” dedi Lucy, “bu Lord Octesian’dır, bir büyüyle ejderhaya dönüşmüştür, hani bilirsiniz.”

“Hiçbiri olmayabilir” dedi Edmund. “Tüm ejderhalar altın biriktirir. Octesian’ın bu adadan daha ileri gitmediğini düşünmek sanırım yanlış olmaz.”

“Sen Lord Octesian mısın?” dedi Lucy. Ejderha üzgünce hayır anlamında başını salladığında, “Büyülenmiş biri misin – yani bir insan mısın demek istiyorum” diye sordu.

Başını şiddetle evet diye salladı ejderha.

Sonra birisi – daha sonra hiç kimse bunu önce Edmund’un mu yoksa Lucy’nin mi söylediğini bilemedi – “Sen, sen Eustace değilsin, değil mi?” dedi.

Eustace o korkunç ejderha başını sallayıp kuyruğunu denizde çırparken, herkes onun gözlerinden akan kocaman ve kaynar gözyaşlarından korunmak için geriye kaçtı (bazı denizciler donlarına burada yazamayacağım şeyler yaptılar).

Lucy onu teselli etmeye çalıştı ve hatta bütün cesaretini toplayıp pullu yüzünü öptü. Neredeyse herkes “Ne kötü şans” dedi ve birçoğu onu yalnız

bırakmayacaklarına dair söz verdi ve yine birçoğu onu büyüden kurtarmanın bir yolu olduğuna emin olduklarını ve bir iki gün içinde onu eski haline döndüreceklerini söyledi. Kuşkusuz herkes Eustace'in hikâyesini dinlemeye can atıyordu, ancak o konuşamıyordu. Sonraki günlerde birkaç kez hikâyesini onların okuması için kuma yazmayı denedi. Ancak başarılı olamadı. Öncelikle (uygun kitapların hiçbirini okumamış olan) Eustace'in bir hikâyenin nasıl anlatılacağı konusunda fikri yoktu ve ikinci olarak da, kullanması gereken ejderha pençesinin kasları ve sinirleri yazmaya hiç mi hiç uygun değildi ve zaten yazmak için yaratılmamışlardı. Hikâyesini hiç bitiremedi; o daha anlatacaklarını bitiremeden dalgalar tüm yazdıklarını siliyordu. Ve sadece şunlar okunabiliyordu – noktalar kendisinin sildiği yerlerdir.

> . . . ERHANIN YANİ EJDERHANIN MAĞARASINA . . . YUMAYA GİRMİŞ . . . ÇÜNKÜ . . . DERHA ÖLMÜŞTÜ VE ÇOK . . . MUR YAĞIYORDU UYANDIM VE KOLUM . . . ÇIKARAMAD . . . KAHROLSUN . . .

Bununla beraber, ejderha olduktan sonra Eustace'in karakterinin düzeldiği gün gibi ortadaydı. Yardım etmeye can atıyordu. Bütün adanın üzerinde uçmuş ve adanın her yerinin dağlık olduğunu ve sadece yabankeçilerinin ve yabandomuzu sürülerinin yaşadığını öğrenmişti. Bunların birçoğunu gemiye erzak olarak getirmişti. Aynı zamanda çok insancıl bir kasaptı, çünkü bir hayvanı kuyruğunun bir darbesiyle aniden öldürebiliyor ve böylece hayvan acı çekmiyordu. Kuşkusuz birkaçını da kendisi yiyordu, ama her zaman yalnız yiyordu, çünkü artık bir ejderha olduğundan yiyeceklerini çiğ çiğ yemekten hoşlanıyordu. Diğerlerinin onu bu utandırıcı durumda görmelerine dayanamazdı. Bir gün uzak bir vadiden, kökleriyle birlikte çıkardığı ve ana direk yapılabilecek kadar büyük ve uzun bir çamla yavaşça, bitkin bir halde ama büyük bir zaferle kampa döndü. Akşamları, hava yoğun yağmurlardan sonraki gibi serin olduğunda, bütün grup gelip sırtını onun sıcak vücuduna dayayarak ısınıyor ve kuruyordu; kızgın nefesi ne olursa olsun her şeyi yakıyordu. Bazen seçilmiş bir grubu sırtına alıp uçuyor ve üstündekiler aşağıdaki yeşil yamaçları, kayalık tepeleri, dar, çukura benzeyen vadileri ve doğuda, denizin üzerinde çok

uzaklardaki mavi ufukta karaya benzeyen daha koyu mavi bir noktayı görebiliyordu.

Sevilmenin (onun için yepyeni bir şeydi) ve dahası diğer insanları sevmenin mutluluğu, Eustace'i ümitsizliğe düşmekten alıkoyuyordu. Çünkü bir ejderha olmak çok can sıkıcıydı. Bir dağ gölünün üzerinden uçarken kendi görüntüsünün yansımasını gördüğünde ürperiyordu. Yarasaya benzer kanatlardan, sırtının testere gibi şeklinden ve zalim, kıvrık pençelerinden nefret ediyordu. Yalnız başına kalmaktan korkuyordu, ama diğerleriyle beraber olmaya da utanıyordu. Sıcak su torbası olarak kullanılmadığı akşamlarda kamptan usulca uzaklaşıyor ve ormanla deniz arasında bir yılan gibi kıvrılarak uyuyordu. Bu gibi zamanlarda, çok şaşırmıştı, ama onu sürekli teselli eden tek kişi Bastıbacak'tı. Soylu fare, kamp ateşinin etrafındaki gruptan sessizce uzaklaşıp, dumanlı nefesin gelmeyeceği yere, rüzgârın geldiği tarafa, ejderhanın başının yanına otururdu. Orada, Eustace'e olan şeyin feleğin çarkının dönüşünün çarpıcı bir örneği olduğunu açıklardı ve eğer Narnia'da kendi evinde olsalardı (evi gerçek bir ev değil bir kovuktu ve ejderhanın bırakın vücudunu, başı bile içine sığmazdı) ona, refah içindeyken en acıklı durumlara düşen ve birçoğu tekrar eski durumlarına dönerek ondan sonra mutluluk içinde yaşayan yüzden fazla imparator, kral, dük, şövalye, şair, gökbilimci, filozof ve büyücü gösterebileceğini söylerdi. Belki pek rahatlatıcı değildi ama iyilikle söylenmiş sözlerdi ve Eustace bunu asla unutmadı.

Kuşkusuz herkesin başının üzerinde kara bulutlar gibi dolaşan soru, denize açılmaya hazır oldukları zaman ejderhalarıyla ne yapacaklarıydı.

Yanlarında olduğu zaman bunun hakkında konuşmamaya çalışıyorlardı, ama “Güvertenin bir yanına uzunlamasına sığar mı? Dengeyi sağlamak için bütün erzakımızı diğer tarafa taşımak zorunda kalacağız” ya da “Yedekte çeksek olur mu?” ya da “Uçarak bize ayak uydurabilir mi?” ve (en sık olarak da), “Onu nasıl besleriz?” gibi şeyler söyleniyordu.

Zavallı Eustace gemiye geldiği ilk günden beri tam bir baş belası olduğunu ve bu durumun şimdi daha da büyük bir sorun yarattığını anladı. Bu gerçek, tıpkı bileziğin ön ayağını yiyip bitirmesi gibi kemiriyordu içini. Büyük dişleriyle onu parçalamaya çalışmanın durumu sadece kötüleştirdiğini biliyordu, ama arada sırada, özellikle sıcak gecelerde ondan kurtulmaya çalışmaktan vazgeçmek imkânsızdı.

Ejderha Adası’nda karaya çıkmalarından yaklaşık altı gün sonra, Edmund bir sabah erken uyanmıştı. Hava yeni aydınlanmaya başlamıştı; deniz ile bulunduğu yer arasındaki ağaçlar rahat seçiliyordu, ama diğer taraf karanlıktı. Uyanırken bir şeylerin hareket ettiğini duyduğunu düşündü, dirseğinin üzerinde doğrulup etrafına bakındı ve az sonra ormanın denize bakan tarafında karanlık bir şeklin hareket ettiğini gördü. Aklına gelen ilk soru, “Bu adada yerli olmadığına o kadar emin miyiz?” oldu. Sonra onun Caspian olduğunu düşündü – aşağı yukarı aynı boydaydı – ama Caspian’ın yanında uyuduğunu biliyor ve hareket etmediğini görebiliyordu. Edmund kılıcının yerinde olduğuna emin olduktan sonra durumu araştırmak üzere ayağa kalktı. Sessizce ormanın kıyısına geldi, karanlık şekil hâlâ oradaydı. Şimdi onun Caspian’a göre çok küçük, Lucy’ye göreyse çok büyük olduğunu gördü. Şekil kaçmaya çalışmadı. Edmund kılıcını çekti, tam ona meydan okumak üzereyken, yabancı alçak bir sesle, “Sen misin Edmund?” dedi.

“Evet. Sen kimsin?” dedi Edmund.

“Beni tanımadın mı?” dedi diğeri. “Benim – Eustace.”

“Hey” dedi Edmund, “gerçekten de öyle. Sevgili dostum—”

“Şşş” dedi Eustace ve sonra sanki düşecekmiş gibi sendeledi.

“Eustace!” dedi Edmund onu tutarak. “Ne oluyor? Hasta mısın?”

Eustace uzun bir süre o kadar sessiz kaldı ki, Edmund onun bayıldığını düşünüyordu, ama sonunda, “Çok kötüydü. Tahmin edemezsin – ama şimdi iyi. Bir yere gidip konuşabilir miyiz? Henüz diğerleriyle karşılaşmak istemiyorum” dedi.

“Evet, nereye istersen” dedi Edmund. “Şuraya gidip kayaların üzerinde oturabiliriz. Bana bak, tekrar kendine döndüğünü gördüğüme çok memnunum. Çok kötü zamanlar geçirmiş olmalısın.”

Kayalara gittiler, gökyüzü gittikçe aydınlanıp ufkun yakınında çok alçaktaki parlak bir yıldız hariç diğer yıldızlar kaybolurken, yüzleri koya dönük oturdular.

“Diğerlerine de anlatıp hepsini beraberce aradan çıkarıncaya kadar sana nasıl bir – bir ejderhaya dönüştüğümü anlatmayacağım” dedi Eustace. “Bu arada, geçen sabah buraya geldiğimde siz söyleyene kadar bir ejderha olduğumu bile bilmiyordum. Sana ejderhalıktan nasıl kurtulduğumu anlatacağım.”

“Haydi, başla!” dedi Edmund.

“Şey, dün gece kendimi her zamankinden daha kötü hissediyordum. O canavar bilezik anlatamayacağım kadar çok acıtıyordu—”

“Kolun şimdi nasıl?”

Eustace güldü – Edmund’un daha önce duyduklarından çok daha farklı bir gülüştü bu – ve bileziği kolayca sıyırarak kolundan çıkardı. “İşte” dedi, “kim isterse onun olsun. Şey, dediğim gibi, uyanık bir durumda uzanmış kendime ne olacağını merak ediyordum. O anda – ama seni uyarmam gerek, hepsi bir rüya olabilir. Bilemiyorum.”

“Devam et” dedi Edmund, büyük bir sabırla.

“Şey, neyse, bakınırken görmeyi beklediğim son şeyi gördüm: Kocaman bir aslan ağır ağır bana doğru geliyordu. Gariptir ki dün gece ay yoktu, ama aslanın olduğu yerde ayışığı vardı. Giderek bana yaklaştı. Ondan ölesiye korkuyordum. Bir ejderha olarak her aslanı kolayca yenebileceğimi düşünebilirsin. Ancak bu o türden bir korku değildi. Onun beni yemesinden

korkmuyordum, sadece ondan korkuyordum – anlarsın ya. Neyse, bana yaklaştı ve dimdik gözlerimin içine baktı. Gözlerimi sımsıkı kapattım, ama bunun yararı olmadı, çünkü bana kendisini takip etmemi söyledi.”

“Konuştuğunu mu söylemek istiyorsun?”

“Bilmiyorum. Şimdi sen sözünü ettiğinde düşünüyorum da, konuştuğunu sanmıyorum. Fark etmez, bana bir şekilde söyledi. Bana söylediğini yapmak zorunda olduğumu biliyordum, bu yüzden ayağa kalkıp onu takip ettim. Beni çok uzaklara, dağlara götürdü. Nereye gidersek gidelim aslanın etrafında sürekli o ayışığı vardı. Böylece sonunda daha önce hiç görmediğim bir dağın tepesine geldik ve bu dağın tepesinde bir bahçe vardı; ağaçlar, meyveler ve her şeyiyle bir bahçe. Bahçenin ortasında da bir pınar.

Bunun bir pınar olduğunu biliyordum, çünkü dibinden kaynayan suyu görebiliyordum. Birçok pınardan daha büyüktü; sanki içine mermer merdivenlerle inilen, çok büyük ve yuvarlak bir havuz gibiydi. Su o kadar berraktı ki, içine girebilirsem ayağımdaki ağrıyı hafifleteceğine emindim. Ama aslan bana önce üstümdekileri çıkarmamı söyledi. Kelimeleri yüksek sesle söyleyip söylemediğini bilmediğimi sana hatırlatmalıyım.

Soyunamayacağımı, çünkü üzerimde elbise olmadığını söylemek üzereyken ejderhaların yılan türünden şeyler olduğunu ve yılanların da deri değiştirdiğini düşündüm. Ah, kuşkusuz dedim kendi kendime, aslan bunu kastediyor. Böylece vücudumu kaşıdım ve her yerden pullar dökülmeye başladı. Sonra biraz daha sertçe kaşındım ve derim, hani bir hastalıktan sonra olduğu gibi, ya da bir muzmuşum gibi, harikulade bir biçimde soyulmaya başladı. Bir iki dakika içinde derimden kurtulmuştum. Orada yanımda, oldukça iğrenç görünen deriyi görebiliyordum. Bu çok harika bir duyguydu. Böylece yıkanmak için havuza girdim.

Ayağımı suya sokmadan az önce ayaklarımın sert kaba ve önceden olduğu gibi pul dolu olduğunu gördüm. Böylece tekrar kaşındım, parçaladım ve bu alttaki deri de güzel bir şekilde soyuldu. Deriden kurtulup onu diğer derinin yanında serilmiş durumda bıraktım ve yıkanmak üzere pınara gittim.

Eh, yine tastamam aynı şey oldu. Kendi kendime, eyvah, kaç kez deri değiştirmek zorunda kalacağım diye düşündüm. Çünkü ayağımı suya sokmak için can atıyordum. Böylece üçüncü kez kaşındım ve iki kez yaptığım gibi üçüncü deriden de kurtuldum. Ne var ki, suda kendime bakar bakmaz bunun yararının olmadığını anladım.

Sonra aslan – konuşup konuşmadığını bilmiyorum ama – 'elbiselerini benim çıkarmama izin ver' dedi. Pençelerinden korktuğumu sana söyleyebilirim, ama artık her şeyi göze alabilirdim. Söylediğini yapabilmesi için sırtüstü yattım.

Açtığı ilk yarık öylesine derindi ki ta kalbime kadar gittiğini düşündüm. Deriyi çekmeye başladığında yaşamımda hissettiğim en kötü acıyı hissettim. Buna dayanmamı sağlayan tek şey o şeyin vücudumdan soyulup gitmesinin hoşluğuydu. Eğer, bir yaranın kabuğunu kopardıysan bunu bilirsin. Çok acıtır ama koptuğunu görmek çok eğlencelidir."

"Ne demek istediğini çok iyi anlıyorum" dedi Edmund.

"Eh, o hayvanca şeyi tamamen çıkardı – benim de üç kez yaptığım gibi, ancak ben yaparken canım o kadar acımamıştı – ve deri işte orada, otların üzerine serilmişti: Diğerlerinden çok daha kalın, koyu renkli ve yamru yumruydu. İşte ben, soyulmuş bir muz gibi düzgün, yumuşak ve olduğumdan çok daha küçüktüm. Sonra aslan beni yakalayarak kaldırdı – üzerimde derim olmadığından vücudum çok hassastı ve bu yüzden pek hoşlanmadım – sonra beni suya fırlattı. Bu canımı yakmıştı, ama sadece bir an için. Bundan sonra her şey mükemmeldi; yüzmeye başlar başlamaz kolumdaki tüm ağrının yok olduğunu fark ettim. Sonra bunun nedenini anladım. Eski halime dönmüştüm. Kollarım hakkında bir şeyler anlatırsam düzenbaz olduğumu düşünürsün. Biliyorum Caspian'ınkine kıyasla hiç kasım yok, ama onları görmekten öylesine memnundum ki.

Sonra aslan beni havuzdan çıkardı ve elbiselerimi giydirdi—"

"Elbiselerini mi giydirdi? Pençeleriyle mi?"

"Şey, bu kısmı pek hatırlamıyorum, ama bir şekilde yaptı işte. Yeni elbiseler… aslında şu anda üzerimde olanları giydirdi ve sonra aniden

kendimi burada buldum. İşte bu yüzden tüm bunların bir rüya olduğunu düşünüyorum.”

“Hayır. Rüya değildi” dedi Edmund.

“Neden?”

“Şey, ilk neden, elbiselerin var. İkincisi de sen – şey, ejderhalıktan kurtuldun.”

“Peki başıma gelenler hakkında ne düşünüyorsun?” diye sordu Eustace.

“Sanırım Aslan’ı gördün” dedi Edmund.

“Aslan!” dedi Eustace. “Şafak Yıldızı’na bindiğimizden beri bu isimden bahsedildiğini birçok kez duydum. Ayrıca – nedenini bilmiyorum – ondan nefret ettiğimi hissediyordum. Zaten o zamanlar ben her şeyden nefret ediyordum. Bu arada özür dilemek istiyorum. Sanırım çok kötü davrandım.”

“Önemli değil” dedi Edmund. “Aramızda kalsın ama Narnia’ya ilk yolculuğumuzda benim olduğumdan daha kötü değildin. Sen eşeklik ettin, ama ben bir haindim.”

“Eh, öyleyse anlatma” dedi Eustace. “Aslan kim? Onu tanıyor musun?”

“Şey – o beni bilir” dedi Edmund. “O, denizler ötesindeki imparatorun oğlu, beni kurtaran, Narnia’yı kurtaran Büyük Aslan’dır. Onu hepimiz gördük. En sık Lucy görür. Şu anda gittiğimiz yer Aslan’ın ülkesi olabilir.”

Bir süre ikisi de sessiz kaldı. Son parlak yıldız da kayboldu; sağ taraflarındaki dağlar yüzünden güneşin doğuşunu görememelerine rağmen, tepelerindeki gök ve önlerindeki sahilin gül pembesi renginden dolayı şafak söktüğünü biliyorlardı. Sonra arkalarındaki ormanda papağan cinsinden bir kuş öttü. Ağaçlar arasındaki hareketliliği ve sonra da Caspian’ın borusunu duydular. Kamp uyanmıştı.

Edmund ve eski haline dönmüş Eustace kamp ateşi etrafındaki kahvaltı yerine döndüklerinde herkes çok sevindi ve hikâyeyi dinledi. Herkes öbür ejderhanın Lord Octesian’ı yıllarca önce öldüren ejderha mı yoksa

Octesian’ın kendisi mi olduğunu merak ediyordu. Eustace’in mağarada ceplerine doldurduğu mücevherler, o zaman giydiği elbiselerle birlikte ortadan kaybolmuştu; ama kimse ve özellikle de Eustace, hazineyi getirmek üzere o vadiye geri dönmeyi istemiyordu.

Birkaç gün içinde, direği yeniden dikilmiş, yeniden boyanmış ve erzakla doldurulmuş Şafak Yıldızı denize açılmaya hazırdı. Yola çıkmadan önce koya bakan bir kayalığın yüzüne Caspian şu sözleri kazıttı:

EJDERHA ADASI

NARNİA KRALI X. CASPİAN

TARAFINDAN HÜKÜMDARLIĞININ

DÖRDÜNCÜ YILINDA KEŞFEDİLDİ.

LORD OCTESIAN

SANIRIZ ÖLÜMLE BURADA TANIŞTI.

“O andan itibaren Eustace bambaşka bir çocuk oldu” demek güzel ve yerinde olur. Daha açık bir dille söylemek gerekirse, değişik bir çocuk olmaya başladı diyebiliriz. Arada sırada geçmişteki gibi oluyordu. Bezdirici olduğu günler yaşanmıyor değildi. Ancak ben o günlerin birçoğunu görmezden geleceğim. İyiye gidiş başlamıştı.

Lord Octesian’ın bileziğinin garip bir yazgısı vardı. Eustace onu istemiyordu, Caspian’a verdi, Caspian da Lucy’ye vermek istedi. Lucy onu almak istemiyordu. Caspian, “İyi öyleyse, yakalayan yakalasın” diyerek bileziği havaya fırlattı. Bu olay hepsi ayakta durmuş kayadaki yazılara bakarken olmuştu. Bilezik güneşte parıldayarak yükseldi ve iyi fırlatılmış bir demir halka gibi, güzelce, kayadaki bir çıkıntıya takıldı kaldı. Kimse onu almak için yukarıya tırmanamazdı ve yine kimse onu almak için yukarıdan aşağıya sarkamazdı. Bildiğim kadarıyla hâlâ orada asılı duruyor ve sonsuza kadar da orada kalabilir.

GN
TESIAN
EATH

Tehlikeli İki Kaçış

Şafak Yıldızı, Ejderha Adası'nı terk ederken gemideki herkes çok neşeliydi. Koydan dışarıya çıkar çıkmaz güçlü bir rüzgârla karşılaştılar ve ertesi sabah erkenden, bilinmeyen bir kara parçasına ulaştılar. Eustace henüz bir ejderhayken, dağların üzerinde onunla birlikte uçan bazıları bu kara parçasını havadan görmüşlerdi. Tavşanlardan ve birkaç keçiden başka bir canlının yaşamadığı, düz ve yeşillik bir adaydı. Harabeye dönmüş taş kulübeleri ve yakılan ateşlerden geriye kalan siyahlıkları görünce bu adada insanların yaşadığına karar verdiler. Kemikler ve parçalanmış silahlar da vardı.

"Korsanların işi" dedi Caspian.

"Ya da ejderhanın" dedi Edmund.

Buldukları diğer şey sahildeki deri kayıktı: İnce dallarla örülmüş iskeletin üzerine deri kaplanarak yapılmıştı. Bir metreden biraz uzun, küçük bir kayıktı ve içindeki kürek de ona göre yapılmıştı. Bu kayığı görünce ya bir çocuk için yapıldığını ya da bu ülkenin insanlarının cüce olduğunu düşündüler. Bastıbacak kendisi için uygun büyüklükte olduğundan kayığı taşımaya karar verdi ve böylece kayık gemiye alındı. Bu adaya Yanık Ada ismini verdiler ve öğleden önce denize açıldılar.

Yaklaşık beş gün boyunca güney-güneydoğu rüzgârlarıyla birlikte, kara görüntüsünden uzak yol aldılar; ne bir martı ne de bir balık gördüler. Sonraki gün, öğleden sonraya kadar şiddetli bir yağmur yağdı. Eustace satrançta Bastıbacak'a iki kez yenildi ve yine eskisi gibi huysuzlaşmaya başladı. Edmund, Susan'la Amerika'ya gidebilmiş olmayı istediğini söyledi. O zaman Lucy kıç penceresinden dışarıya bakarak dedi ki:

"Hey! Sanırım yağmur dindi. Ama şu da ne?"

Bunun üzerine hepsi düşe kalka geminin kıçına çıktılar ve yağmurun dindiğini gördüler. Nöbette olan Drinian geminin ardındaki bir şeye dikkatle bakmaktaydı. Daha doğrusu birçok şeye bakmaktaydı. Yuvarlak

kayalara benziyorlardı ve yaklaşık on iki metre mesafeyle yüzlercesi sıradaymış gibi görünüyordu.

“Bunlar kaya olamaz” diyordu Drinian, “çünkü beş dakika önce orada hiçbir şey yoktu.”

“Bir tanesi az önce kayboldu” dedi Lucy.

“Evet, bir tanesi yüzeye çıkıyor” dedi Edmund.

“Ve yaklaşıyor” dedi Eustace.

“Durun!” dedi Caspian. “Hepsi bize doğru geliyor.”

“Bizden çok daha hızlı hareket ediyorlar, efendim” dedi Drinian. “Bir dakika içinde yakalayacaklar.”

Hepsi nefeslerini tuttu, çünkü ne karada ne de denizde, bilinmeyen bir şey tarafından takip edilmek hiç de hoş değildir. Ancak ne olduğunu öğrendiklerinde, bunun beklediklerinden de kötü olduğunu gördüler. İskele tarafından sadece bir taş atımı uzaklıkta, denizden dehşet verici bir baş çıktı. Yer yer mor lekelerle kaplı (deniz kabuklarının yapışmış olduğu yerler hariç) yeşilli kızıllı bir baştı bu ve kulakları olmamasına rağmen, bir atın başını andırıyordu. Kocaman gözleri vardı; okyanusun karanlık derinliklerini görebilecek şekilde yaratılmış gözleri ve balıklarınkine benzer keskin dişlerle dolu açık ağzını görebiliyordunuz. Önce boynu sandıkları şey ortaya çıktı, ama daha fazlasını gördükçe herkes bunun boyun değil, vücut olduğunu ve sonunda birçok insanın, budalalık edip görmeye can attığı şeyi – büyük Denizyılanı’nı – görmekte olduklarını anladılar. Devasa kuyruğunun yer yer suyun yüzüne çıkmış kıvrımları çok uzaklardan seçilebiliyordu. Başı artık direği bile aşmıştı.

Herkes silahlarının başına koştu, ama yapılacak bir şey yoktu, canavara ulaşmak mümkün değildi. “Ok atın! Ok atın!” diye bağırdı okçubaşı. Birçoğu verilen emre itaat etti, ancak oklar, deniz canavarının derisi sanki çelik levhalarla kaplıymış gibi sekti. Sonra herkesin, canavarın gözleri ile ağzına bakarak ve nereye saldıracağını merak ederek hareketsiz kaldığı bir dehşet anı yaşandı.

Ne var ki, canavar saldırmadı. Başını geminin üzerine, direğin sereniyle aynı hizaya uzattı. Şimdi başı mevzilendikleri yerin hemen yanındaydı. Başını sancak küpeştesinin üzerinden geçene kadar uzattı. Sonra baş – kalabalığın olduğu güverteye değil de suya doğru – alçalmaya başladı, böylece canavar geminin üstünde bir kemer oluşturmuştu. Ardından bu kemer daraldıkça daraldı, sancak tarafında, Denizyılanı neredeyse Şafak Yıldızı'nın kenarına dokunuyordu.

Yağmura kadar var gücüyle iyi bir çocuk olmaya çalışan, ama satranç yüzünden eskiye dönen Eustace, yaşamında ilk defa cesur davrandı. Caspian'ın ödünç verdiği bir kılıcı kuşanmıştı. Yılanın vücudu sancak tarafına yeterince yaklaşır yaklaşmaz küpeşteye sıçradı ve bütün gücüyle canavara vurmaya başladı. Caspian'ın en iyi ikinci kılıcını paramparça etmenin ötesinde bir şey başaramadığı doğru, ancak yeni başlayan biri için yaptığı gerçekten mükemmeldi.

Eğer Bastıbacak, "Savaşmayın! İtin!" diye bağırmasaydı diğerleri de kavgaya katılacaktı. Farenin kavga edilmemesi gerektiğini söylemesi öyle alışılmadık bir şeydi ki, o dehşet anında bile bütün gözler ona döndü. Yılanın ilerisinde küpeşteye sıçrayıp, küçük tüylü sırtını canavarın pullarla kaplı yapış yapış kocaman vücuduna yaslayarak bütün gücüyle itmeye başladığında, bir sürü insan onun ne demek istediğini anlayıp aynısını yapmak üzere geminin her iki yanına koştu. Biraz sonra, Denizyılanı'nın başı bu kez arkası onlara dönük şekilde iskele tarafında yeniden göründüğünde herkes durumu anlamıştı.

Hayvan kendisini Şafak Yıldızı'nın etrafına sarmıştı ve halkayı daraltmaya başlıyordu. Çemberi iyice daralttığında – çatır çutur! – geminin olduğu yerde kibrit çöpleri yüzüyor olacak ve canavar onları sudan birer birer toplayacaktı. Tek şansları halkayı kıçın üzerinden geçene kadar geriye itmekti ya da (aynı şeyi bir başka şekilde söylersek) gemiyi ileriye doğru iterek halkanın dışına çıkmaktı.

Bastıbacak'ın bunu tek başına yapma şansı, bir binayı havaya kaldırma şansından fazla değildi, ama diğerleri onu bir kenara itmeseydi bunu yapmaya çalışırken neredeyse kendisini öldürecekti. Çok geçmeden, Lucy ve fare hariç (bayılmıştı), geminin bütün adamları küpeşte boyunca iki sıra

olmuştu, her adamın göğsü, önündeki adamın sırtındaydı ve böylece bütün sıranın ağırlığı son adamda olmak üzere yaşamlarını kurtarmak için itmeye başlamışlardı. Dehşet verici birkaç saniye boyunca (sanki saatlerce sürmüştü) sanki hiçbir şey olmadı. Eklemler çatırdadı, su gibi ter boşandı, soluk soluğa kaldılar. Sonra geminin hareket ettiğini hissettiler. Halkanın direkten eskisine oranla daha uzakta olduğunu gördüler. Ancak aynı anda halkanın küçüldüğünü de fark ettiler. Gerçek tehlikeyle burun burunaydılar. Geminin kıçı halkadan geçecek miydi yoksa halka çok mu dardı? Evet, az farkla geçecekti. Canavar kıç küpeştesine değiyordu. En az bir düzine adam kıça koşturdu. Böylesi çok daha iyiydi. Denizyılanı'nın vücudu şimdi öylesine alçaktaydı ki, kıçta tek sıra olup yan yana itebilirlerdi. Umutları artmıştı, ancak birden kıçtaki yüksek ağaç oymaları ve Şafak Yıldızı'nın ejderha kuyruğunu hatırladılar. Hayvanı bunun üzerinden geçirmek oldukça zor olacaktı.

"Balta!" diye bağırdı Caspian boğuk sesle. "İtmeye devam edin." Ana güvertede ayakta durmuş yukarıya, kıça bakmakta olan ve her şeyin nerede olduğunu bilen Lucy, Caspian'ı duymuştu. Birkaç saniye içinde aşağıya inip baltayı almıştı ve simdi kıça çıkan merdivenlere doğru koşuyordu. Tepeye ulaşmak üzereyken sanki bir ağaç devriliyormuş gibi korkunç bir çatırtı duyuldu ve gemi sallanarak ileriye fırladı. Çünkü o anda ya Denizyılanı böylesine bir güçle baş edemediğinden ya da aptallık edip ilmiği kısmaya karar verdiğinden, kıçtaki ağaç oymalar kırılmış ve gemi kurtulmuştu.

Diğerleri Lucy'nin gördüğü şeyi göremeyecek kadar yorgundu. Birkaç metre gerilerinde, Denizyılanı'nın halkası küçülüp kaybolmuştu. Lucy (kuşkusuz o anda çok heyecanlıydı ve hayal görüyor olabilirdi) yaratığın yüzünde aptalca bir memnuniyet ifadesi gördüğünü söyledi. Ama kesin olan bir şey varsa o da çok aptal bir hayvan olduğuydu, çünkü gemiyi takip etmek yerine başını döndürüp sanki Şafak Yıldızı'nın enkazını orada bulacakmış gibi vücudunun her tarafını koklamaya başlamıştı. Şafak Yıldızı ise, serin bir rüzgâra yelken açıp uzaklaşmıştı; adamlar güverteye yığılmış nefes nefese inliyorlardı. Az sonra olay hakkında konuşup gülüşmeye başladılar. Rom dağıtıldığında tezahürat bile yaptılar; herkes Eustace'in ve Bastıbacak'ın cesaretini (bir işe yaramamış olsa da) övdü. Bundan sonra üç gün daha yol aldılar; gökyüzü ve denizden başka bir şey görmediler.

Dördüncü gün rüzgâr kuzeyden esmeye ve deniz kabarmaya başladı; öğleden sonra hava neredeyse fırtınaya dönmüştü. Ama aynı anda iskele tarafında kara görünmüştü.

"İzninizle, efendim" dedi Drinian, "kürek çekerek şuradaki koya girip fırtına bitene kadar demirlemeyi deneyeceğiz." Caspian bunu onayladı, ama uzun süre kürek çekmelerine rağmen, fırtınadan dolayı karaya ancak akşamüstü ulaşabildiler. Günün son ışıklarıyla birlikte doğal bir limana doğru dümen kırdılar ve demirlediler, o gece kimse karaya çıkmadı. Sabahleyin, kayalık bir zirveye doğru yükselen, engebeli ve ıssız bir ülkenin yeşil körfezinde buldular kendilerini. Zirvenin kuzeyinden hızla bulutlar geliyordu. Kayığı indirdiler ve artık boşalmış olan su fıçılarını yüklediler.

"Hangi dereden dolduracağız, Drinian?" dedi Caspian, kayığın kıç tahtalarının üzerinde yerini alırken. "Körfeze dökülen iki dere var gibi görünüyor."

"Fark etmez, efendim" dedi Drinian. "Doğudakine, sancak tarafındakine daha çabuk ulaşacağımızı sanıyorum."

"Yağmur başlıyor" dedi Lucy.

"Sanırım başladı!" dedi Edmund, çünkü şimdiden şiddetli bir biçimde yağıyordu. "Bence diğer dereye gidelim. Orada ağaçlar var, en azından sığınacak bir yer buluruz."

"Evet, oraya gidelim" dedi Eustace. "Gereğinden fazla ıslanmanın anlamı yok."

Bu sırada, siz onlara yanlış yolda olduklarını açıklamaya çalışırken arabalarıyla altmış kilometre hızla gitmeye devam eden yorgun şoförler gibi, Drinian sürekli sancak tarafına doğru dümen kırıyordu.

"Hakları var, Drinian" dedi Caspian. "Neden kayığın başını döndürüp batıdaki dereye gitmiyorsun?"

"Majesteleri nasıl isterse" dedi Drinian. Bir önceki gün hava yüzünden endişeli bir gün geçirmişti ve kara insanlarının öğütlerinden hoşlanmıyordu,

ama yine de yönünü değiştirdi ve daha sonra anlaşıldı ki bunu yapmakla iyi etmişti.

Su doldurmayı bitirdiklerinde yağmur dinmişti. Caspian, Eustace, Pevensie Kardeşler ve Bastıbacak ne görülebildiğini öğrenmek amacıyla tepeye yürümeye karar verdiler. Vahşi otlar ve çalılıklar arasında zorlu bir yürüyüş yaptılar ve martılar hariç herhangi bir canlı görmediler. Tepeye ulaştıklarında buranın çok küçük bir ada olduğunu anladılar; bu yükseklikten deniz, Şafak Yıldızı'nın güvertesinden, hatta silah güvertesinden göründüğünden daha engin ve ıssız görünüyordu.

"Nereye varacağımıza dair bir fikrimiz olmadan yelken açmak, biliyorsun, düpedüz delilik" dedi Eustace Lucy'ye alçak bir sesle, ufka bakarak. Bunu sadece alışkanlıktan dolayı söylemişti; bir zamanlar yaptığı gibi, gerçekten kötü davranmak amacıyla değil.

Hava tepede uzun süre kalınamayacak kadar soğuktu, çünkü rüzgâr hâlâ kuzeyden ve serin esiyordu.

"Aynı yoldan dönmeyelim" dedi Lucy, "birazcık ilerleyip öbür derenin yanına, Drinian'ın gitmek istediği derenin yanına inelim."

Herkes kabul etti ve yaklaşık on beş dakika sonra ikinci derenin kaynağındaydılar. Umduklarından daha ilginç bir yerdi; suyun dışarıya aktığı deniz tarafındaki dar bir kanal hariç kayalıklarla çevrelenmiş derin ve küçük bir dağ gölüydü bu. Burada rüzgâr esmiyordu ve hepsi kayalığın üstündeki çalılıklarda dinlenmek üzere oturdu.

Hepsi oturdu, ama birisi (Edmund) aniden ayağa sıçradı.

“Bu adada sivri taşları seviyorlar” dedi çalılıkların arasında el yordamıyla bir şeyler aranarak. “Nerede o kör olası şey?.. Hah, şimdi buldum… Ne! Taş falan değilmiş, bu bir kılıç kabzası. Hayır, aman Tanrım, bir kılıçtan artakalanlar. Yıllardır burada duruyor olmalı.”

“Görüntüsüne bakılırsa Narnia kılıcı” dedi Caspian, hepsi etrafına üşüşürken.

“Ben de bir şeyin üzerinde oturuyorum” dedi Lucy. “Sert bir şey.” Bunun bir zincir zırh olduğu ortaya çıktı. Artık herkes dizleri üzerinde sık çalılıklarda bir şeyler arıyordu. Araştırmaları sonucu, bir miğfer, bir hançer ve birkaç madeni para bulundu; bunlar Calormen Ay Liraları değildi, fakat Kunduzbarajı’nda ya da Beruna’daki pazaryerlerinde görebileceğiniz orijinal Narnia “Aslan”ı ve “Ağaç”larıydı.

“Yedi lorddan birinden geriye kalanlarmış gibi görünüyor” dedi Edmund.

“Ben de aynı şeyi düşünüyordum” dedi Caspian. “Hangisi olduğunu merak ediyorum. Hançerin üzerinde bunu gösterecek bir işaret yok. Tabii nasıl öldüğünü de merak ediyorum.”

“Ve intikamını nasıl alacağımızı” diye ekledi Bastıbacak.

Bu arada, grupta çeşitli dedektif hikâyeleri okumuş tek kişi olan Edmund düşünüyordu.

“Buraya bakın” dedi, “bu işte bir bit yeniği var. Bir kavgada öldürülmüş olamaz.”

“Neden?” diye sordu Caspian.

“Hiç kemik yok” dedi Edmund. “Düşman zırhları alıp cesedi bırakabilir. Ancak kavgayı kazanıp da cesedi taşıyan ve zırhları bırakan birine kim rastlamış ki?”

“Belki vahşi bir hayvan tarafından öldürülmüştür” dedi Lucy.

“Adamın zırhını çıkarması için” dedi Edmund, “epey zeki bir hayvan olması lazım.”

“Belki bir ejderhadır” dedi Caspian.

“Olmaz” dedi Eustace. “Ejderha yapamaz bunu. Ben bilirim.”

“Şey, her neyse, buradan uzaklaşalım” dedi Lucy. Edmund kemiklerden bahsettiğinden beri oturmak istemiyordu.

“Nasıl isterseniz” dedi Caspian ayağa kalkarak. “Bence bu aletlerin hiçbiri taşımaya değmez.”

Gölün etrafını dolaşıp aşağıya, derenin gölden çıktığı yere geldiler ve kayalıkların çevrelediği derin suya bakarak ayakta durdular. Sıcak bir gün olsaydı kuşkusuz bazıları yüzmek ve su içmek isterdi. Bastıbacak ve Lucy aynı anda, “Bakın” diye bağırdığında, Eustace eğilip avuçlarıyla su almak üzereydi ki, içmekten vazgeçip suya baktı.

Gölün dibi büyük grimsi mavi taşlarla kaplıydı ve su tamamıyla berraktı. Dipte, görünüşe bakılırsa altından yapılmış bir adam heykeli, kollarını başının üzerine uzatmış yüzüstü yatmaktaydı. Tesadüf bu ki, ona bakarken bulutlar açıldı ve güneş çıktı. Altın heykel bir uçtan öbür uca aydınlandı. Lucy bunun yaşamında gördüğü en güzel heykel olduğunu düşünüyordu.

“Vay!” diye ıslık çaldı Caspian. “Geldiğimize değdi doğrusu! Acaba çıkarabilir miyiz?”

“Dalarak çıkarabiliriz, efendim” dedi Bastıbacak.

“İşe yaramaz” dedi Edmund. “En azından, gerçekten altınsa – tamamıyla altınsa – yukarıya çıkarılamayacak kadar ağırdır. Tahminim doğruysa bu göl dört ya da beş metre derinliğinde. Ama bir dakika. Yanımda avlanmak için ok getirdiğim iyi olmuş. Bakalım derinliği ne kadar. Caspian, elimi tut da suya eğileyim biraz.” Caspian Edmund’un elini tuttu ve Edmund öne doğru eğilerek okunu suya bırakmaya başladı.

Daha yarısı girmeden Lucy, “Heykelin altın olduğunu sanmıyorum. Işık oyunu. Senin okun da aynı renk görünüyor” dedi.

“Ne oluyor?” dedi bir sürü ses aynı anda; çünkü Edmund aniden oku bırakıvermişti.

“Tutamıyordum” dedi Edmund, “o kadar ağırdı ki.”

“İşte şimdi dipte” dedi Caspian, “Lucy haklıymış. Heykelle aynı renkte görünüyor.”

Çizmelerinde bir sorun varmış gibi görünen Edmund – eğilmiş, ayaklarına bakmaktaydı – aniden doğruldu ve çok az insanın duymazdan gelebileceği tiz bir sesle bağırdı:

“Geriye çekilin! Sudan uzaklaşın. Hepiniz. Hemen!”

Hepsi geriye çekildi ve Edmund’a baktılar.

“Bakın” dedi Edmund, “çizmelerimin burnuna bakın.”

“Biraz sarımsı görünüyorlar” diye başladı söze Eustace.

“Altın, tamamen altın” diye sözünü kesti Edmund. Dokunun. Deri şimdiden altından ayrılmış. Kurşun gibi de ağır.”

“Aslan adına!” dedi Caspian. “Demek istediğin—”

“Evet” dedi Edmund. “Su her şeyi altına dönüştürüyor. Oku altına dönüştürdü, bundan dolayı o kadar ağırlaşmıştı. Hafifçe ayaklarıma çarpıyordu (iyi ki yalınayak değildim) ve ayakkabılarımın burunlarını altına çevirdi. Şu dipteki zavallı adam – eh, anlıyorsunuz ya.”

“Öyleyse heykel falan değil” dedi Lucy, alçak bir sesle.

“Hayır. Her şey apaçık ortada. Sıcak bir günde buradaydı o. Kayalıkların üstünde, bizim oturduğumuz yerde soyundu. Elbiseleri çürüyerek yok oldu ya da yuva yapmak için kuşlar tarafından götürüldü; zırhı hâlâ orada. Sonra suya daldı ve—”

“Hiç anlatma” dedi Lucy. “Ne korkunç bir şey.”

“Ucuz kurtulduk” dedi Edmund.

“Gerçekten ucuz” dedi Bastıbacak. “Herhangi birimizin parmağı, ayağı, bıyığı ya da kuyruğu her an suya değebilirdi.”

“Buna rağmen” dedi Caspian, “bir deney daha yapalım.” Eğilerek bir demet çalı çekip kopardı. Sonra çok dikkatle gölün yanına diz çöktü ve çalıyı suya daldırdı. Daldırdığı çalıydı, fakat çıkardığı ağır, kurşun gibi yumuşak, saf altından mükemmel bir çalı heykeliydi.

“Bu adaya sahip olan kral” dedi Caspian, usulca ve yüzü kızararak, “kısa sürede dünyadaki kralların en zengini olur. Bu adaya bir Narnia mülkü olarak el koyuyorum. Adı Altınsu Adası olsun. Bu sırrın aramızda kalmasını istiyorum. Kimse bunu bilmemeli. Drinian dahil kimseye, öldürseler bile söylememeliyiz, anladınız mı?”

“Kiminle konuşuyorsun?” dedi Edmund. “Ben senin kulun değilim. Kulluk söz konusuysa tam tersi geçerli. Ben Narnia’nın dört eski hükümdarından biriyim ve sen kardeşim Yüce Kral’a bağlılık yemini ettin.”

“İşler bu hale geldi ha, Kral Edmund?” dedi Caspian, elini kılıcının kabzasına götürerek.

“Hadi, yapmayın” dedi Lucy. “Erkeklerle bir şey yapmanın en kötü yanı da bu. Hepiniz öylesine zorba ve aptalsınız ki – oooff!” Sesi boğuldu kaldı. Herkes onun gördüğünü gördü.

Üstlerindeki gri yamaçtan – çünkü çalılıklar henüz yeşermemişti – görüp görecekleri en büyük aslan geçmişti. Sessizdi ve onlara hiç bakmamıştı. Güneş bulutların ardına saklanmıştı ama o, güneşin alnındaymış gibi, parıl parıl parlıyordu. Daha sonra bundan bahsederken Lucy, “Bir fil büyüklüğündeydi” dedi, ama başka bir sefer, “At büyüklüğündeydi” demişti. Aslında önemli olan büyüklüğü değildi. Kimse onun ne olduğunu sormaya yeltenmedi. Onun Aslan olduğunu biliyorlardı.

Kimse onun nereye gittiğini görmedi. Birbirlerine uyku sersemi insanlar gibi baktılar.

“Ne diyorduk?” dedi Caspian. “Yine eşeklik mi ediyorum?”

“Efendim” dedi Bastıbacak, “burası lanetli bir yer. Hemen gemiye dönelim. Eğer bu adaya isim koymak şerefi bana verilseydi ismini Ölümsuyu koyardım.”

“Bu bana çok iyi bir isim gibi geliyor, Bastıbacak” dedi Caspian, “ama düşünüyorum da, nedenini bilemiyorum. Hava düzeliyor gibi, sanırım Drinian demir almak isteyecektir. Ona anlatacak ne çok şey var.”

Gerçekte fazla bir şey yoktu, çünkü son saatlerde yaşananlar çok karmaşık bir hal almıştı.

Drinian saatler sonra, Şafak Yıldızı bir kez daha yelken açmış giderken ve Ölümsuyu Adası ufukta kaybolurken Rhince’e, “Kayığa geldiğinizde hepiniz büyülenmiş gibi görünüyordunuz” dedi. “Orada onlara bir şey oldu. Açıklığa kavuşturabildiğim tek şey, aradığımız lordlardan birinin cesedini bulduklarını sanmaları.”

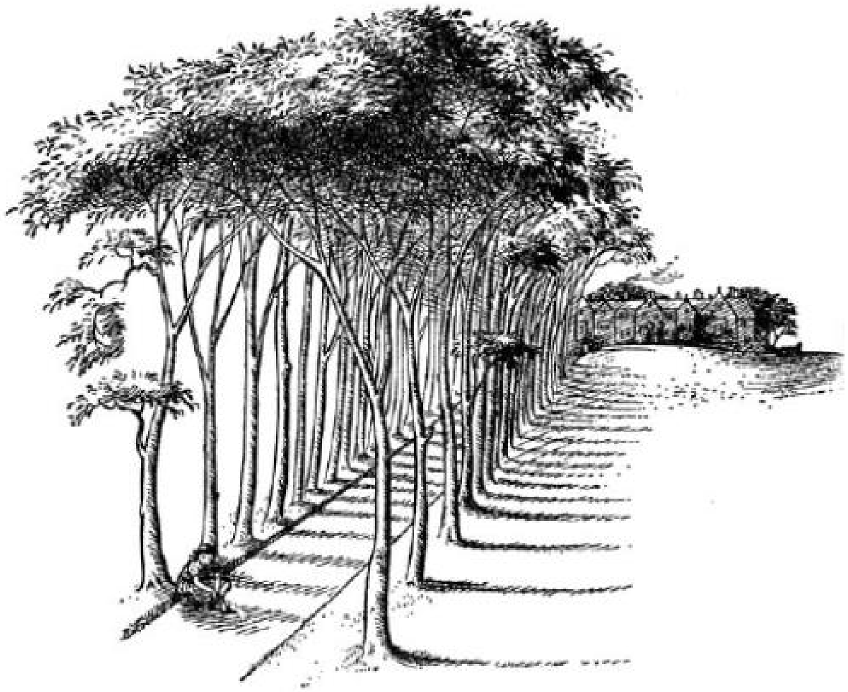
“Yok be, Kaptan!” diye cevapladı Rhince. “Eh, bu üçüncüsü. Dört tane daha var. Bu gidişle yılbaşından hemen sonra eve dönmüş olacağız. Bundan daha iyi bir şey olamaz. Tütünüm azaldı. İyi geceler, efendim.”

Seslerin Adası

*U*zun süredir kuzeybatıdan esen rüzgâr artık batıdan esmeye başlamıştı ve her sabah güneş denizden yükseldiğinde Şafak Yıldızı'nın kavisli pruvası güneşin tam ortasında dikiliyordu. Bazıları güneşin Narnia'dakinden daha büyük olduğunu düşünüyordu, ama diğerleri buna katılmıyordu. Hafif ama sürekli bir rüzgârla uzun süre yol aldılar; ne bir balık gördüler, ne bir martı; ne başka bir gemi ne de bir kara parçası. Erzakları azaldı ve sonsuza uzanan bir denizde yol aldıklarını düşünmeye başladılar. Ama doğuya doğru yolculuğa devam ettikleri takdirde kendilerini riske atacaklarını düşünmeye başladıkları gün, güneşle kendileri arasında bir bulut gibi uzanan alçak bir kara parçası göründü.

Öğleden sonra geniş bir körfezde demirlediler ve karaya çıktılar. Şimdiye kadar gördüklerinden çok farklı bir yerdi. Çünkü kumsalı geçer geçmez her yer terk edilmiş gibi sessiz ve boştu, ama önlerinde on bahçıvanın çalıştığı büyük İngiliz malikanelerinin bahçeleri gibi düzenli ve kısa çimlerle kaplı düzgün bahçeler uzanıyordu. Ağaçlar seyrekti ve oldukça uzaktaydı; ne kırık dallar ne de dökülmüş yapraklar görülüyordu. Zaman zaman öten güvercinlerinkinden başka hiçbir ses yoktu.

Az sonra üzerinde tek bir otun bitmediği ve her iki yanı ağaçlarla kaplı, uzun, düz ve kumluk bir patikaya geldiler. Bu yolun öbür ucunda bir ev görünüyordu; öğle sonrasının donuk ışığında gri ve sessiz görünen, büyük bir evdi bu.

Patikaya adım atar atmaz Lucy ayakkabısının içinde bir taş olduğunu fark etti. Bu bilinmeyen yerde taşı çıkarırken diğerlerine beklemelerini söylemek akıllıca olabilirdi, ama Lucy bir şey demedi; sessizce geride kalıp ayakkabısını çıkarmak için yere oturdu. Bağcıkları düğümlenmişti.

Düğümleri çözdüğünde diğerleri oldukça uzaklaşmıştı. Taşı çıkarıp da ayakkabısını tekrar giydiğinde artık onları duyamıyordu, ama aynı anda başka bir ses duydu. Ses evin bulunduğu yönden gelmiyordu.

Duyduğu şey bir gümleme sesiydi. Sanki düzinelerce güçlü işçi balyozları ellerine almış bütün güçleriyle yere vuruyordu. Ses hızla ona doğru yaklaşıyordu. Lucy sırtını bir ağaca yaslamış oturmaktaydı, bu ağaç tırmanabileceği bir ağaç olmadığından, ölüm sessizliğiyle oturup sırtını ağaca yapıştırmaktan ve görünmemeyi umut etmekten başka yapabileceği bir şey yoktu.

Güm, güm, güm… Bu ses her neyse, artık çok yakında olmalıydı, çünkü yerin sallandığını hissediyordu, ama hiçbir şey göremiyordu. Gelen şeyin – ya da şeylerin – hemen arkasında olduğunu düşünüyordu. O anda hemen önündeki patikada bir gümleme sesi duyuldu. Patikada bir şeyler olduğunu sadece sesten değil, kumların sanki yere güçlü bir darbe vurulmuş gibi

dağılmasından da anlamıştı. Henüz darbeyi vuran şeyi göremiyordu. Sonra bütün gümbürtüler bir araya geldi ve aniden durdu.

Gerçekten çok korkunçtu, çünkü hâlâ kimseyi göremiyordu. Parka benzeyen bu toprakların tümü hâlâ ilk karaya çıktıklarındaki gibi sessiz ve boştu. Yine de sadece birkaç metre ilerisinde bir ses konuştu. Şöyle söyledi:

“Arkadaşlar, işte fırsat.”

Anında bir ses topluluğu cevapladı ve “Dinleyin. Dinleyin. İşte fırsat” dediler. “Bravo Reis. Çok haklısın.”

“Ben derim ki” diye devam etti ilk ses, “sahile inip gemileriyle onların arasına girelim. Herkes silahlarını kontrol etsin. Denize açılmaya çalıştıklarında onları yakalarız.”

“Eh, bu doğru” diye bağırdı diğer sesler. “Bundan daha iyi bir plan olamaz Reis. Böyle devam et, bundan daha iyi bir plan yapamazdın.”

“Neşelenin öyleyse arkadaşlar, neşelenin” dedi ilk ses, “gidelim.”

“Yine haklısın Reis” dedi diğerleri. “Harika bir emir bu. Lafı ağzımızdan aldın. Gidelim.”

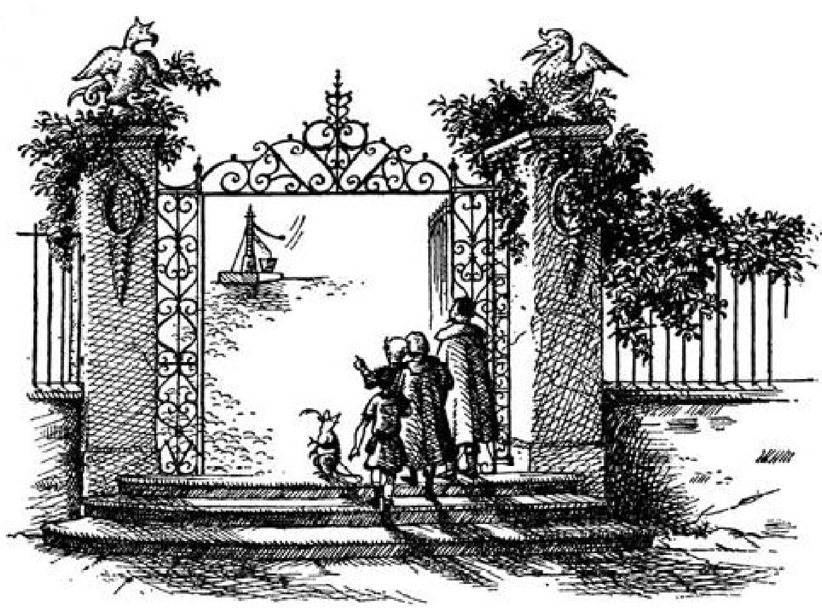
Gümleme sesleri yine başladı, önceleri çok güçlüydü, sonra gittikçe zayıflayarak deniz yönünde kayboldu.

Lucy, oturup bu görünmez yaratıkların ne olduğunu düşünerek vakit kaybetmeye değmeyeceğini biliyordu. Gümleme sesleri kesilir kesilmez ayağa kalktı ve tüm gücüyle patika boyunca diğerlerinin ardından koştu. Ne pahasına olursa olsun onları uyarmalıydı.

Tüm bunlar olurken diğerleri eve ulaşmışlardı. Güzel renkli taşlardan yapılmış, çok pencereli ve kısmen sarmaşıklarla kaplanmış alçak bir binaydı ve sadece iki katlıydı. Her yer o kadar sakindi ki Eustace, “Sanırım bu ev boş” dedi, ama Caspian evin bacalarından birinden çıkan dumanı işaret etti.

Geniş kapılardan biri açıktı, oradan geçip taş döşeli bir avluya girdiler. Orada, adada garip bir şeyler olduğuna dair ilk belirtileri gördüler. Avlunun

ortasında bir tulumba vardı, dibinde de bir kova. Bu hiç de tuhaf değildi. Ancak tulumbanın kolu, başında kimse olmamasına rağmen aşağı yukarı hareket ediyordu.

"Bu işte bir büyü var" dedi Caspian.

"Makineler!" dedi Eustace. "Sonunda uygar bir ülkeye geldiğimizi biliyordum."

O anda Lucy koşarak avluya girdi, terli ve nefes nefeseydi. Alçak bir sesle, kulak misafiri olduğu konuşmaları anlatmaya çalıştı. Hikâyeyi dinledikten sonra en cesurları bile surat astı.

"Görünmeyen düşmanlar" diye mırıldandı Caspian. "Gemiye giden yolu kesiyorlar. Bu aşılması çok zor bir engel."

"Ne tür yaratıklar oldukları hakkında bir fikrin var mı, Lucy?" diye sordu Edmund.

"Ayak sesleri insanlarınkilere benziyor muydu?"

"Hiç ayak sesi duymadım; sadece konuşmalarını ve bir balyozunkine benzeyen o korkunç güm güm seslerini duydum.

"Acaba" dedi Bastıbacak, "kılıcı soktuğunda görünür hale gelirler mi?"

“Anlaşılan bunu öğrenmemiz gerekecek” dedi Caspian. “Ama önce şu kapıdan çıkalım. Tulumbanın başında, söylediklerimizi dinleyen biri var.”

Dışarıya çıktılar ve ağaçların onları gizleyeceğini düşünüp patikaya geri döndüler. “Görünmeyen insanlardan saklanmaya çalışmanın” dedi Eustace, “pek yararı yok. Her tarafta olabilirler.”

“Drinian” dedi Caspian. “Kayığın kayıplara karıştığını kabul etsek, körfezin başka bir yanına gitsek ve Şafak Yıldızı’na gelip bizi alması için işaret versek nasıl olur?”

“Su yeteri kadar derin değil, efendim” dedi Drinian.

“Yüzebiliriz” dedi Lucy.

“Burada bulunan tüm Majesteleri” dedi Bastıbacak, “beni dinleyin. Ne kadar sürünseniz de, gizlice geçmeye çalışsanız da görünmeyen bir düşmandan sakınmaya çalışmak deliliktir. Bu yaratıklar bizimle savaşa girmek istiyorlarsa emin olun ki bunu başaracaklardır. Sonucu ne olursa olsun, kuyruğumdan yakalanmaktansa onlarla yüz yüze gelmeyi tercih ederim.”

“Bu kez Bastıbacak’ın haklı olduğunu düşünüyorum” dedi Edmund.

“Elbette” dedi Lucy, “Şafak Yıldızı’nda Rhince ve diğerleri bizi savaşırken görürlerse bir şeyler yaparlar.”

“Ama düşmanı göremezlerse, savaştığımızı da göremeyeceklerdir” dedi Eustace umutsuzca. “Kılıçlarımızı eğlenmek için salladığımızı düşüneceklerdir.”

Can sıkıcı bir sessizlik oldu.

“Pekâlâ” dedi Caspian sonunda, “başlayalım bari. Gidip onlarla karşılaşmalıyız. Herkes el sıkışsın – okunu hazır et, Lucy – diğerleri kılıçlarını çeksin. Artık zamanıdır. Belki sorunu barışçıl yollarla halletmek isterler.”

Sahile doğru yürürlerken bahçelerin ve büyük ağaçların böylesine sakin görünmesi onları şaşırttı. Oraya ulaşıp da ıssız kumsalın ve geminin

bıraktıkları gibi durduğunu gördüklerinde, birkaçı Lucy'nin hayal gördüğünden kuşkulandı. Ama kumsala ulaşmadan önce havada bir ses yankılandı.

"Daha fazla ilerlemeyin, efendiler, durun artık" dedi. "Önce sizinle konuşmamız gerekiyor. Elliden fazla kişi elimizde silahlarımızla buradayız."

"Dinleyin, dinleyin" dedi koro. "Bu bizim Reisimiz. Onun söylediklerine güvenebilirsiniz. Size gerçeği söylüyor, evet."

"Ben elli savaşçı görmüyorum" dedi Bastıbacak.

"Doğru, doğru" dedi Reis'in sesi. "Bizi görmüyorsun. Neden? Çünkü biz görünmeziz."

"Devam et Reis, devam et" dedi diğer sesler. "Kitap gibi konuşuyorsun. Bundan daha iyi cevap bekleyemezler senden."

"Sessiz dur, Bastıbacak" dedi Caspian ve ardından daha yüksek bir sesle ekledi, "Siz görünmez insanlar, bizden ne istiyorsunuz? Sizin düşmanlığınızı kazanmak için ne yaptık ki?"

"Şu küçük kızın bizim için yapabileceği bir şeyi istiyoruz" dedi Reis'in sesi (Diğerleri, tüm söylenenleri onayladıklarını açıkladılar).

"Küçük kız mı?" dedi Bastıbacak. "O bayan bir kraliçedir."

"Biz kraliçeden falan anlamayız" dedi Reis'in sesi. ("Biz de, biz de" dedi ahenkle diğerleri.) "Sadece onun yapabileceği bir şeyi istiyoruz."

"Ne istiyorsunuz?" dedi Lucy.

"İstediğiniz şey Majestelerinin şerefine ve güvenliğine zarar verecek bir şeyse" diye ekledi Bastıbacak, "ölene kadar savaşır, sizi şaşırtacak sayıda asker haklarız."

"Şey" dedi Reis'in sesi. "Bu uzun bir hikâye. Oturalım mı?"

Bu teklif diğer sesler tarafından hemen onaylandı, ama Narnialılar ayakta durmaya devam ettiler.

“Şey” dedi Reis’in sesi. “Hikâye şöyle: Bu ada kimsenin bilmediği zamanlardan beri büyük bir büyücüye ait. Hepimiz onun hizmetçileriyiz; doğrusunu söylemek gerekirse, hizmetçisiydik. Eh, kısaca anlatmak gerekirse, bu bahsettiğim büyücü hoşlanmadığımız bir şey yapmamızı söyledi. Neden hoşlanmadık? Çünkü istemiyorduk. Büyücü çok öfkelendi; ne de olsa ada onundu ve kimsenin ona karşı gelmesine tahammülü yoktu. Çok açık sözlüydü, anlarsınız. Nerede kalmıştım? Ah evet, o zaman bu büyücü yukarı kata çıktı (çünkü şunu bilmelisiniz ki, o tüm büyülü şeylerini yukarı kata koymuştu ve biz hepimiz alt katta yaşıyorduk), yani yukarıya çıktı ve bize büyü yaptı. Çirkinleştiren bir büyü. Şimdi bizi görseydiniz, ki bence görmediğiniz için dua etmelisiniz, çirkinleştirilmeden önce nasıl göründüğümüze inanamazdınız. Gerçekten inanamazdınız. Bundan dolayı hepimiz öyle çirkindik ki birbirimize bakmaya dayanamıyorduk. O zaman ne yaptık? Size ne yaptığımızı söyleyeyim. Bir öğle vakti büyücünün uyumasını bekledik ve uyuduktan sonra, bu çirkinleştirme hakkında bir şey yapıp yapamayacağımızı görmek amacıyla büyük bir cesaretle yukarı kata çıkıp büyü kitabını bulduk. Hepimiz terden sırılsıklamdık ve titriyorduk. İster inanın ister inanmayın, çirkinliğimizi giderici büyüye benzer bir şey bulamadık. Yaşlı adamın her an uyanabileceği korkusuyla – bu arada terden leş gibiydim – kitabı inceledik ve en sonunda insanları görünmez yapacak bir büyü bulduk. Öyle çirkin dolaşmaktansa görünmez olmayı tercih edeceğimizi düşündük. Neden? Çünkü bu hoşumuza gidiyor. Böylece çirkinleştirilmeden önce tatlı bir çocuk olan, yaklaşık sizin küçük kızınızın yaşındaki küçük kızım büyüyü okudu, çünkü ya bir küçük kız ya da büyücünün kendisi okumalıydı büyüyü, umarım ne demek istediğimi anlıyorsunuz, çünkü aksi takdirde büyü işe yaramaz. Neden? Çünkü hiçbir şey olmaz. Böylece Clipsie’ciğim büyüyü okudu, size onun çok güzel okuduğunu söylemem gerekir ve işte sonunda hepimiz böyle görünmez olduk. Sizi temin ederim ki birbirimizin yüzlerini görmemek büyük bir rahatlıktı. Hiç olmazsa başlangıçta. Uzun sözün kısası ya da uzunu, artık görünmez olmaktan bıktık. Bir şey daha var. Bu büyücünün de (size daha önce bahsettiğim büyücü) görünmez olacağı hiç aklımıza gelmemişti. O zamandan beri onu hiç görmedik. Bu yüzden öldü mü, kaçtı mı ya da yukarıda görünmez olarak oturuyor mu, – belki de aşağıya geldi ve orada görünmez olarak dolaşıyor – bilmiyoruz. İnanın dinlemenin hiçbir faydası yok, çünkü her zaman yalınayak dolaşmıştır ve büyük bir kediden daha

fazla ses çıkarmaz. Size dosdoğru söyleyeyim, bu, tahammül edilemez bir şey.”

Reis’in hikâyesi buydu, fakat kısaltılmışıydı, çünkü diğer seslerin söylediklerini yazmadım. Aslında sözü kesilmeden altı yedi kelime bile edememişti ve bu Narnialılar’ı neredeyse sabırsızlıktan çıldırtmıştı. Bittiğinde uzun bir sessizlik oldu.

“İyi de” dedi Lucy, sonunda, “bunun bizimle ilgisi ne? Anlamıyorum.”

“Tanrım! Hikâyeyi anlatırken önemli bir noktayı unuttum” dedi Reis’in sesi.

“Evet unuttun, evet unuttun” diye gürledi diğer sesler hevesle. “Neden unuttun? Devam et Reis, devam et.”

“Tüm hikâyeyi tekrarlamama gerek yoktur herhalde” diye başladı Reis’in sesi.

“Hayır, kesinlikle yok” dedi Caspian ve Edmund.

“İyi öyleyse, toparlayalım” dedi Reis’in sesi, “uzun süredir yabancı ülkelerden gelecek ve yukarıya çıkıp büyü kitabını ve görünmezliği gideren büyüyü bulup okuyacak sizin gibi iyi ve küçük bir kız bekliyorduk. Bu adada karaya çıkan ilk yabancıları (yani yanlarında küçük bir kız olan yabancılardan bahsediyorum, çünkü kız olmazsa o başka bir durum) bizim ihtiyacımızı gidermedikçe adadan canlı olarak göndermemeye söz verdik. Bunun içindir ki beyler, sizin küçük kızınız istediğimizi yapamazsa, hepinizin kellesini uçurmak zorunda kalacağız. Sadece işimizin gereği, umarım anlarsınız ve alınmazsınız.”

“Silahlarınızı görmüyorum” dedi Bastıbacak. “Onlar da mı görünmez?” Bastıbacak sözünü bitirmeden, bir vızıltı duydular ve aynı anda arkalarındaki ağaçlardan birine bir ok saplandı.

“Bu bir ok, evet ok” dedi Reis’in sesi.

“Evet Reis ok, evet ok” dedi diğerleri. “Daha iyisini söyleyemezdin.”

“Benim yayımdan çıktı” diye devam etti Reis’in sesi. “Elimizden çıktıkları anda görünür hale geliyorlar.”

“Neden benim yapmamı istiyorsun?” diye sordu Lucy. “Neden kendi insanlarından biri yapmıyor? Hiç kız yok mu?”

“Yok, yok” dedi diğer seslerin hepsi. “Biz tekrar yukarıya çıkmayız.”

“Bir başka deyişle” dedi Caspian, “bu bayandan, kendi kızlarınızdan ve kız kardeşlerinizden istemeye cesaret edemediğiniz bir şeyi istiyorsunuz!”

“Doğru, doğru” dedi seslerin hepsi neşeyle. “Daha iyisini söyleyemezdin. Eh, sen eğitimli birisin, evet. Bunu herkes anlar.”

“Eh, ölçüyü kaçır—” diye başladı Edmund, ama Lucy sözünü kesti.

“Yukarıya gece mi çıkmam gerekiyor, yoksa gündüz de olur mu?”

“Ah, gündüz, mutlaka gündüz” dedi Reis’in sesi. “Gece değil. Kimse senden bunu yapmanı istemiyor. Karanlıkta yukarıya çıkmak ha? Of.”

“Tamam öyleyse, yapacağım” dedi Lucy. “Hayır” dedi diğerlerine dönerek, “beni durdurmaya çalışmayın. Görmüyor musunuz yararı yok. Orada onlardan düzinelerce var. Savaşamayız. Bu şekilde şansımız daha yüksek.”

“Fakat büyücü” dedi Caspian.

“Biliyorum” dedi Lucy. “Dedikleri kadar kötü olmayabilir. Bu insanların pek cesur olmadıklarını düşünmüyor musun?”

“Kesinlikle pek akıllı da değiller” dedi Eustace.

“Buraya bak Lucy” dedi Edmund. “Senin böyle bir şey yapmana izin veremeyiz. Bastıbacak’a sor, eminim o da aynı şeyi söyleyecektir.”

“Sırf sizin için değil bu yaptığım, kendi canımı da düşünüyorum” dedi Lucy. “Görünmeyen adamlardan korkmak ayrı, ama görünmeyen kılıçlar tarafından parça parça kesilmek istemiyorum.”

“Majesteleri Lucy haklı” dedi Bastıbacak. “Kavgayla onu kurtarabileceğimize emin olsaydık görevimiz çok açık olurdu. Bana öyle görünüyor ki hiç şansımız yok. Ayrıca ondan istedikleri hizmet hiçbir şekilde Majestelerinin şerefine gölge düşürmez, tam tersine, soylu ve kahramanca bir hareket. Eğer kraliçenin yüreği onu risk almaya itiyorsa, buna bir sözüm yok.”

Herkes Bastıbacak’ın hiçbir şeyden korkmadığını biliyordu; bu yüzden bunları çekinmeden söyleyebiliyordu. Ancak sık sık korkuya düşen oğlanlar kıpkırmızı olmuştu. Bununla beraber, teklifi kabul etmeleri gerektiği apaçık ortadaydı. Karar duyurulduğunda görünmez insanlardan güçlü bir alkış koptu ve Reis’in Narnialılar’ı akşam yemeği ve yatıya davet eden sesi duyuldu. Eustace kabul etmek istemedi ama Lucy, “Eminim kalleş değiller. Hiç de öyle değiller” dedi ve diğerleri de onayladı. Böylece güçlü gümleme sesleri eşliğinde (taş döşeli avluya ulaştıklarında sesler yankılanarak daha da güçlenmişti) eve geri döndüler.

Görünmez insanlar misafirlerine krallara yaraşır bir ziyafet çektiler. Tabakların ve yemeklerin masaya gelişini görüp de taşıyanları görmemek çok komikti. Tabaklar tek sıra halinde hareket etselerdi bile komik olurdu. Fakat böyle değildi. Uzun yemek salonu boyunca bir sürü sıçrama ve sekmeyle hareket ediyorlardı. Her sıçramanın en yüksek noktasında bir tabak yerden yaklaşık beş metre yükseklikteydi; sonra aşağıya inip aniden bir metrede duruyordu. Eğer tabakta çorba ya da sulu yemek varsa sonuç oldukça kötüydü.

“Bu insanları çok merak etmeye başladım” diye fısıldadı Eustace, Edmund’a. “Belki de insan değillerdir, sen ne düşünüyorsun? Daha çok dev birer çekirge ya da kurbağa olduklarını sanıyorum.”

“Öyle görünüyor” dedi Edmund. “Aman çekirge fikrini Lucy’nin aklına getirme. Böceklerden pek hoşlanmaz, özellikle büyük olanlarından.”

Böyle aşırı bir karışıklık olmasaydı ve konuşmalar tamamıyla onaylamalardan oluşmasaydı, yemek çok daha hoş olurdu. Görünmez insanlar hemen hemen her şeyi onaylıyordu. Aslında söylenenlerin çoğu, inkâr edilemez gerçeklerdi. “Birisi açsa yemeğe ihtiyacı olduğunu her zaman söylemişimdir” ya da “Hava kararıyor; geceleri hep kararır” ve hatta “Ah, siz deniz yoluyla geldiniz, ıslak ve etkileyici bir şey değil mi?”

Lucy merdivenlerin dibindeki karanlık, insanda uyku hissi uyandıran girişe bakmaktan kendini alamıyordu – oturduğu yerden orayı görebiliyordu – ve ertesi sabah o merdivenlerden yukarıya çıktığında neyle karşılaşacağını merak ediyordu. Her şey bir tarafa, mantar çorbası, haşlanmış tavuk ve jambon, çavuşüzümü, kuşüzümü, yoğurt, kaymak, süt ve ballı biradan oluşan güzel bir yemekti. Diğerleri ballı birayı sevmişti, ama Eustace içtiğine pişman oldu.

Lucy ertesi sabah uyandığında, sınavı ya da dişçiyle randevusu olduğu bir günün sabahına uyanmış gibiydi. Açık penceresinden arıların vızıldayarak girip çıktığı ve dışarıdaki bahçenin İngiltere’deki herhangi bir bahçeye çok benzediği güzel bir sabahtı. Kalkıp giyindi ve sanki sıradan bir

günmüş gibi sohbet ederek kahvaltısını yaptı. Reis'ten yukarıda ne yapacağına dair gerekli bilgileri aldıktan sonra diğerlerine veda etti, hiçbir şey söylemeden merdivenlere yürüdü ve bir kez bile arkasına bakmadan tırmanmaya başladı.

Etraf oldukça aydınlıktı, bu iyiye işaretti. Aslında merdivenlerin tepesindeki ilk sahanlıkta, tam karşıda bir pencere vardı. O sahanlığa kadar tırmanırsa, salondaki dolaplı saatin tiktaklarını duyabilirdi. Sonra sahanlığa geldi ve bir sonraki kata çıkmak üzere sola döndü; o andan sonra saatin sesi kesildi.

Artık merdivenlerin tepesine gelmişti. Lucy diğer ucunda büyük bir pencere olan uzun ve geniş bir koridor gördü. Anlaşılan koridor ev boyunca uzanıyordu. Oymalar ve panolarla süslü, halılarla kaplıydı ve her iki yanında odalara açılan kapılar vardı. Sessizce durdu. Kendi kalbinin çarpışı dışında hiçbir şey duymuyordu; ne bir fare sesi, ne bir sinek vızıltısı, ne de bir perdenin sallanışı.

“Soldaki son kapı” dedi kendi kendine. Koridorun sonundaki kapıya gitmek ona zor geliyordu. Oraya ulaşmak için bir sürü odanın önünden geçmesi gerekiyordu. Büyücü, odalardan herhangi birinde uyuyor olabilirdi, belki de uyanıktı, ya da görünmezdi, hatta ölü bile olabilirdi. Ancak bunu düşünmenin faydası yoktu. Yeniden yürümeye başladı. Halı öyle kalındı ki yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

“Henüz korkacak bir şey yok” dedi kendi kendine. Aydınlık, sessiz bir yerdi; belki de fazlasıyla sessizdi. Kapılardaki, açık bir anlamı olan ve muhtemelen hiç de iyiye işaret olmayan eğri büğrü, kırmızı işaretler olmasaydı daha hoş bir yer olabilirdi burası. Hatta duvarlarda asılı o maskeler olmasaydı daha da iyi olurdu. Çok çirkin – epeyce çirkin – olduklarından değildi bu, ama boş göz çukurları tuhaf görünüyordu. Kendinizi bıraktığınız takdirde, arkanızı döner dönmez maskelerin bir şeyler yapmaya başladığını düşünüyordunuz.

Altıncı kapıdan sonra ilk kez gerçekten korktu. Çünkü bir an için kötü, küçük ve sakallı bir yüzün duvardan fırlayıp yüzünü buruşturduğuna neredeyse emindi. Durup ona bakmak için korkusunu bastırmaya çalıştı. Bu bir yüz değildi. Tepesinde saçlar olan ve ucundan bir sakalın sarktığı, insan yüzü şeklinde ve büyüklüğünde bir aynaydı ve aynaya baktığınızda yüzünüz saç ve sakalın arasına oturuyor, onları size aitmiş gibi gösteriyordu. “Geçerken göz ucuyla kendi yansımamı görmüşüm” dedi Lucy kendi kendine. “Hepsi buymuş. Hiç zararı yok.” Ama o saçlı, sakallı görüntüsünü hiç sevmemişti, yoluna devam etti (Sakallı aynanın ne işe yaradığını bilmiyorum, çünkü büyücü değilim).

Soldaki son kapıya ulaşmadan önce, yola çıktığından beri koridorun uzayıp uzamadığını ve bunun büyünün bir parçası olup olmadığını merak etmeye başlamıştı. Sonunda oraya ulaştı. Kapı açıktı.

Üç büyük penceresi olan geniş bir odaydı ve duvarlarında tabandan tavana kadar kitaplar sıralanmıştı; Lucy’nin daha önce gördüğünden çok daha fazla kitap vardı; ince kitaplar, kalın kitaplar, hayatınız boyunca gördüğünüz en büyük sözlükten daha büyük, dev kitaplar. Hepsi deri ciltliydi. Küf kokulu, bilgi dolu ve büyülü görünüyorlardı. Ona söylenenlerden, bu kitaplarla vakit kaybetmemesi gerektiğini biliyordu.

Çünkü kitap, büyü kitabı, odanın ortasındaki okuma masasının üzerindeydi. Kitabı ayakta okuması (zaten sandalye yoktu) ve okurken arkasını kapıya dönmesi gerektiğini anladı. Bu yüzden kapıyı kapatmak için döndü.

Kapı kapanmıyordu.

Bazı insanlar bu konuda Lucy ile aynı fikirde olmayabilir, ama ben onun tamamen haklı olduğunu düşünüyorum. Kapıyı kapatabilse hiçbir şeye aldırmayacağını, ama böyle bir yerde hemen arkasında açık bir kapıyla ayakta durmanın hoş olmadığını hissetmişti. Ben de böyle hissederdim. Ne yazık ki, yapılacak bir şey yoktu.

Onu düşündüren şey kitabın büyüklüğüydü. Reis'in sesi, insanları görünür yapacak büyüyü kitabın neresinde bulacağı hakkında bir fikir vermemişti. Hatta onun bunu sormasına şaşırmış gibi görünmüştü. Kitabın başından başlayıp, buluncaya kadar sayfa çevirmeye devam etmesini bekliyordu; bir kitapta aranan yeri bulmanın başka bir yolu olduğu hiç aklına gelmemişti. "Bu günlerce, haftalarca sürebilir!" dedi Lucy, kocaman kitaba bakarak "ve ben şimdiden saatlerdir burada olduğumu hissediyorum."

Masaya yaklaştı ve eliyle kitaba dokundu; dokunduğunda parmakları sanki elektrik çarpmış gibi karıncalandı. Kitabı açmaya çalıştı ama ilk denemede açamadı; bu, kitabın iki kurşun ataç ile tutturulmuş olmasından kaynaklanıyordu. Ataçlardan kurtulduğunda kitap kolaylıkla açıldı. Ne kitaptı ama!

Matbaa harfleriyle değil, berrak ve düzgün bir el yazısıyla yazılmıştı; okuması kitap harflerinden daha kolay olan harfler, kalem aşağıya doğru giderken kalın, yukarıya doğru giderken ince olacak şekilde yazılmıştı. Harfler çok büyüktü ve o kadar güzeldi ki, Lucy tam bir dakika boyunca hayranlıkla bakıp kitabı okumayı unuttu. Kâğıt kuru ve düzgündü ve hoş bir kokusu vardı; sayfaların kenarlarında, her büyünün başlangıcındaki renkli ve büyük harflerin etrafında resimler vardı.

Başlığı ya da bir giriş sayfası yoktu; büyüler hemen başlıyordu ve ilk sayfada önemli hiçbir şey yoktu. Siğili, diş ağrısını ve krampları geçirecek tılsımlar ile arıların saldırısından kurtulmanızı sağlayacak bir büyü vardı.

Dişi ağrıyan adamın resmi öylesine canlıydı ki, çok uzun süre bakarsanız dişiniz ağrırdı. Dördüncü büyüyü süsleyen sarı arılar bir an için gerçekten uçuyormuş gibi göründüler.

Lucy birinci sayfadan güçlükle alabilmişti kendisini, ama sayfayı çevirdiğinde sonraki sayfanın da en az onun kadar ilginç olduğunu gördü. “Devam etmeliyim” dedi kendi kendine. Yaklaşık otuz sayfayı art arda çevirdi. Eğer hatırlayabilseydi o sayfalarda, gömülü hazineleri nasıl bulacağını, unutulmuş şeyleri nasıl hatırlayacağını, unutmak istediklerini nasıl unutacağını, birinin doğruyu söyleyip söylemediğini nasıl anlayacağını, nasıl kar, sulu kar, yağmur, sis ve rüzgâr çıkarılacağını (ya da bunların nasıl durdurulacağını), insanın nasıl büyülü uykuya yatırılacağını ve insanın başının nasıl eşek başına çevrileceğini öğrenecekti. Okudukça, resimler daha harika ve daha gerçek olmaya başladı.

Sonra parıldayan resimlerle dolu öyle bir sayfaya geldi ki, artık yazılar güçlükle fark ediliyordu. Güçtü, ama Lucy ilk kelimeleri okuyabilmişti. Kelimeler şunlardı: Bu sözleri söyleyen kadını tüm ölümlülerin ötesinde güzelleştirecek olan şaşmaz bir büyü. Lucy yüzünü yaklaştırarak resimlere baktı ve daha önce kalabalık ve bulanık görünmelerine rağmen artık onları oldukça berrak bir biçimde görebildiğini fark etti. Birincisi, bir okuma

masasının başında, büyük bir kitabı ayakta okuyan bir kızın resmiydi. Kız aynen Lucy gibi giyinmişti. Bir sonraki resimde Lucy (çünkü resimdeki kız Lucy'nin ta kendisiydi) ağzı açık ve yüzünde korkunç bir ifadeyle ayakta durmuş şarkı söylüyor ya da ezberden bir şey okuyordu. Üçüncü resimde tüm ölümlülerin ötesindeki güzelliğe kavuşmuştu. Başlangıçta resimlerin ne kadar küçük göründüğü hatırlanırsa, resimdeki Lucy'nin şimdi gerçek Lucy kadar büyük görünmesinin ne kadar tuhaf olduğu anlaşılır; birbirlerinin gözlerine baktıklarında birkaç dakika sonra gerçek Lucy başka yere bakmak zorunda kalmıştı, çünkü diğer Lucy'nin güzelliği gözlerini kamaştırmıştı. Artık resimler hızla gözünün önünden geçiyordu. Kendisini Calormen'de bir turnuvada yüksek bir tahtta otururken gördü, dünyanın tüm kralları onun güzelliği yüzünden kavga ediyorlardı. Ondan sonra turnuvalar gerçek savaşlara dönüştü ve Narnia, Archenland, Telmar, Calormen, Galma ve Terebinthia Lucy'nin beğenisini kazanmak isteyen krallar, dükler ve büyük lordların gazabıyla harabeye döndü. Sonra resim değişti ve Lucy, ölümlülerin ötesindeki güzelliğiyle İngiltere'ye geri döndü. Ve (her zaman ailenin en güzeli olan) Susan da Amerika'dan eve dönmüştü. Resimdeki Susan gerçek Susan'a çok benziyordu, sadece daha basit çizilmişti ve yüzünde çirkin bir ifade vardı. Susan Lucy'nin göz kamaştırıcı güzelliğini kıskanıyordu, ama bu hiç fark etmezdi çünkü kimse Susan'a aldırmıyordu artık.

"Büyüyü okuyacağım" dedi Lucy. "Umurumda değil, okuyacağım." Umurumda değil, demişti çünkü içinde okumamasını söyleyen güçlü bir his vardı.

Ancak büyünün ilk kelimelerine yeniden baktığında, daha önce orada hiçbir resim görmediğine adı gibi emin olmasına rağmen, yazıların ortasında bir aslanın, Aslan'ın ta kendisinin kocaman yüzünü gördü. Öylesine parlak bir altın rengine boyanmıştı ki, sayfadan çıkıp ona doğru geliyormuş gibi görünüyordu. Lucy onun hareket edip etmediğine emin olamamıştı. Her neyse, Aslan'ın yüzündeki ifadeyi oldukça iyi biliyordu. Kükrüyordu ve dişlerinin çoğu görünüyordu. Lucy korktu ve hemen sayfayı çevirdi.

Az sonra, arkadaşlarının kendisi hakkında ne düşündüğünü bildiren bir büyüye rastladı. Lucy diğer büyüyü, onu ölümlülerin ötesinde güzel

yapacak olan büyüyü denemeyi çok istemişti. O büyüyü yapmadığı için, onun yerine bu büyüyü okuması gerektiğini hissetti. Fikrini değiştirme korkusuyla, büyük bir aceleyle sözleri söyledi (hiçbir şey, bu sözleri tekrarlamama ikna edemez beni). Sonra bir şeyler olmasını beklemeye başladı.

Hiçbir şey olmadığından, yine resimlere bakmaya başladı. Görmeyi beklediği son şeyi gördü; bir trenin üçüncü mevkisinde oturan iki kız öğrencinin resmi. Onları hemen tanımıştı. Marjorie Preston ve Anne Featherstone'du bunlar. Artık sadece resim değillerdi. Canlıydılar. Pencerenin dışında, önünden geçtikleri telgraf direklerini görebiliyordu. Sonra yavaş yavaş (bir radyonun gittikçe daha net ses vermesi gibi) ne söylediklerini duymaya başladı.

“Bu dönem seni görebilecek miyim?” dedi Anne, “yoksa hep Lucy Pevensie ile mi vakit geçireceksin?”

“Görebilecek miyim ile ne kastettiğini anlamıyorum” dedi Marjorie.

“Bal gibi anlıyorsun” dedi Anne. “Geçen dönem onun yanından hiç ayrılmıyordun.”

“Hayır, öyle bir şey yoktu” dedi Marjorie. “Sandığından daha akıllıyımdır ben. Başta hiç de fena bir çocuk değildi. Ama dönem sonuna doğru bıkmaya başladım ondan.”

“Bir daha bunu yapma şansın olmayacak!” diye bağırdı Lucy. “İkiyüzlü canavar.” Ne var ki, kendi sesinin tonu, bir resme konuşmakta olduğunu ve Marjorie'nin uzaklarda başka bir dünyada olduğunu hatırlattı ona.

“Pekâlâ” dedi Lucy kendi kendine, “onu daha iyi bilirdim. Geçen dönem onun için bir sürü şey yaptım, birçok kız onu terk ettiğinde ona sadık kaldım. Bunu biliyor. Herkesin arasında bula bula Anne Featherstone'u buldu ha! Diğer arkadaşlarım da böyle mi acaba, merak ediyorum. Daha bir sürü resim var. Hayır. Artık bakmayacağım. Bakmayacağım, bakmayacağım” dedi ve büyük bir çabayla sayfayı çevirdi, ama önce, iri bir gözyaşı damlası sayfanın üzerine düşmüştü.

Bir sonraki sayfada “ruhunuzu tazelemek için” diye bir büyüye rastladı. Burada daha az resim vardı, ama resimler çok güzeldi. Lucy’nin okumaya başladığı şey, büyüden çok bir hikâyeye benziyordu. Üç sayfa sürüyordu ve Lucy sayfanın alt satırlarına gelmeden önce, ne okuduğunu çoktan unutmuştu. Sanki gerçekmiş gibi hikâyenin içinde yaşıyordu ve tüm resimler gerçekti. Üçüncü sayfayı açıp sayfanın sonuna geldiğinde, “Bu yaşamımda okuduğum ya da okuyacağım en güzel hikâye. Ah, keşke on yıl boyunca okumaya devam edebilseydim. En azından bir daha okumalıyım” dedi.

Burada kitabın büyüsünün bir kısmı oyuna dahil oldu. Geriye dönülmüyordu. Sağ taraftaki sayfalar, yani ilerideki sayfalar çevrilebiliyordu; ama sol taraftakiler çevrilemiyordu.

“Ah, ne yazık” dedi Lucy. “Tekrar okumayı o kadar istiyordum ki. Pekâla, en azından hatırlamalıyım. Bakalım… o… şey hakkındaydı… aman Tanrım, yine unutuyorum. Son sayfadaki resimler bile kayboluyor. Bu çok garip bir kitap. Nasıl unutabilirim? Hikâyede bir kupa, bir kılıç, bir ağaç, yeşil bir tepe vardı, bu kadarını biliyorum. Fakat ne yapacağımı hatırlayamıyorum.”

Bir daha asla hatırlayamadı; o günden beri Lucy’nin iyi bir hikâyeden kastı, büyücünün kitabındaki unutulmuş hikâyeyi hatırlatan bir hikâyedir.

Sayfayı çevirdi ve şaşkınlıkla hiç resim olmayan bir sayfaya geldi. İlk cümle, Görünmez şeyleri görünür kılan bir büyü idi. Telaffuzu zor kelimeleri de okuyabileceğine emin olmak için büyüyü baştan sona okudu ve sonra da yüksek sesle tekrar etti. Büyünün işe yaradığını hemen gördü, çünkü daha sözler dudaklarından çıkarken sayfanın başındaki büyük harflerde renkler ve kenarlarda resimler görünmeye başlamıştı. Hani görünmez mürekkeple yazılmış bir şeyi ateşe tuttuğunuzda yazılar yavaşça görünmeye başlar ya, işte aynen öyleydi; limon suyunun (en kolay hazırlanan görünmez mürekkeptir) sönük rengi yerine altın renkleri, maviler ve kırmızılar vardı. Bunlar tuhaf resimlerdi ve Lucy’nin görüntüsünü beğenmediği birçok şekil içeriyordu. Sonra, “Sanırım her şeyi görünür yaptım, sadece gümleyicileri değil. Böyle bir yerde yaşayan başka bir sürü

görünmez şey olabilir. Onların hepsini görmek istediğime emin değilim” diye düşündü.

Aynı anda arkasındaki koridordan ayak sesleri duydu; ağır adımlar. Büyücünün yalınayak yürüyüp bir kediden daha fazla ses çıkarmadığının söylendiğini hatırladı. Arkanızdan bir şeyin sessizce yaklaşmasına izin vermektense, yüzünüzü ona dönmeniz her zaman daha iyidir. Lucy de böyle yaptı.

Sonra yüzü, neredeyse resimdeki diğer Lucy kadar güzelleşene dek aydınlandı (ama o bunu bilmiyordu). Kollarını açarak küçük bir sevinç çığlığıyla ileriye atıldı. Çünkü kapıda duran şey Aslan’ın, yüce kralların en yücesinin ta kendisiydi. Aslan canlı, gerçek ve sıcaktı, Lucy’nin onu öpmesine ve yüzünü parıldayan yelesine gömmesine ses çıkarmamıştı. İçinden gelen usul hırıltılardan Lucy onun mırladığını düşünmeye bile cesaret etti.

“Ah, Aslan” dedi, “gelmek nezaketini gösterdin.”

“Ben hep buradaydım” dedi Aslan, “ama sen beni az önce görünür yaptın.”

“Aslan!” dedi Lucy, biraz sitemle. “Benimle eğlenme. Sanki seni görünür hale getirecek bir şey yapabilirmişim gibi.”

“Yaptın” dedi Aslan. “Kendi kurallarıma uymayacağımı mı sanıyorsun?”

Kısa bir duraksamadan sonra tekrar konuştu.

“Çocuğum” dedi, “sanırım söylenenlere kulak misafiri oldun.”

“Kulak misafiri mi?”

“Okul arkadaşlarının senin hakkında ne söylediklerini dinliyordun.”

“Ha, o mu? Onun kulak misafirliği olduğunu düşünmemiştim, Aslan. Büyü değil miydi?”

“İnsanları büyüyle gizlice izlemek, başka yollardan gizlice izlemekle aynı şeydir. Asıl önemlisi arkadaşın hakkında yanlış karara vardın. O zayıf

biri, ama seni seviyor. Diğer kızdan korkuyordu ve istemediği şeyler söyledi.”

“Onun söylediklerini unutabileceğimi sanmıyorum.”

“Hayır unutmayacaksın.”

“Eyvah” dedi Lucy. “Her şeyi bozdum mu? Böyle olmasaydı, dost… belki de tüm yaşamımız boyunca dost olarak kalmaya devam edeceğimizi, ama artık asla dost olamayacağımızı mı söylemek istiyorsun?”

“Çocuğum” dedi Aslan, “sana daha önce, neler olabileceğinin kimseye söylenmediğini açıklamamış mıydım?”

“Evet Aslan, açıkladın” dedi Lucy. “Özür dilerim. Ama lütfen…”

“Konuş canım.”

“O hikâyeyi tekrar okuyabilecek miyim? Hatırlayamadığım hikâyeyi. Bana anlatır mısın Aslan? Hadi, anlat, anlat, anlat.”

“Gerçekte evet, onu sana yıllarca ve yıllarca anlatacağım. Şimdi gel. Bu evin efendisiyle tanışmalıyız.”

Tekkafalar Mutlu

Lucy koridora çıkarak Aslan'ı takip etti ve o sırada kırmızı bir elbise giymiş, ayakları çıplak, yaşlı bir adamın onlara doğru geldiğini gördü. Beyaz saçlarında meşe yapraklarından bir taç vardı, sakalı beline iniyordu ve oymalı bir bastondan destek alıyordu. Aslan'ı gördüğü zaman yerlere kadar eğildi ve:

"Evlerinizin en değersizine hoş geldiniz, Efendimiz" dedi.

"Kullarına hükmetmekten usandın mı Coriakin?"

"Hayır" dedi büyücü, "çok aptallar ama gerçekte zararsızlar. Bu yaratıkları sevmeye başladım. Belki de büyü yerine akılla yönetilebilecekleri günü beklemekte biraz sabırsızım."

"Zamanı gelince Coriakin" dedi Aslan.

"Evet, zamanı gelince, efendim" diye cevapladı. "Kendinizi onlara göstermeye niyetiniz var mı?"

"Yok" dedi Aslan, gülme anlamına gelen (Lucy böyle düşünüyordu) yarım bir hırıltıyla. "Bu onların aklını başından alır. Senin halkın olgunlaşana kadar birçok yıldız yaşlanıp adalarda dinlenmeye gelecek. Bugün gün batmadan önce, Cair Paravel'deki kalede efendisi Caspian'ın geri döneceği günü bekleyen Cüce Yaygaracı'yı ziyaret etmem gerekiyor. Hikâyenizi ona anlatacağım Lucy. Üzülme. Yakında görüşeceğiz."

"Aslan, lütfen" dedi Lucy, "senin yakın dediğin nedir?"

"Ben bütün zamana yakın derim" dedi Aslan ve aniden kayboldu. Lucy büyücüyle yalnız kalmıştı.

"Gitti!" dedi büyücü. "İkimiz de üzgünüz. Her zaman böyledir, onu tutamazsın; o evcil bir aslan değil ki. Kitabımı beğendin mi?"

"Bazı bölümlerini gerçekten çok beğendim" dedi Lucy. "Orada olduğumu biliyor muydun?"

“Kalınkafalara kendilerini görünmez yapmaları için izin verdiğimde, senin büyüyü bozmaya geleceğini biliyordum. Gününden pek emin değildim. Bu sabah geleceğini düşünmemiştim açıkçası. Anlarsın, beni de görünmez yaptılar ve görünmez olmak her zaman uykumu getirir. Aman, işte yine esniyorum. Karnın aç mı?”

“Şey, belki biraz” dedi Lucy. “Saatin kaç olduğundan haberim yok.”

“Gel” dedi büyücü. “Aslan için tüm zamanlar yakın olabilir, ama benim evimde acıktığın zaman saat birdir.”

Büyücü koridorda ilerledi ve bir kapıyı açtı. İçeriye girdiğinde Lucy kendisini günışığı ve çiçeklerle dolu bir odada buldu. Girdiklerinde masa bomboştu, ama elbette bu büyülü bir masaydı ve yaşlı adamın bir sözüyle masa örtüsü, çatallar, bıçaklar, tabaklar, bardaklar ve yemekler ortaya çıktı.

“Umarım seversin” dedi. “Son zamanlarda yediklerinden değil. Kendi ülkendekilere benzeyen yemekler vermeye çalıştım sana.”

“Harika” dedi Lucy, yemekler gerçekten harikaydı; ateş gibi sıcak bir omlet, soğuk kuzu ve taze bezelye, çilekli dondurma, limonata ve sonunda bir bardak kakao. Büyücü sadece şarap ve ekmek yedi. Büyücünün korkutucu bir hali yoktu ve az sonra o ve Lucy sanki eski dostlarmış gibi sohbete dalmışlardı.

“Büyü ne zaman kalkacak?” diye sordu Lucy. Kalınkafalar yine görünür olacak mı?”

“Ah, evet, şimdi görünür durumdalar. Muhtemelen hâlâ uyuyorlar; gün ortasında hep dinlenirler.”

“Peki artık görünür olduklarına göre çirkinlikten kurtaracak mısın onları? Eski hallerine getirecek misin?”

“Şey, bu oldukça hassas bir konu” dedi büyücü. “Görüyorsun, önceden güzel göründüklerini düşünen sadece kendileriydi. Çirkinleştirildiklerini söylüyorlar, ama ben öyle düşünmüyorum. Birçok insan değişikliğin iyiye doğru olduğunu söyleyebilir.”

“Çok mu kibirliler?”

“Evet. Ya da en azından Reis Kalınkafa kibirli ve geri kalan herkese de öyle olmayı öğretti. Onun söylediği her söze inanırlar.”

“Bunu fark etmiştik” dedi Lucy.

“Evet… bir bakıma onsuz daha iyi olurduk. Onu başka bir şeye dönüştürebilirim aslında ya da onları Reis’in tek sözüne bile inanmayacak şekilde büyüleyebilirim. Ama bunu yapmak istemem. Ona hayran olmaları, hiçbir şeye hayran olmamalarından iyidir.”

“Seni beğenmiyorlar mı?” diye sordu Lucy.

“Aaa, beni mi?” dedi büyücü, “beni beğenmezler.”

“Onları niçin çirkinleştirdin… yani niye onların çirkinleştirdi dediği şeyi yaptın?”

“Şey, emirlere itaat etmiyorlardı. İşleri, bahçeye bakmak ve yiyecekleri yetiştirmekti ve bu işleri (düşündüklerinin aksine) benim için değil, kendileri için yapıyorlardı. Zorlamasam bunu yapmayacaklardı. Bahçeyi sulamaktan ne çıkar? Tepede yaklaşık yarım mil uzakta güzel bir pınar var. O pınardan kaynayan dere hemen bahçenin yanından geçer. Tüm yaptığım, günde iki ya da üç kere tepeye tırmanmalarının gereksiz olduğunu, suyu dereden almalarını söylemekti. Zaten tepeden inerken kovalardaki suyun yarısını döküyorlardı. Dinlemek istemediler. Sonunda düpedüz isyan ettiler.”

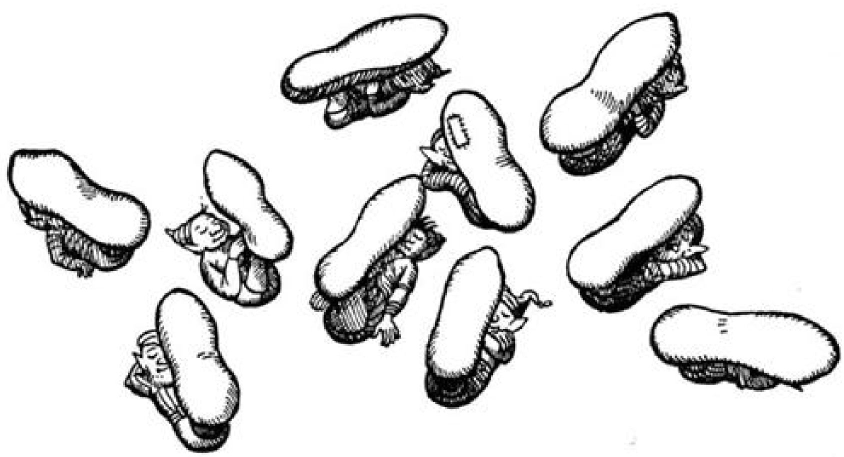
“O kadar mı aptallar?” diye sordu Lucy.

Büyücü iç geçirdi. “Onların yüzünden çektiğim sıkıntılara inanmazsın. Birkaç ay önce tabakları ve bıçakları akşam yemeğinden önce yıkamak istediler; yemekten sonra vakit kaybettirdiğini söylüyorlardı. Hasat zamanı kolay olsun diye kaynamış patates ekerken yakaladım onları. Bir gün kedi süthaneye girmişti ve bunların yirmisi sütü dışarıya taşımakla uğraşıyordu; kimse kediyi dışarı çıkarmayı akıl etmemişti. Neyse yemeğin bitmiş. Artık onları görebileceğimize göre gidip Kalınkafalara bakalım.”

Ne işe yaradığı anlaşılmayan cilalı aletlerle – usturlaplar, kronoskoplar, koriyambuslar ve teodolintler – dolu başka bir odaya gittiler ve burada pencereye yaklaştıklarında büyücü, “İşte, işte Kalınkafalar” dedi.

“Ben kimseyi görmüyorum” dedi Lucy. “Şu mantara benzeyen şeyler nedir?”

İşaret ettiği şeyler tüm çimliğe dağılmıştı. Gerçekten de mantara benziyorlardı ama çok büyüklerdi; sapları ve şemsiyelerinin çapı yaklaşık bir metreydi. Dikkatle baktığında sapların şemsiyeye ortadan değil, dengesiz bir görünüm verecek şekilde, kenardan bitiştiğini gördü. Her sapın dibinde yatan – küçük bir bohçaya benzeyen – bir şeyler vardı. Uzun uzun baktı, artık mantar gibi görünmüyorlardı. Şemsiye kısımları, ilk gördüğünde sandığı gibi yuvarlak değildi. Geniş olmaktan çok, uzundu ve bir tarafı dışa doğru genişliyordu. Bir sürü, belki de elliden fazlası vardı orada.

Saat üçü vurdu.

Tam o anda olağanüstü bir şey oldu. Mantarların her biri baş aşağı döndü. Sapların dibinde uzanan küçük bohçalar kafalar ve vücutlardı, saplarsa ayaklar. Ama vücutların iki ayağı yoktu. Her vücudun tam altında tek bir kalın bacak vardı (ama tek bacaklı bir adamın bacağı gibi bir yanda değildi) ve bacağın ucunda da tek bir kocaman ayak. Bu geniş, taraklı bir ayaktı ve parmakları yukarıya doğru kalkıktı, bundan dolayı küçük bir kano gibi görünüyordu. Az sonra onların neden mantar gibi göründüklerini anladı. Tek bacakları havadaydı ve kocaman ayakları üzerlerini örtecek şekilde sırtüstü uzanmışlardı. Daha sonra bunun, onların normal dinlenme biçimi

olduğunu öğrendi; çünkü ayakları onları yağmur ve güneşten koruyordu ve bir Tekayağın ayağının altında yatması, onun için çadırda olmak kadar güzeldi.

“Ah, çok komik, çok komik” diye bağırdı Lucy, gülmekten patlayarak. “Onları bu hale sen mi getirdin?”

“Evet, evet. Kalınkafaların hepsini Tekayak yaptım” dedi büyücü. O da gözünden yaş gelene kadar gülmüştü. “Seyret şimdi” diye ekledi.

Seyretmeye değerdi. Kuşkusuz bu tek bacaklı küçük adamlar bizim gibi yürüyüp koşamıyordu. Pireler ya da kurbağalar gibi sıçrayarak ilerliyorlardı. Öyle bir zıplıyorlardı ki!.. Sanki her büyük ayak bir yay grubu gibiydi. Yere öyle bir hareketle konuyorlardı ki, işte dün Lucy’yi şaşırtan gümleme sesleri böyle çıkıyordu. Artık her yöne sıçrıyorlar ve birbirlerine sesleniyorlardı, “Hey, arkadaşlar! Tekrar görünür duruma geldik.”

“Evet, görünüyoruz” dedi, püsküllü, kırmızı bir külah giyen ve Tekayakların Reisi olduğu anlaşılan birisi. “Bence, insanlar birbirlerini görebilirlerse, görünürler de.”

“Ah, işte, işte Reis” diye bağırdı diğerleri. “İşte asıl nokta bu. Kimsenin aklı seninkinden daha berrak çalışmıyordur. Bundan daha yalın söyleyemezdin.”

“Yaşlı adamı uyurken yakaladı o küçük kız” dedi Tekayakların Reisi. “Bu kez onu yendik.”

“Lafı ağzımızdan aldın” dedi koro ahenkle. “Bugün her zamankinden çok daha iyisin Reis. Devam et, devam et.”

“Peki senin hakkında böyle konuşmaya nasıl cesaret ediyorlar?” dedi Lucy. “Dün senden korkuyormuş gibi görünüyorlardı. Senin dinliyor olabileceğini bilmiyorlar mı?”

“Kalınkafaların gariplikerinden birisi bu” dedi büyücü. “Bir an, sanki her şeyi ben idare ediyormuşum, her şeyi duyuyormuşum ve aşırı tehlikeliymişim gibi konuşurlar, sonra da bir bebeğin bile görebileceği hilelerle beni aldatmaya çalışırlar. Tanrı akıl fikir versin.”

“Eski biçimlerine dönmek zorundalar mı?” diye sordu Lucy. “Oldukları gibi bırakmanın incitici olmayacağını umuyorum. Gerçekten çok alınıyorlar mı? Oldukça mutlu görünüyorlar. Şu sıçrayışa bak. Daha önce neye benziyorlardı?”

“Sıradan küçük cücelerdi” dedi büyücü. “Narnia’daki gibi hoş cüceler değillerdi.”

“Onları eski durumlarına dönüştürmek yazık olur” dedi Lucy. “Öyle tuhaf bir halleri var ki; oldukça da nazikler. Sence bunu söylemek fikirlerini değiştirir mi?”

“Eminim değiştirir, tabii kafalarına sokabilirsen.”

“Benimle gelip dener misin?”

“Hayır, hayır. Sen bensiz çok daha iyi yaparsın.”

“Yemek için çok çok teşekkürler” dedi Lucy ve çabucak uzaklaştı. O sabah kaygıyla çıktığı merdivenlerden koşarak indi ve aşağıda Edmund’a çarptı. Herkes Edmund’la beraber bekliyordu ve endişeli yüzlerini görüp ne

kadar uzun süredir onları düşünmediğini fark edince Lucy’nin vicdanı sızladı.

“İyiyim” diye bağırdı, “her şey tamam. Büyücü iyi biri ve onu gördüm, Aslan’ı.”

Bunları söyledikten sonra rüzgâr gibi önlerinden geçip bahçeye çıktı. Orada Tekayakların sıçramalarından yer sarsılıyor, bağırışları havada çınlıyordu. Lucy’yi gördüklerinde sarsıntı ve bağırışlar iki misline çıktı.

“İşte geliyor, işte geliyor” diye bağırdılar. “Küçük kıza üç hurra. Ah! Yaşlı beyefendiyi esaslı bir şekilde kandırdı, evet.”

“Bizler” dedi Tekayakların Reisi, “bizi çirkinleştirilmeden önceki gibi görme zevkini sana tattıramadığımız için çok üzgünüz, çünkü aradaki farka inanamazsın. İşte gerçek ortada, artık çok çirkin olduğumuzu inkâr edemeyiz, onun için de seni aldatamayız.”

“Evet, çirkiniz Reis, çirkiniz” diye yankılandı top gibi zıplayan diğerlerinin sesi. “Doğru söyledin, doğru söyledin.”

“Aslında ben hiç de çirkin olmadığınızı düşünüyorum” dedi Lucy, sesini duyurabilmek için bağırarak konuşuyordu. “Bence çok hoş görünüyorsunuz.”

“Dinleyin onu, dinleyin onu” dedi Tekayaklar. “Haklısınız Bayan. Çok hoş görünüyoruz. Bizden daha yakışıklı bir grup bulamazsın.” Bunu hiç şaşkınlığa düşmeden söylemişlerdi ve fikirlerini değiştirdiklerini fark etmemiş görünüyorlardı.

“Çirkinleştirilmeden önce nasıl güzel göründüğümüzü” dedi Tekayakların Reisi, “anlatmak istiyor.”

“Haklısın Reis, haklısın” dedi diğerleri monoton bir sesle. “Söylediği şey bu. Onu kulaklarımızla duyduk.”

“Öyle demedim” diye haykırdı Lucy. “Şu an çok hoş olduğunuzu söyledim.”

“Öyle dedi, öyle dedi” dedi Tekayakların Reisi, “o zamanlar çok hoş olduğumuzu söyledi.”

“İkisini de dinleyin, ikisini de dinleyin” dedi Tekayaklar. “İşte size bir çift. Her zaman haklılar. Daha iyisini söyleyemezlerdi.”

“Ama biz tamamen zıt şeyler söylüyoruz” dedi Lucy, ayağını sabırsızlıkla yere vurarak.

“Öyle diyorsunuz, eminiz öyle diyorsunuz” dedi Tekayaklar. “Zıtlık gibi bir şey yoktur. İkiniz de böyle devam edin.”

“Siz herkesi çıldırtırsınız” dedi Lucy ve vazgeçti. Ancak Tekayaklar hallerinden hoşnut görünüyorlardı ve genelde konuşmanın başarılı olduğuna karar verdiler.

O akşam herkes yatmaya gitmeden önce, tek ayaklı olmaktan gurur duymalarına sebep olan başka bir şey oldu. Caspian ve diğer Narnialılar, buldukları ilk fırsatta, Şafak Yıldızı’nda kalan ve artık iyice endişelenmeye başlayan Rhince’e ve diğerlerine haber vermek için sahile inmişlerdi. Elbette Tekayaklar da top gibi sıçrayarak ve yüksek sesle birbirlerini onaylayarak onlarla gitmişlerdi. Eustace sonunda, “Keşke büyücü bunları görünmez değil, duyulmaz yapsaydı” dedi. (Sonra konuştuğuna pişman oldu, çünkü duyulmaz birinin, sesini duyamadığın biri olduğunu açıklamak zorunda kaldı ve birçok zahmete katlanmasına rağmen Tekayakların onu anladığından emin değildi. Onu asıl sinirlendiren şey, sonunda Tekayakların, “Bu çocuk hiçbir şeyi bizim Reis’in yaptığı gibi açıklayamıyor. Ama öğrenirsin delikanlı. Onu dinle. Sana nasıl söyleyeceğini öğretir. İşte sana bir konuşmacı!” demeleriydi.) Körfeze ulaştıklarında Bastıbacak’ın aklına harika bir fikir geldi. Küçük kanosunu denize indirip, Tekayaklar tüm ilgilerini ona verene dek kürek çekti. Sonra kanosunda ayağa kalkıp, “Değerli ve zeki Tekayaklar, sizin kayığa ihtiyacınız yok. Her birinizin kayık yerine geçecek bir ayağı var. Yapabildiğiniz kadar usulca suya atlayın ve ne olacağını görün.”

Tekayakların reisi geride durup diğerlerini suyun ıslak olduğu konusunda uyardı, ama bir ya da iki genç Tekayak anında bunu denedi; sonra birkaçı daha bu örneği takip etti ve sonunda hepsi suya atladı. Plan mükemmel bir

biçimde işledi. Tekayakların o kocaman tek ayağı doğal bir sal ya da kayık gibiydi ve Bastıbacak onlara kürek yapmasını öğretince, körfezin her tarafında ve Şafak Yıldızı'nın etrafında, her kanonun kıçında şişko bir cücenin ayakta durduğu, küçük bir kano filosu görüntüsüyle, kürek çekmeye başladılar. Birbirleriyle yarıştılar, ödül olarak gemiden şişelerce şarap dağıtıldı ve gemiciler geminin kenarlarından eğilerek midelerine kramp girene kadar güldü.

Kalınkafalar, ne anlama geldiğini anlamasalar da muhteşem bir isim olduğunu söyledikleri yeni isimleri "Tekayak"tan da çok hoşlanmışlardı. "Biz buyuz" diye haykırıyorlardı. "Takatuk, Taktavuk, Tekayık. Tam da kendimizi böyle adlandıracaktık." Ancak bir süre sonra her şeyi eski isimleri olan "Kalınkafa" ile karıştırdılar ve sonunda kendilerini "Tekkafa" olarak adlandırmaya karar verdiler; muhtemelen yüzyıllarca da böyle çağrılacaklar.

O akşam tüm Narnialılar yukarıda büyücü ile yemek yediler ve Lucy artık korkmadığı için her şeyin ne kadar değişik göründüğünü fark etti. Kapılardaki işaretler hâlâ esrarengizdi, ama artık neşeli bir anlamları varmış gibi görünüyordu, öyle ki sakallı ayna bile korkutucu olmaktan çok eğlendirici görünüyordu. Yemekte herkes, büyü sayesinde, en sevdiği yiyecek ve içecekleri yiyip içti ve yemekten sonra büyücü harika bir büyü yaptı. Masaya iki tane boş parşömen kâğıdı koydu ve Drinian'dan o güne kadar yaptıkları yolculuğu her ayrıntısına kadar anlatmasını istedi; Drinian konuştukça, anlattıkları, parşömenlerin üzerinde zarif ve berrak çizgiler halinde görünmeye başladı ve sonunda her iki parşömende de, Doğu Okyanusu'nun, Galma, Terebinthia, Yedi Adalar, Issız Adalar, Ejderha Adası, Yanık Ada, Ölümsuyu ve Kalınkafaların ülkesini kapsayan, bütün her yerin gerçek büyüklükte ve doğru yerde olduğu mükemmel iki haritası belirdi. Bunlar o denizlerin ilk haritalarıydı ve önceden yapılmış büyüsüz haritalardan daha iyiydiler. Çünkü bu haritalarda şehirler ve dağlar ilk önce sıradan haritalarda göründükleri gibi görünüyor, büyücünün verdiği bir büyüteçle bakıldığındaysa, gerçek şehir ve dağların mükemmel yapılmış küçük resimleri oldukları fark ediliyordu. Teleskopun ters ucundan baktığınızda gördüğünüz şeyler gibi uzakta görünüyorlardı, ama Dar Liman'daki sokakları, köle pazarını ve kaleyi net bir şekilde

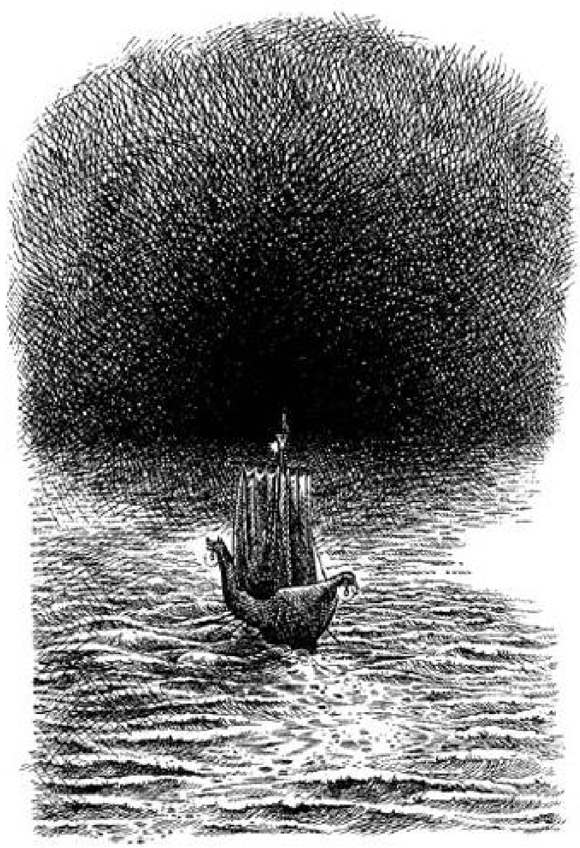
görebiliyordunuz. Tek sakıncası adaların çoğunluğunun sahillerinin tam çizilmemiş olmasıydı, çünkü harita Drinian'ın kendi gözleriyle gördüklerini gösteriyordu. Bitirdiklerinde, büyücü haritalardan birini kendisine sakladı ve diğerini Caspian'a hediye etti: Harita hâlâ Cair Paravel'deki alet odasında asılı durmaktadır. Ne var ki, büyücü daha doğudaki ülkeler ve denizler hakkında bir şey söyleyemedi. Bununla beraber, yaklaşık yedi yıl önce bir Narnia gemisinin bu sularda demirlediğini ve gemide Lord Revilian, Argoz, Mavramorn ve Rhoop'un hazır bulunduğunu söyledi. Böylece Ölümsuyu'nun dibinde yatarken gördükleri vücudun Lord Restimar'a ait olduğuna karar verdiler.

Ertesi gün büyücü, Şafak Yıldızı'nın Denizyılanı tarafından tahrip edilen kıç kısmını büyüyle onardı ve gemiye bir sürü faydalı şeyler yükledi. Dostça ayrıldılar ve Şafak Yıldızı öğleden sonra ikide denize açıldığında, Tekkafalar limanın ağzına kadar kürek çekerek ona eşlik edip, sesleri artık gemiden duyulmayana kadar tezahürat yaptılar.

Karanlık Ada

*B*u maceranın ardından, önce güneye ve sonra da biraz doğuya doğru hafif bir rüzgârla on iki gün boyunca yol aldılar. Gökyüzü genellikle berrak, hava ılıktı. Sancak tarafında çok açıklarda su fışkırtan balinalar dışında ne bir balık ne de bir kuş vardı. Lucy ve Bastıbacak bu süre boyunca epeyce satranç oynadılar. On üçüncü gün, Edmund silah güvertesinden, denizden yükselen ve simsiyah bir dağa benzeyen bir şey gördü.

Yönlerini değiştirip kürek çekerek karaya yöneldiler, çünkü rüzgâr kuzeydoğuya yelken açmaya uygun değildi. Akşam olduğunda hâlâ karadan epeyce uzaktaydılar, tüm gece kürek çektiler. Ertesi sabah hava iyiydi, yalnız hiç esinti yoktu. Karanlık kütle, çok daha yakında ve koskocaman önlerindeydi, ama hâlâ belirsizdi, bu yüzden bazıları hâlâ çok uzaklarda durduğunu, diğerleriyse sise girmekte olduklarını düşünüyordu.

O sabah dokuza doğru durup dururken öylesine yaklaştı ki, onun kara olmadığını, hatta bildik anlamda bir sis bile olmadığını anladılar. Bu bir “karanlık”tı. Tanımlaması oldukça güç; kendinizi bir demiryolu tünelinden – ucundaki ışığı göremediğiniz çok uzun ya da çok virajlı bir tünelden – bakarken hayal ederseniz nasıl olduğunu anlarsınız. Birkaç metre boyunca rayları, traversleri ve çakılları günışığındaymış gibi görebilirsiniz; sonra her şeyin alacakaranlıktaymış gibi olduğu yere gelirsiniz; sonra tüm bu raylar, traversler ve çakıllar, koyu karanlıkta bir daha ayırt edilemeyecek biçimde gözden kaybolur. Burada da aynen öyleydi. Pruvanın birkaç metre önünde parlak mavi suları görebiliyorlardı. Bunun ötesinde suyun rengi, akşam geç vakitte olduğu gibi solgun ve griydi. Daha da ilerideyse sular, ay ve yıldızlardan yoksun bir gece gibi tamamen karanlıktı. Caspian tayfabaşına gemiyi yavaşlatması için bağırdı ve kürekçiler dışında herkes koşup baktı. Ancak görülecek bir şey yoktu. Arkalarında deniz ve güneş, önlerindeyse “karanlık” vardı.

“İçlere doğru ilerleyelim mi?” diye sordu Caspian, sonunda.

“Tavsiye etmem” dedi Drinian.

“Kaptan haklı” dedi gemicilerin çoğu.

“Ben de haklı olduğunu düşünüyorum” dedi Edmund.

Lucy ve Eustace bir şey söylemediler, fakat her şeyin doğal akışında ilerlemesinden memnunluk duyuyorlardı. Bastıbacak aniden sessizliği yırttı.

“Neden olmasın?” dedi. “Birisi bana neden gitmememiz gerektiğini açıklayabilir mi?”

Kimse ağzını açmadığından Bastıbacak devam etti.

“Eğer köylüler ya da köleler olsaydı karşıma alıp konuştuğum, bu davranışın korkaklıklarından kaynaklandığını söylerdim. Umarım gepegenç saraylılardan, soylulardan oluşan bir topluluğun karanlıktan korkup kaçtığı gibi bir dedikodu çıkmaz Narnia’da.”

“Karanlığı yararak ilerlemenin ne gibi bir yararı olabilir ki?” diye sordu Drinian.

“Yararı mı?” diye cevapladı Bastıbacak. “Yararı mı Kaptan? Eğer yararla midelerimizi ya da cüzdanlarımızı doldurmayı kastediyorsan, bir yararı olmayacağını itiraf etmeliyim. Bildiğim kadarıyla biz, yararlı şeyler aramak için değil, macera ve onur aramak amacıyla yelken açtık. İşte ömrüm boyunca karşılaşabileceğim en büyük macera burada ve eğer geri dönersek, onurumuza düşecek leke öyle kolay silinecek türden olmaz.”

Gemicilerin birçoğu alçak sesle, “Boş ver onuru” der gibi bir şeyler fısıldaştılar, ama Caspian:

“Ah, kahrolasın Bastıbacak. Keşke geride bıraksaydık seni. Tamam! Eğer fikrin buysa, sanırım devam etmeye mecburuz. Ancak Lucy istemiyorsa—” dedi.

Lucy gitmeme taraftarıydı, ama yüksek sesle söylediği şey, “Ben varım” oldu.

“Majesteleri en azından fenerleri yakmamızı emretseler” dedi Drinian.

“Elbette” dedi Caspian. “İcabına bakın Kaptan.”

Böylece baştaki, kıçtaki ve direğin tepesindeki üç fener yakıldı, ayrıca Drinian geminin ortasında iki meşale yakılmasını emretti. Günışığında zayıf ve solgun görünüyorlardı. Sonra küreklerdekiler dışında tüm adamların tam teçhizat güverteye çıkmaları ve kılıçlarını çekip savaş pozisyonu almaları emredildi. Lucy ve iki okçuya, silah güvertesinde nöbet tutma görevi verildi. Rynelf derinliği ölçmek için kullandığı sicim elinde, hazır ve nazır, baştaydı. Parlayan zırhlarıyla Bastıbacak, Edmund, Eustace ve Caspian onun yanındaydı. Dümene Drinian geçmişti.

“Ve şimdi, Aslan adına ileri!” diye bağırdı Caspian. “Kürekleri yavaş ve düzenli çekin. Hepiniz sessiz olun ve emirleri duyabilmek için kulak kesilin.”

Adamlar kürek çekmeye başlayınca Şafak Yıldızı bir gıcırtı ve inlemeyle ilerlemeye başladı. Yukarıda, silah güvertesinde olan Lucy, karanlığa girdikleri anda harika bir görüntü yakalamıştı. Güneş geminin kıçını terk etmeden önce pruva karanlıkta kaybolmuştu. Lucy pruvanın kayboluşunu görmüştü. Az önce yaldızlı kıç, mavi deniz ve gökyüzü engin bir

aydınlıktayken, biraz sonra deniz ve gökyüzü kaybolmuştu ve artık, az önce zorlukla görülebilen kıç feneri geminin nerede sona erdiğini gösteren tek işaretti. Lucy, fenerin önünde, dümenin yanına çömelmişti, Drinian'ın karartısını görebiliyordu. Aşağıda, iki meşale güvertenin iki küçük bölümünü görülür duruma getiriyor, ışığı kılıç ve miğferlerden yansıyordu; daha ileride, baş kasarada başka bir aydınlık bölge vardı. Ayrıca, Lucy'nin yanı başında yükselen direğin tepesindeki fenerle aydınlanan silah güvertesi bu sonsuz karanlıkta tek başına yüzen küçük ve aydınlık bir dünya gibi görünüyordu. Fenerler, gündüz saatlerinde yakıldığında olduğu gibi, donuk ve tuhaf görünüyorlardı. Lucy üşüdüğünü fark etti.

Karanlığın içinde yaptıkları bu yolculuğun ne kadar sürdüğünü kimse bilmiyordu. Iskarmozların gıcırtısı ve küreklerin şıpırtısı dışında hareket ettiklerini gösteren hiçbir şey yoktu. Edmund pruvadan baktığında, fenerin ön taraftaki suda yansıması dışında bir şey göremedi. Bu, yağ üzerinde bir yansımaya benziyordu; ilerleyen pruvanın yaptığı dalgacıklar küçük, ağır ve cansız görünüyordu. Zaman geçtikçe kürekçiler dışında herkes soğuktan titremeye başladı.

Aniden bir yerlerden – yön duyguları artık pek işe yaramıyordu – bir çığlık duyuldu, bu, ya insana benzemeyen bir canlının ya da aşırı dehşete düşmüş ve bu yüzden insanlığını kaybetmek üzere olan birinin sesiydi.

Bastıbacak'ın, o sessizlikte kulaklara yüksekmiş gibi gelen ince sesi duyulduğunda, Caspian konuşmaya çalışıyordu (ağzı kurumuştu).

“Kim bağırıyor?” diye seslendi Bastıbacak. “Eğer düşmansan senden korkmuyoruz, dostsan düşmanlarına bizden korkmayı öğreteceğiz.”

“Acıyın!” diye bağırdı ses. “Acıyın! Rüyamdaysanız bile, acıyın. Beni gemiye alın. Vurup öldürseniz bile alın. Merhamet edin, gözden kaybolup beni bu iğrenç ülkede bırakmayın.”

“Neredesin?” diye bağırdı Caspian. “Gel gemiye, buyur.”

Sevinçten mi dehşetten mi olduğu anlaşılamayan bir çığlık daha geldi ve birinin onlara doğru yüzdüğünü fark ettiler.

“Gemiciler, onu yukarıya çekmek için hazır olun” dedi Caspian.

“Hay hay Majesteleri” dedi gemiciler. Birçoğu iskele küpeştesine yığıldı ve birisi kenardan iyice dışarıya doğru uzanarak meşaleyi suya tuttu. Suyun karanlığında vahşi ve bembeyaz bir yüz göründü ve sonra, biraz çekme ve biraz da tırmanışla, bir düzine dost insan eli yabancıyı güverteye çıkardı.

Edmund, bundan daha vahşi görünen bir insanla asla karşılaşmadığını düşündü. Çok yaşlı görünmemesine rağmen saçları dağınıktı ve keçe gibiydi, yüzü zayıf ama çekiciydi, elbise olarak sadece birkaç ıslak paçavra sarkıyordu vücudundan. En fazla göze çarpan şey, sonuna kadar açık olduğu için, gözkapakları yokmuş gibi görünen gözleri ve sanki korku ve ıstırap içindeymiş gibi bakınmasıydı. Ayağı güverteye değer değmez, “Kaçın! Kaçın! Döndürün gemiyi ve kaçın! Asılın küreklere, bu lanetli kıyıdan uzaklaşmak, hayatınızı kurtarmak için asılın küreklere” dedi.

“Toplayın kendinizi” dedi Bastıbacak “ve bize tehlikenin ne olduğunu söyleyin. Kaçmaya alışık değiliz biz.”

Yabancı daha önce fark etmediği farenin sesini duyunca irkildi.

“Yine de buradan kaçmalısınız” dedi soluk soluğa. “Burası rüyaların gerçekleştiği ada.”

“Bunca süredir aradığım ada burası” dedi gemicilerden birisi. “Burada karaya çıkarsak kendimi Nancy ile evlenmiş bulacağım.”

“Ve ben de Tom’u canlı olarak bulurum” dedi bir başkası.

“Aptallar!” dedi adam, ayağını kızgınlıkla yere vurarak. “Beni buraya getiren de bu türden konuşmalardı, boğulmuş ya da doğmamış olmayı tercih ederdim. Dediğimi duyuyor musunuz? Burada rüyalar – rüyalar, anlıyor musunuz rüyalar – gerçekleşiyor, canlanıyor. Hayaller değil, rüyalar.”

Yaklaşık yarım dakika süren bir sessizlik oldu ve sonra zırhların büyük gürültüsüyle tüm tayfa ambar kapağından aşağıya inebildikleri kadar hızla inip, daha önce asla yapmadıkları kadar büyük bir hırsla küreklere sarıldılar. Drinian dümende çok kıvraktı ve baştayfa, kürekçilere denizlerde duyulan en hızlı ritmi veriyordu. Çünkü, gördükleri bazı rüyaları – insanı tekrar uyumaktan korkar hale getiren rüyaları – hatırlamaları ve rüyaların

gerçekleştiği bir ülkede karaya çıkmanın ne demek olduğunu anlamaları yarım dakika bile almamıştı.

Sadece Bastıbacak yerinden kıpırdamamıştı.

“Majesteleri, Majesteleri” dedi, “bu isyana, bu korkaklığa göz yumacak mısınız? Bu bir panik, bu bir bozgun.”

“Asılın küreklere, asılın küreklere” diye haykırdı Caspian. “Yaşamınız için asılın. Geminin başı doğru yönde mi Drinian? Sen istediğini söyleyebilirsin Bastıbacak. Hiçbir insanın yüzleşemeyeceği şeyler de var.”

“O zaman, insan olmadığım için şükretmeliyim sanırım” diye cevapladı Bastıbacak sert bir reveransla.

Lucy yukarıdan her şeyi duymuştu. Bir anda unutmayı çok istediği rüyalarından biri, sanki yeni uykudan uyanmış gibi berrak bir şekilde aklına gelmişti. Arkalarında, o adada, karanlıktaki şey buydu! Bir saniye için aşağıya güverteye inip Edmund ve Caspian’la beraber olmayı istedi. Ancak bunun ne yararı olurdu? Eğer rüyalar gerçekleşmeye başlarsa onlara ulaştığı anda Edmund ve Caspian da iğrenç şeylere dönüşebilirdi. Silah güvertesinin küpeştesini kavrayıp kendini toplamaya çalıştı. Bütün güçleriyle aydınlığa doğru kürek çekiyorlardı; birkaç saniyede her şey normale dönecekti. Keşke şu an her şey düzgün olsaydı!

Kürekler epeyce ses çıkarmasına rağmen, gürültü gemiyi saran sessizliği gizleyemiyordu. Herkes, dinlememenin, karanlıktan gelecek sesleri duymazdan gelmenin daha iyi olacağını biliyordu. Ne var ki kimse dinlememeyi beceremiyordu. Az sonra herkes bir şeyler duymaya başlamıştı. Herkes değişik şeyler duyuyordu.

“Sanki kocaman bir makas açılıp kapanıyormuş gibi… sesleri duyuyor musun… orada?” diye sordu Eustace, Rynelf’e.

“Şşşşt!” dedi Rynelf. “Onların gemiye tırmandığını duyabiliyorum.”

“Geminin direğine konacak” dedi Caspian.

“Hah!” dedi bir gemici. “İşte gonklar çalıyor. Biliyordum.”

Caspian hiçbir şeye (özellikle de arkasına) bakmamaya çalışarak geriye, Drinian'ın yanına gitti.

"Drinian" dedi alçak bir sesle. "Kürekle karanlığın içine girmemiz ne kadar zaman almıştı, yani yabancıyı aldığımız yere kadar."

"Belki beş dakika" diye fısıldadı Drinian. "Neden sordun?"

"Çünkü kaçmaya başlayalı beş dakikayı çoktan aştı."

Drinian'ın dümendeki elleri titredi ve soğuk bir ter damlası yüzünden aşağı süzüldü. Gemideki herkesin aklına aynı fikir gelmeye başlamıştı. "Buradan asla çıkamayacağız, asla çıkamayacağız" diye inledi kürekçiler. "Dümeni yanlış tutuyor. Aynı yerde dönüp duruyoruz. Asla çıkamayacağız." Güvertede yan gelip yatmakta olan yabancı, çığlığa benzeyen korkunç bir kahkaha patlattı.

"Asla çıkamamak mı?" diye bağırdı. "Doğrusu bu. Elbette. Asla çıkamayacağız. Beni bu kadar kolayca bırakacaklarını sandığım için aptal olmalıyım. Hayır, hayır, asla çıkamayacağız."

Lucy, başını silah güvertesinin yanına yaslayarak, "Aslan, Aslan, bizi gerçekten seviyorsan, şu an yardımına ihtiyacımız var" diye fısıldadı. Karanlık aydınlanmadı, ama Lucy azıcık – çok, çok azıcık – daha iyi hissetmeye başladı kendini. "Her şeye rağmen, henüz başımıza bir kötülük gelmedi" diye düşündü.

"Bakın!" diye bağırdı Rynelf, geminin başından boğuk sesle. İleride küçük bir ışık noktası vardı, ona bakarlarken oradan gelen büyük bir ışık demeti geminin üzerine düştü. Bu, gemiyi çevreleyen karanlığı hiç değiştirmemişti, ama tüm gemi projektörlerin altındaymış gibi apaydınlıktı. Caspian gözlerini kırpıştırdı, etrafına bakındı ve tüm arkadaşlarının yüzlerindeki donuk, dehşet dolu ifadeyi gördü. Herkes gözlerini aynı yöne dikmişti: Herkesin arkasında kapkara ve keskin hatlı gölgeler uzanmaktaydı. Lucy ışık demetine baktı ve az sonra bir şey gördü. Önce bir hilal, sonra bir uçak, daha sonra bir uçurtma gibi görünmüştü, ama sonunda, havada kanat çırparak, başlarının tam üzerinde durduğunda bir albatros olduğu anlaşıldı. Direğin etrafında üç kere döndükten sonra baştaki yaldızlı

ejderhanın tepesine tünedi. Kimse anlam veremedi gerçi ama gür ve tatlı bir sesle üç kez insanların kullandığı sözcüklere benzeyen sesler çıkardı. Bundan sonra kanatlarını açtı, havalandı ve hafifçe iskele tarafına doğru dönerek önlerinde uçmaya başladı. Drinian, onun iyi bir rehber olduğundan kuşkulanmadan, arkasından dümen tuttu. Fakat Lucy'den başka hiç kimse, kuşun direğin etrafında dönerken, "Cesaret canım" diye fısıldadığını duymamıştı. Lucy, bunun Aslan'ın sesi olduğuna emindi ve sesle birlikte yüzüne tatlı bir nefes yayılmıştı.

Biraz sonra, karanlık kurşuni bir renk aldı ve umutlanmaya bile fırsat bulamadan önce günışığına, tekrar o mavi ve sıcak dünyaya çıktılar. Herkes, korkulacak hiçbir şey olmadığını ve o ana kadar da bir tehlikeyle karşılaşmadıklarını anladı. Gözlerini kırpıştırıp etraflarına bakındılar. Geminin parlaklığı onları şaşırtmıştı: Karanlığın beyaz, yeşil ve altın renkli gemiye bir tür pislik gibi yapışacağını beklemişlerdi. Önce biri, daha sonra diğeri gülmeye başladı.

"Kendi kendimizi rezil ettik galiba" dedi Rynelf.

Lucy aşağıya, diğerlerinin yabancının etrafında toplandığı güverteye gelmekte hiç zaman kaybetmedi. Yabancı konuşamayacak kadar mutluydu; sadece denize ve güneşe bakıyor, yanaklarından aşağı gözyaşları süzülürken sanki uyanık olduğuna emin olmak istermiş gibi halatlara ve küpeşteye dokunuyordu.

"Teşekkür ederim" dedi sonunda. "Beni kurtardınız… Ama bunun hakkında konuşmayacağım. Şimdi bana kim olduğunuzu söyleyin. Ben Telmarlılar'dan biriyim ve bir değerim olduğu zamanlarda insanlar beni Lord Rhoop diye çağırırlardı."

"Ben de" dedi Caspian, "Narnia Kralı Caspian'ım ve babamın dostlarını, seni ve arkadaşlarını bulmak için yelken açmıştım."

Lord Rhoop dizlerinin üzerine çöktü ve kralının elini öptü. "Efendim" dedi, "tüm dünyada en fazla görmeyi arzuladığım insan sizdiniz. Bana bir iyilik yapın."

"Ne istiyorsun?" diye sordu Caspian.

“Beni asla oraya geri götürmeyin” dedi. Geldikleri yeri işaret ediyordu. Hepsi baktı. Fakat sadece masmavi bir deniz ve masmavi bir gökyüzü görebiliyorlardı. Karanlıklar Adası ve karanlık tamamen yok olmuştu.

“Tanrım!” diye bağırdı Lord Rhoop. “Karanlığı yok ettiniz!”

“Bizim yaptığımızı sanmıyorum” dedi Lucy.

“Efendim” dedi Drinian, “bu rüzgâr güneydoğuya gitmek için çok iyi. Aşağıdaki zavallı arkadaşları yukarıya çağırıp yelken açalım mı? İşi olmayan herkesi hamağına gönderelim.”

“Evet” dedi Caspian. “Herkese rom dağıtılsın. Yirmi dört saat boyunca uyuyabileceğimi hissediyorum.”

Böylece tüm öğleden sonra güzel bir rüzgârla güneydoğuya doğru ilerlediler. Ancak albatrosun ne zaman ortadan kaybolduğunu kimse fark etmedi.

Üç Uyurlar

Rüzgâr hiç kesilmedi, ama her gün biraz daha hafifledi ve sonunda dalgaların hafif bir esintinin dalgacıklarından farkı kalmadı; sanki bir gölde yelken açmışlar gibi gemi saatler boyunca suyun üzerinde kaydı. Her gece, Narnia'da kimsenin görmediği takımyıldızların doğudan yükseldiğini görüyorlardı. Lucy korkuyla karışık bir neşeyle, belki de hiç kimsenin hayatı boyunca bu yıldızları görmediğini düşünüyordu. Yıldızlar büyük ve parlak, gecelerse ılıktı. Çoğunluk güvertede uyuyor ve geç saatlere kadar sohbet ediyor ya da geminin yanından eğilip pruvanın sıçrattığı köpüklerin ışıltılı dansını seyrediyordu.

Arkalarındaki günbatımı öylesine kırmızı, öylesine canlıydı ve o kadar geniş bir alana yayılmıştı ki, gökyüzü büyümüş gibi görünüyordu. İşte o akşam karayı gördüler. Adaya yaklaşırlarken, arkalarındaki ışık bu yeni ülkenin koylarını ve burunlarını alevler içindeymiş gibi gösteriyordu. Biraz sonra kıyı boyunca ilerlemeye başladılar. Adanın batı burnu kızıl gökyüzünün önünde kartondan kesilmiş bir şekil gibi kapkara yükseliyordu ve bu sayede adanın nasıl bir yer olduğunu görebiliyorlardı. Dağlık değildi ama yamaçlarında yastıklara benzeyen birçok küçük tepe vardı. Adadan – Lucy'nin bir şeye benzetemediği, Edmund ve Rhince'in çürük kokusu dediği – çekici bir koku geliyordu, ama Caspian, "Ne demek istediğinizi biliyorum" dedi.

Uzun süre güzel ve derince bir liman bulma umuduyla burundan buruna ilerlediler, ama sonunda geniş fakat sığ bir körfezle yetinmek zorunda kaldılar. Açık denizin sakin görüntüsüne rağmen kumsalda dalgalar kırılıyordu, Şafak Yıldızı'nı kıyıya istedikleri kadar yaklaştıramadılar. Kumsaldan oldukça uzakta demirlediler; kayıkla, ıslanarak ve düşe kalka karaya çıktılar. Lord Rhoop Şafak Yıldızı'nda kalmıştı. Başka ada görmek istemiyordu. Bu adada kaldıkları süre boyunca, kıyıya vuran dalga sesleri sürekli kulaklarındaydı.

İki adam gemide nöbetçi olarak bırakıldı ve Caspian diğerlerini adanın içlerine doğru yöneltti, ama fazla uzağa değil, çünkü araştırma yapmak için çok geçti, yakında hava kararacaktı. Macerayla karşılaşmak için fazla uzağa

gitmelerine gerek kalmadı. Körfezin başındaki vadide ne bir yol, ne bir iz, ne de bir yerleşim belirtisi vardı. Ayakları altında, Edmund ve Lucy'nin süpürgeotu olduğunu düşündüğü yer yer küçük çalılıklarla kaplı güzel, yumuşak bir zemin vardı. Botanik bilgisi oldukça iyi olan Eustace onların süpürgeotu olmadığını söyledi, muhtemelen haklıydı; ama süpürgeotuna benzeyen bir şeydi.

Kıyıdan bir ok atımı uzaklaşmadan Drinian, “Bakın! Şu da ne?” dedi ve herkes durdu.

“Büyük ağaçlar mı?” dedi Caspian.

“Sanırım kule” dedi Eustace.

“Devler olabilir” dedi Edmund daha alçak bir sesle.

“Bunu anlamanın tek yolu yanlarına gitmek” dedi Bastıbacak. Kılıcını çekip pıtır pıtır yürüyerek herkesin önüne geçti.

“Bir harabe sanırım” dedi Lucy oraya iyice yaklaştıklarında. Tahmini, o ana kadar yapılan tahminlerin en iyisiydi. Gördükleri şey, gri sütunlarla çevrili ve zemini düzgün taşlarla döşenmiş, çatısı olmayan geniş ve dikdörtgen biçiminde bir yapıydı. Bir ucundan diğerine neredeyse yerlere değen koyu kırmızı bir örtüyle kaplı, uzun bir masa gördüler. Masanın her iki tarafında, üzerlerinde ipek minderler olan, ince oymalı çok sayıda taş sandalye vardı. Fakat masanın üzerinde Yüce Kral Peter'in Cair Paravel'de oturduğu zamanları aratmayan bir ziyafet sofrası kuruluydu. Hindiler, kazlar, tavuskuşları, yabandomuzu kelleleri ve geyik etleri, ejderha, fil ya da pupa yelken giden bir gemiye benzeyen turtalar vardı, dondurmalar, kıpkırmızı ıstakozlar ve pırıl pırıl somon balıkları, fındıklar, üzümler, ananaslar, şeftaliler, narlar, karpuzlar ve domatesler vardı. Altın ve gümüşten yapılmış tuhaf biçimli bardaklar ve sürahiler vardı; meyvelerin ve şarabın kokusu bir mutluluk vaadi gibi onlara doğru uçuşuyordu.

“Vay be!” dedi Lucy.

Yavaş yavaş ve sessizce yaklaştılar.

“Peki misafirler nerede?” diye sordu Eustace.

“Bu açığı kapatabiliriz, efendim!” dedi Rhince.

“Bakın!” dedi Edmund aniden. Artık sütunların içine girmiş, döşeme taşlarının üzerinde durmaktaydılar. Herkes Edmund’un işaret ettiği yere baktı. Sandalyelerin hepsi boş değildi. Masanın başındaki ve onun yanındaki iki sandalyede bir şey, ya da muhtemelen üç şey vardı.

“Ne onlar?” diye sordu Lucy fısıltıyla. “Masada oturanlar kunduza benziyor.”

“Ya da kocaman bir kuş yuvasına” dedi Edmund.

“Bana saman yığınıymış gibi görünüyor” dedi Caspian.

Bastıbacak ileri fırladı, bir sandalyeye ve oradan da masaya sıçrayarak mücevher kakmalı kupalar, fildişi tuzluklar ve meyve tabakları arasında bir dansçı çevikliğiyle ilerledi. Masanın sonundaki esrarengiz gri yığının dibine kadar koştu, onlara baktı, dokundu ve sonra:

“Sanırım bunlar savaşamazlar” diye bağırdı.

Artık herkes yaklaşmış ve sandalyede oturan o üç şeyin, uzaktan anlaşılmasa da insan olduğunu görmüştü. Kır saçları gözlerinin üzerini örterek yüzlerini tamamen gizleyene kadar uzamıştı. Masa örtüsünün üzerine yayılan sakalları, böğürtlenlerin bir çite dolanması gibi, birbirine karışarak düğümlenmiş, bütün tabakların ve kadehlerin etrafını sarmış, oradan da masanın kenarından yere sarkmıştı. Enselerindeki saçları sandalyelerinin arkasına kadar uzamış ve böylece ayırt edilemez olmuşlardı. Aslında üç adam, saçtan başka bir şey değildi neredeyse.

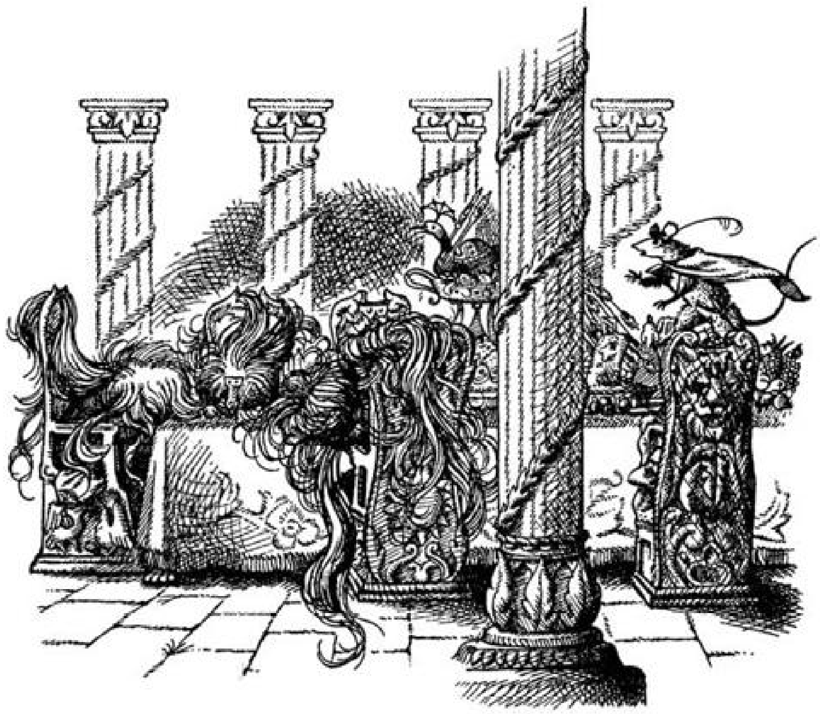
“Ölü mü?” dedi Caspian.

“Sanmam, efendim” dedi Bastıbacak, pençeleriyle adamlardan birinin elini saç yumağının arasından kaldırarak. “Bu adam sıcak ve kalbi atıyor.”

“Bu adam da ve şu da” dedi Drinian.

“Hey, sadece uyuyorlar” dedi Eustace.

“Ama” dedi Edmund, “saçları bu kadar uzayabildiğine göre uzun bir uyku olmalı.”

“Büyülü bir uyku olmalı” dedi Lucy. “Bu adaya iner inmez buranın büyülü olduğunu hissetmiştim. Ah! Buraya büyü bozmaya mı geldik?”

“Deneyebiliriz” dedi Caspian ve en yakındakini sarsmaya başladı. Bir an için herkes bunun işe yarayacağını düşünmüştü, çünkü adam derin bir nefes aldı ve “Artık doğuya gitmeyeceğim. Kürekleri Narnia’ya çekin” diye mırıldandı. Sonra, neredeyse öncekinden daha derin bir uykuya daldı: Başı masaya doğru üç-beş santim daha sarktı ve onu uyandırmak için harcanan tüm çabalar sonuçsuz kaldı. İkincisinde de durum aynıydı. “Hayvanlar gibi yaşamak için doğmadık. Fırsat varken doğuya – güneşin ardındaki ülkelere – gidelim” dedi ve yığıldı kaldı. Üçüncüsüyse sadece, “Hardal lütfen” deyip derin derin uyudu.

“Kürekleri Narnia’ya çekin, ha?” dedi Drinian.

“Evet” dedi Caspian, “haklısın Drinian. Sanırım araştırmanın sonuna geldik. Yüzüklerine bakalım. Evet bunlar onların armaları. Bu Lord Revilian. Bu Lord Argoz ve bu da Lord Mavramorn.”

“Ne yapsak onları uyandıramıyoruz” dedi Lucy, “ne yapacağız?”

“Tüm Majestelerinden özür dilerim” dedi Rhince, “ama bunu tartışırken neden oturmuyoruz? Her gün böyle bir yemek bulamayız.”

“Yaşamına değmez” dedi Caspian.

“Doğru, doğru” dedi gemicilerden birçoğu. “Etraf büyüyle dolu. Gemiye ne kadar erken dönersek o kadar iyi.”

“İnanın bana” dedi Bastıbacak, “bu lordlar şu yiyeceklerden dolayı yedi yıldır uyuyorlar.”

“Canımı kurtarmak için bile onlara dokunmazdım” dedi Drinian.

“Hava alışılmadık bir biçimde çabuk kararıyor” dedi Rynelf.

“Gemiye dönelim, gemiye dönelim” diye mırıldandı adamlar.

“Gerçekten” dedi Edmund, “haklı olduklarını düşünüyorum. Üç uyurlara ne yapacağımıza yarın karar veririz. Yiyecekleri yemeye cesaret edemeyiz, geceyi burada geçirmenin de bir anlamı yok. Her taraf büyü ve tehlike kokuyor.”

“Belki bana düşmez ama Kral Edmund’la tamamen aynı fikirdeyim” dedi Bastıbacak, “ama ben gün doğana kadar bu masada oturacağım.”

“Neden?” dedi Eustace.

“Çünkü” dedi fare, “bu çok büyük bir macera ve hiçbir tehlike, Narnia’ya geri döndüğümde insanların kafasında korkup kaçtığıma dair bir şüphe uyanması tehlikesinden daha büyük olamaz.”

“Ben seninle kalacağım Bastıbacak” dedi Edmund.

“Ben de” dedi Caspian.

“Ben de” dedi Lucy. Eustace de gönüllü olarak kalmak istedi. Bu onun için çok cesur bir davranıştı, çünkü bu tür şeyleri hiç okumamış ve hatta Şafak Yıldızı’na binene kadar duymamıştı. Onun için her şey, diğerleri için olduğundan daha zordu.

“Yalvarırım Majesteleri…” diye başladı Drinian.

“Hayır, Kaptan” dedi Caspian. “Senin yerin gemi, beşimiz boş boş otururken sen bütün gün çalıştın.” Bu konuda bir sürü tartışma yaşandı, ama sonunda Caspian’ın dediği oldu. Alacakaranlıkta tayfalar sahile dönerken, Bastıbacak dışında, beş nöbetçiden hiçbiri, içinde o ürpertiyi hissetmekten alamıyordu kendini.

O tehlikeli masada oturacakları yerleri seçmeleri biraz zaman aldı. Muhtemelen herkesin nedeni aynıydı, ama kimse bunu itiraf edemedi. Çünkü yapılabilecek en kötü seçimdi bu. İnsan, ölü olmasa bile kesinlikle canlı da olmayan o üç iğrenç kıllı şeyin yanında tüm gece oturmaya zor dayanırdı. Bununla beraber diğer uçta otururlarsa hava karardıkça onları seçememeye başlayacaklar ve hareket edip etmediklerini göremeyeceklerdi. Saat ikiye geldiğinde hiç göremeyeceklerdi – hayır, buna ihtimal bile yoktu. Masanın çevresinde, “Burası nasıl?” ya da “Belki biraz daha ileriye” ya da “Neden bu tarafta oturmayalım?” diyerek şaşkın şaşkın dolaştılar ve sonunda öbür uca değil, ortalarda, üç uyurlara yakın bir yere yerleştiler. Saat artık ondu ve hava eni konu kararmıştı. O tuhaf takımyıldızları doğuda pırıl pırıl yanıyordu. Bunlar yerine Narnia göğünün Leopar, Gemi ve diğer dost yıldızlarını görmek Lucy’nin daha çok hoşuna giderdi.

Pelerinlerine sarındılar ve sessizce oturup beklediler. Başlangıçta biraz konuşmaya çalıştılar, ama söyleyecek fazla bir şey yoktu. Oturmaya devam ettiler ve dalga seslerini dinlediler.

Yüzyıllar gibi geçen saatlerden sonra, hepsi de uykuya dalmış olduklarını fark ettikleri an uyandılar. Yıldızlar son gördükleri zamanki yerlerinden farklı yerlerdeydi. Doğudaki çok ince bir grilik dışında gökyüzü kapkaranlıktı. Üşümüşlerdi, her tarafları tutulmuştu ve susamışlardı. Hiçbiri konuşmadı, çünkü en sonunda bir şeyler olmaya başlamıştı.

Önlerinde, sütunların ötesinde alçak bir tepenin yamaçları uzanıyordu. Yamaçta bir kapı açılmış, kapıda bir ışık belirmiş, bir şekil dışarıya çıkmış ve ardından kapı kapanmıştı. Şekil bir mum taşıyordu ve açıkça görebildikleri tek şey bu ışıktı. Yavaşça onlara yaklaştı ve sonunda onların karşısında masanın öbür yanında durdu. Artık onun, kollarını açıkta bırakan

açık mavi, uzun bir elbise giymiş bir kız olduğunu görebiliyorlardı. Şapka giymemişti ve sarı saçları sırtından aşağı dökülüyordu. Ona baktıklarında güzelliğin ne demek olduğunu daha önce asla bilmediklerini düşündüler.

Elindeki gümüş şamdanın üzerinde uzun bir mum vardı ve şimdi onu masanın üzerine koymuştu. Geceleyin denizden bir rüzgâr esmiş ama sonra durmuştu. Mumun alevi, sanki pencereleri kapalı ve perdeleri çekilmiş bir odadaymışçasına dimdik ve titremeden yanıyordu. Masadaki altın ve gümüşler mum ışığında parıldıyordu.

Lucy masanın üzerinde uzunlamasına duran ve daha önce dikkatinden kaçan bir şeyi fark etti. Taştan yapılmış, çelik kadar keskin, eski görünümlü bir hançerdi bu.

Henüz kimse tek kelime etmemişti. Sonra – önce Bastıbacak sonra Caspian olmak üzere – hepsi ayağa kalktı, çünkü onun önemli bir kadın olduğunu hissetmişlerdi.

“Uzaklardan Aslan’ın masasına gelen gezginler” dedi kız, “neden yiyip içmiyorsunuz?”

“Madam” dedi Caspian, “yiyeceklerden korkuyoruz, çünkü arkadaşlarımızı büyülü bir uykuya soktuğunu düşünüyoruz.”

“Onlar yiyeceklerin tadına bile bakmadılar” dedi kız.

“Lütfen söyleyin” dedi Lucy, “onlara ne oldu?”

“Yedi yıl önce” dedi kız, “yelkenleri paçavra, gövdesi dağılmak üzere olan bir gemiyle buraya geldiler. Onlarla beraber birkaç gemici daha vardı. Masaya geldiklerinde birisi, ‘İşte güzel bir yer. Artık ne yelken açalım ne yelken indirelim ne de kürek çekelim; sadece oturalım ve yaşamımız huzur içinde sona ersin’ dedi. İkincisi, ‘Hayır, tekrar yola çıkalım, Narnia’ya ve batıya doğru yelken açalım. Miraz ölmüş olabilir’ dedi. Daha bilge görünen üçüncüsü ayağa fırlayıp, ‘Tanrı aşkına hayır. Bizler Telmarlı’yız ve insanız, hayvan değil. Macera ardına macera aramaktan başka yapacağımız bir şey var mı? Zaten fazla zamanımız yok. Yaşamımızın kalan kısmını, günbatımının ötesindeki insansız dünyaları aramakla geçirelim’ dedi. Tartışmaya devam ederlerken, masadaki hançeri kaptı, yoldaşlarıyla kavga

edecekti. Ancak onun bıçağa dokunması yasaktı. Parmakları hançerin kabzasını kavrarken üçü de derin bir uykuya daldı. Büyü bozuluncaya kadar uyanmayacaklar.”

“Taş hançer nedir?” diye sordu Eustace.

“Herhangi bir fikri olan var mı?” dedi kız.

“Sa… sanırım” dedi Lucy, “daha önce ona benzer bir şey görmüştüm. Uzun zaman önce Beyaz Cadı’nın Taş Masa’da Aslan’ı öldürmek için kullandığı şey buna benzer bir hançerdi.”

“Aynı hançerdi” dedi kız “ve dünya döndükçe onurla korunmak üzere buraya getirildi.”

Son birkaç dakikadır gittikçe daha da rahatsız görünen Edmund sonunda konuştu.

“Bana bak” dedi, “umarım ben bir korkak değilimdir, yani bu yiyecekleri yeme konusunda. Kaba davranmak istemediğime de eminim. Bu yolculuğumuzda bir sürü tuhaf macera yaşadık. Ayrıca her şey her zaman göründüğü gibi olmuyor. Yüzüne baktığım zaman söylediklerine inanmamak elimde değil, ama bunu bir cadı da yapıyor olabilir. Senin dost olduğunu nereden bilelim?”

“Bilemezsiniz” dedi kız. “İnanır ya da inanmazsınız.”

Kısa bir duraklamadan sonra Bastıbacak’ın tiz sesi duyuldu.

“Efendim” dedi Caspian’a, “bir kibarlık edip kupamı şu sürahiden şarapla doldurun: Benim kaldıramayacağım kadar büyük. Ben bayanın şerefine içeceğim.”

Caspian deneni yaptı ve fare masanın üzerinde ayakta durarak altın kupayı küçük pençeleri arasında tuttu, “Bayan, şerefinize” dedi. Sonra soğuk tavuskuşu etinin başına çöktü ve kısa bir süre içinde herkes onu takip etti. Hepsi çok açtı ve yemek, çok erken bir kahvaltı için olmasa da, gecikmiş bir akşam yemeği için mükemmeldi.

“Neden Aslan’ın Masası deniyor buraya?” diye sordu Lucy az sonra.

“Onun emriyle kuruldu” dedi kız, “bu kadar uzağa gelebilenler için. Bazıları bu adaya Dünyanın Sonu der, daha ileriye gitmek mümkün olmasına rağmen burası sonun başlangıcıdır.”

“Peki yiyecekler bozulmadan nasıl duruyor?” diye sordu Eustace.

“Yenilir ve her gün yerine yenisi konulur” dedi kız, “göreceksiniz.”

“Üç Uyurlar ne olacak?” diye sordu Caspian. “Dostlarımın geldiği dünyada” (burada başıyla Eustace ve Pevensie’leri işaret etmişti) “herkesin büyülü bir uykuda olduğu bir kaleye gelen bir prens ya da kralın hikâyesi anlatılır. Bu hikâyede, prens prensesi öpene kadar büyü bozulmaz.”

“Burada” dedi kız, “her şey farklı. Burada büyü bozuluncaya kadar kimse prensesi öpemez.”

“Öyleyse” dedi Caspian, “Aslan adına, bu işe nasıl başlayacağımı hemen göster.”

“Bunu sana babam öğretecek” dedi kız.

“Baban mı?” dedi herkes. “Kim o? Nerede?”

“Bakın” dedi kız, arkasına dönüp yamaçtaki kapıyı işaret ederek. Şimdi kapıyı daha rahat görebiliyorlardı, çünkü onlar konuşurken yıldızlar soluklaşmış ve doğudaki gökyüzünün griliğinde büyük aydınlık parçalar görünmeye başlamıştı.

Dünyanın Sonunun Başlangıcı

Kapı tekrar yavaşça açıldı ve kız kadar uzun ve düzgün ancak onun kadar narin olmayan bir şekil dışarıya çıktı. Elinde mum ya da benzer bir şey yoktu ama ışık saçıyor gibi görünüyordu. Yaklaştıkça, Lucy onun yaşlı bir adam olduğunu anladı. Gümüş rengi sakalları, çıplak ayaklarına kadar uzanıyordu, gümüş rengi saçları sırtından topuklarına iniyordu ve giysisi gümüş kuzuların postundan yapılmış gibi görünüyordu. Öylesine soylu ve ciddi görünüyordu ki, tüm gezginlerimiz ayağa kalkıp sessizce dikildiler.

Ne var ki, yaşlı adam, gezginlerle konuşmadan geldi ve kızının karşısında masanın diğer yanında durdu. Sonra ikisi de kollarını kaldırdı ve yüzlerini doğuya dönüp şarkı söylemeye başladılar. Şarkının sözlerini yazabilseydim keşke, ne var ki orada bulunan hiç kimse hatırlayamıyordu. Lucy sonradan bunun çok yüksek sesli, çok tiz, ama çok güzel, “Sabahın erken saatlerinde söylenen türden bir şarkı” olduğunu söyledi. Onlar söyledikçe doğudaki bulutlar dağıldı ve gökyüzü her yer aydınlanana kadar açıldı, deniz gümüş gibi parlamaya başladı. Çok sonradan (şarkı söylemeye devam ediyorlardı) doğuda gökyüzü kızarmaya başladı, sonunda güneş bulutsuz gökyüzünde göründü ve ışınları masa boyunca altınlara, gümüşlere ve hançere vurdu.

Narnialılar daha önce de bir ya da iki kez, güneşin bu denizlerde doğarken evdekinden daha büyük görünüp görünmediğini merak etmişlerdi. Artık emindiler. Yanılmalarına imkân yoktu. Masada ve yerde oluşan çiy parıltısı, daha önce gördükleri tüm sabah aydınlığının çok ötesindeydi. Sonraları Edmund’un da dediği gibi, “O yolculukta çok heyecan verici gibi görünen birçok şey olsa da, en heyecan verici an, o andı.” Çünkü artık gerçekten Dünyanın Sonu’nun başlangıcında olduklarını biliyorlardı.

Doğan güneşin tam ortasından onlara doğru bir şey uçuyormuş gibi göründü, kimse emin olmak için gözünü güneşten tarafa dikemedi. Az sonra etrafı bir sestir aldı; kız ve babasının söylediği şarkıya eşlik eden seslerdi bunlar, fakat çok daha çılgınca tonlarda ve kimsenin bilmediği bir dildeydi. Az sonra seslerin sahipleri görünür oldu. Büyük ve beyaz kuşlardı bunlar ve yüzlercesi, binlercesi gökten kar gibi yağıp çimlere, döşeme

taşlarına, masaya, omuzlarına, ellerine, başlarına kondu. Her şeyi kar gibi beyazla kaplamakla kalmayıp tüm şekilleri belirsizleştirdiler, bulanıklaştırdılar. Lucy her yeri kaplayan kuşların kanatları arasından baktığında, bir kuşun gagasında küçük bir meyveye benzeyen bir şeyle – bir köz parçası da olabilir fakat bakılamayacak kadar parlaktı – yaşlı adama doğru uçtuğunu gördü, kuş gagasındakini yaşlı adamın ağzına koydu.

Kuşlar şarkı söylemeyi bıraktı ve masanın etrafında oyalanmaya başladılar. Masadan havalandıklarında masanın üzerindeki yenilir ve içilir her şey kaybolmuştu. Kemikleri ve deniz kabuğu gibi şeyleri de yanlarına alıp güneşe uçtular. Artık şarkı söylemiyorlardı ama kanatlarının çıkardığı ses tüm gökyüzünü titretiyordu. Geride, gagalarıyla temizledikleri bomboş bir masa ve hâlâ derin derin uyuyan Narnialı üç lord kalmıştı.

Sonunda yaşlı adam gezginlere döndü ve “Hoş geldiniz” dedi.

“Efendim” dedi Caspian, “Bu üç Narnialı lordu uykuda tutan büyüyü nasıl bozacağımızı söyler misiniz?”

“Memnuniyetle, oğlum” dedi yaşlı adam. “Bu büyüyü bozmak için Dünyanın Sonu’na ya da gidebildiğiniz kadar yakınına gitmeniz ve arkadaşlarınızdan birini orada bırakarak dönmeniz gerekiyor.”

“Kalana ne olacak?” diye sordu Bastıbacak.

“O doğuya gitmeli ve asla geri dönmemeli.”

“Bu en büyük arzum” dedi Bastıbacak.

“Şimdi Dünyanın Sonu’nun yakınında mıyız, efendim?” diye sordu Caspian. “Buranın doğusundaki denizler ve karalar hakkında bir bilginiz var mı?”

“Uzun zaman önce görmüştüm” dedi yaşlı adam, “fakat çok yüksekten bakmıştım. Denizcilerin işine yarayacak şeyler anlatamam sana.”

“Uçtuğunuzu mu söylemek istiyorsunuz?” diye ağzından kaçırdı Eustace.

“Çok yükseklerdeydim, oğlum” diye cevapladı yaşlı adam. “İsmim Ramandu. Şaşkınlıkla birbirinize bakmanızdan daha önce bu ismi duymadığınızı anlıyorum. Buna şaşırmıyorum, çünkü benim bir yıldız olduğum günler, sizlerin bu dünyaya gelmenizden ve tüm takımyıldızlarının değişmesinden çok uzun zaman önce sona ermişti.”

“Vay canına” dedi Edmund yarım ağızla, “emekliye ayrılmış bir yıldız.”

“Artık yıldız değil misiniz?” diye sordu Lucy.

“Ben dinlenen bir yıldızım, kızım” diye cevapladı Ramandu. “Sizin tahmin edebileceğinizin de ötesinde yıpranmış ve yaşlanmış halde son kez battığımda bu adaya getirildim. Şu an o zamanki kadar yaşlı değilim. Her sabah bir kuş güneşteki vadilerden bana bir ateş böğürtleni getirir ve her böğürtlen yaşlılığımın birazını götürür. Yeni doğmuş bir çocuk kadar gençleştiğimde tekrar doğacağım (çünkü biz dünyanın doğu kıyısındayız) ve bir kez daha büyük dansın adımlarını atacağım.”

“Bizim dünyamızda” dedi Eustace, “yıldız, gazdan oluşan dev gibi bir ateş topudur.”

“Sizin dünyanızda bile, oğlum, yıldız bu değildir, ama yıldızın yapısı öyledir. Daha önce bir yıldızla tanıştın sanırım, çünkü Coriakin’le beraber oldunuz.”

“O da mı emekli olmuş bir yıldız?” dedi Lucy.

“Şey – aynı şey değil” dedi Ramandu. “Kalınkafaları yönetmeye gönderilmesi, dinlenmesi için değildi. Buna bir tür ceza diyebilirsiniz. Her şey yolunda gitseydi, kışları güneyde binlerce yıl daha parıldayabilirdi.”

“Ne yaptı, efendim?” diye sordu Caspian.

“Oğlum” dedi Ramandu, “bir yıldızın yaptığı yanlışları bilmek senin gibi bir Âdemoğlunun işi değildir. Böyle konuşmalarla zaman kaybediyoruz. Karar verdiniz mi? Büyüyü bozmak için doğuya gidip, birini dönmemek üzere orada bırakarak geri gelecek misiniz? Yoksa batıya mı yelken açacaksınız?”

“Doğuya gideceğiz, Sör” dedi Bastıbacak, “bundan hiç kuşkumuz yok. Bu üç lordu büyüden kurtarmak araştırmamızın bir parçası.”

“Ben de aynı şeyi düşünüyorum, Bastıbacak” diye cevapladı Caspian. “Öyle olmasaydı bile, Şafak Yıldızı’nın dayanabileceği yere kadar, Dünyanın Sonu’nun yakınına gitmemek kalbimi kırardı. Sadece tayfaları düşünüyorum. Onlar yedi lordu bulmak üzere işe girdiler, Dünyanın Sonu’na ulaşmak için değil. Buradan doğuya yelken açarsak sonu, doğunun en uç noktasını bulmak için gideceğiz. Kimse ne kadar uzakta olduğunu bilmiyor. Hepsi de cesur arkadaşlar, ama bazılarının yolculuktan bezmiş olduğunun ve geminin başını tekrar Narnia’ya çevirmeyi arzuladıklarının işaretlerini görüyorum. Bilgileri ve rızaları olmadan onları daha ileriye götürebileceğimi sanmıyorum. Zavallı Lord Rhoop’u da düşünmeliyiz. O kalbi kırık bir adam.”

“Oğlum” dedi Yıldız, “istesen de, aldatılmış ya da isteksiz adamlarla Dünyanın Sonu’na yelken açmanın yararı olmaz. Büyük büyülerin bozulması böyle başarılamaz. Nereye gittiklerini ve neden gittiklerini bilmeleri gerekir. Peki o bahsettiğin kalbi kırık adam kim?”

Caspian, Ramandu’ya Rhoop’un hikâyesini anlattı.

“En çok ihtiyaç duyduğu şeyi verebilirim ona” dedi Ramandu. “Bu adada başı sonu olmayan bir uyku vardır; rüya bile görülmez bu uykuda. Diğer üçünün yanına otursun ve siz dönene kadar her şeyi unutsun.”

“Evet öyle yapalım, Caspian” dedi Lucy. “Eminim bundan çok hoşlanır.”

O an ayak sesleri ve konuşmalarla sözleri kesildi. Drinian ve gemideki diğer adamlar yaklaşıyordu. Ramandu ve kızını gördüklerinde şaşkınlıkla durakladılar; önemli insanlar oldukları belli olduğundan herkes şapkasını çıkardı. Bazı gemiciler pişmanlık dolu gözlerle boş tabaklara ve sürahilere bakıyordu.

“Kaptan” dedi Kral, Drinian’a, “Lord Rhoop’a haber götürmek üzere iki adamını Şafak Yıldızı’na gönder. Ona, geri kalan yoldaşlarının burada – rüya görmeksizin – uyuduklarını ve kendisinin de bunu yapabileceğini söylesinler.”

Caspian geride kalanlara oturmalarını söyledi ve her şeyi açıkça anlattı. Bitirdiğinde uzun bir sessizlik oldu ve ardından herkes fısıldaşmaya başladı, sonunda okçubaşı ayağa kalkıp:

“Uzun süredir bazılarımızın sormak istediği şey, Majesteleri, buradan ya da başka bir yerden dönmeye karar verdiğimizde eve nasıl geri gideceğimiz. Buraya kadar, arada sırada geçirdiğimiz sakin günler dışında, hep kuzey ve kuzeybatı rüzgârlarıyla geldik. Rüzgâr değişmezse Narnia’yı görebilme ihtimalimizin ne kadar olduğunu bilmek isterim. Bütün yol boyu kürek çekersek erzakımız yetmeyecek” dedi.

“Kara adamlarının söyleyeceği sözler bunlar” dedi Drinian. “Yaz sonları bu denizlerde sıkça esen bir batı rüzgârı vardır ve yeni yıldan sonra sürekli değişir. Batıya gitmek için bol bol rüzgâr olacak; söylenilene göre istediğimizden de fazlası.”

“Bu doğru, efendim” dedi Galma doğumlu yaşlı bir gemici. “Ocak ve şubatta doğudan kötü bir hava gelir. Efendim, eğer bu geminin kumandasında ben olsaydım, kış aylarının burada geçirileceğini, dönüş yolculuğuna mart ayında başlanacağını söylerdim.”

“Burada kışın ne yiyeceksin?” diye sordu Eustace.

“Bu masa” dedi Ramandu, “her gün güneş batarken krallara yakışır bir ziyafetle donatılır.”

“Şimdi oldu işte” dedi gemicilerin çoğu.

“Majesteleri, Beyler, Hanımlar” dedi Rynelf. “Söylemek istediğim bir şey var. Hiç kimse bu yolculuğa zorlanmadı. Bizler gönüllü geldik. Burada, şu masaya dikkatle bakıp kralların ziyafetini düşünenlerden bazıları, Cair Paravel’den yelken açtığımız gün yüksek sesle maceralardan bahsediyor ve Dünyanın Sonu’nu bulmadan eve dönmeyeceğine yemin ediyordu. Bizimle gelebilmek için sahip oldukları her şeyi vermeye hazır bazıları da iskelede duruyordu. O zamanlar, Şafak Yıldızı’ndaki bir kamarotluk görevi, bir şövalyelik kemeri takmaktan daha üstün bir şey olarak düşünülüyordu. Ne demek istediğimi anlıyor musunuz bilmiyorum. Demek istediğim şu, bizimki gibi bir yolculuğa çıkan delikanlılar, eve geri döner de Dünyanın Sonu’nun başlangıcına ulaştıklarını, ama daha ileriye gitme yürekliliğini gösteremediklerini söylerlerse, bir Tekkafa kadar gülünç olurlar.”

Bazı denizciler alkışladı, bazılarıysa bunun iyi bir fikir olmadığını düşündü.

“Bu pek eğlenceli olmayacak” diye fısıldadı Edmund, Caspian’a. “Adamların yarısı geride kalırsa ne yaparız?”

“Bekle” diye fısıldadı Caspian. “Oynayacak bir kozum daha var.”

“Sen bir şey söylemeyecek misin Bastıbacak?” diye fısıldadı Lucy.

“Hayır. Majesteleri bunu neden bana soruyor?” diye karşılık verdi Bastıbacak birçoğunun duyabileceği bir sesle. “Benim planlarım yapıldı. Şafak Yıdızı ile doğuya gideceğim. Beni bıraktığı yerde kendi kanomla doğuya kürek çekeceğim. O batarsa dört pençemle doğuya yüzeceğim. Yüzerek devam edemeyeceğimi anlayınca, henüz Aslan’ın ülkesine ulaşmadıysam ya da dünyanın kenarındaki muazzam bir şelaleden aşağıya fırlamadıysam burnum güneşin doğuşuna dönük olarak dibe gideceğim ve Dürbüngöz konuşan farelerin reisi olacak.”

“Dinleyin, dinleyin” dedi bir gemici. “Ben de aynı şeyleri söylerdim, kano kısmı hariç; zaten beni taşımazdı da.” Daha alçak bir sesle ekledi, “Bir

fareden altta kalacak değilim ya!”

Caspian ayağa fırladı. “Arkadaşlar” dedi, “amacımızı anladığınızı sanmıyorum. Sanki şapkalarımızı çıkarıp sizden gemide çalışmanızı dilenmişiz gibi konuşuyorsunuz. Hiç de öyle değil. Bizim, soylu kız ve erkek kardeşimizin, onların akrabalarının, Şövalye Bastıbacak’ın ve Kaptan Drinian’ın dünyanın ucunda bir işi var. Gitmek isteyenlerden böylesine büyük bir onura layık saydıklarımızı seçmek zevktir. İsteyen herkesin gelebileceğini söylemedik. Bundan dolayı şimdi Lord Drinian ve Rhince’e aranızdan savaşta en cesur, en yetenekli, en sadık, yaşamında ve davranışlarında en temiz olan adamları dikkatle seçmelerini ve isimlerini bize bir liste halinde vermelerini emredeceğiz.” Biraz durakladı ve sonra daha hızlı konuşarak devam etti. “Aslan’ın yelesi!” diye bağırdı. “Son şeyleri görme ayrıcalığının bir şarkı söyleme karşılığı elde edilebileceğini mi sanıyorsunuz? Bizimle beraber gelen her adam Şafak Yıldızı’nın adını gelecek kuşaklara miras bırakacak ve Cair Paravel’e indiğimizde, onu tüm yaşamı boyunca rahat ettirecek altınların ya da toprakların sahibi olacak. Şimdi hepiniz adaya dağılın. Lord Drinian’ın bana getireceği liste yarım saat içinde elimde olacak.”

Kısa süreli bir sessizlik oldu ve sonra denizciler selam verip, küçük gruplar halinde sağa sola dağıldılar ve kendi aralarında konuşarak oradan uzaklaştılar.

“Lord Rhoop’a gelince” dedi Caspian. Masanın başına baktığında Rhoop’un orada olduğunu gördü. Tartışmalar devam ederken sessizce gelmiş ve Lord Argoz’un yanına oturmuştu. Ramandu’nun kızı, sanki onun oturmasına yardım etmiş gibi, yanında duruyordu; Ramandu da arkasında dikilmiş, iki elini Rhoop’un kır saçlı başına koymuştu. Günışığında bile yıldızın ellerinden gümüş rengi, zayıf bir ışık yayılıyordu. Rhoop’un bitkin yüzünde bir gülümseme vardı. Ellerinden birini Lucy’ye, diğerini de Caspian’a uzattı. Bir an, sanki bir şey söyleyecekmiş gibi göründü. Sonra, sanki harika bir şey hissediyormuş gibi, gülümsemesi arttı, memnuniyet ifadesi olan derin bir ah çekti, başı öne eğildi ve uyuyakaldı.

“Zavallı Rhoop” dedi Lucy. “Onun adına çok seviniyorum. Kötü zamanlar geçirmiş olmalı.”

“Bunu düşünmeyelim bile” dedi Eustace.

Bu arada Caspian’ın konuşması, belki de adadaki bir büyünün de yardımıyla, tam da tasarladığı etkiyi yapıyordu. Yolculuğu bırakma niyetinde olanların çoğu, geride bırakılacakları korkusuyla daha farklı düşünmeye başladılar. Kuşkusuz, ne zaman bir denizci gitmek için izin istemeye karar verdiğini açıklasa, bunu yapmamış olanlar sayılarının azaldığını hissedip rahatsızlanırdı. Bu yüzdendir ki, yarım saat dolmadan, birçok kişi olumlu rapor vermesi için Drinian ve Rhince’e “yaltaklanıyordu” (en azından benim okulumda böyle denirdi). Gitmek istemeyen sadece üç kişi kalmıştı, onlar da diğerlerini Narnia’ya dönmeye ikna etmeye çalışıyorlardı. Az sonra sadece bir kişi kaldı. Sonunda o da yalnız kalmaktan korkmaya başladı ve fikrini değiştirdi.

Yarım saatin sonunda hepsi bölükler halinde Aslan’ın Masası’na geri geldi. Drinian ve Rhince, masanın bir başında dikilip Caspian’a rapor verdi; Caspian fikrini son anda değiştiren adam hariç herkesi kabul etti. Adamın ismi Pittencream’di, diğerleri Dünyanın Sonu’nu ararken o Yıldızın Adası’nda kaldı ve onlarla beraber gitmiş olmayı arzuladı. Adam, Ramandu ve Ramandu’nun kızıyla konuşmaktan (onlar da adamla konuşmaktan) zevk alacak gibi değildi, epeyce yağmur yağmıştı ve masada her gece harika bir ziyafet olmasına rağmen bundan pek keyif alamamıştı. Masanın bir başında uyuyan dört lordla yalnız başına (ve muhtemelen de yağmurda) oturmanın ona ürperti verdiğini söylüyordu. Diğerleri döndüğünde kendini öylesine dışlanmış hissetti ki eve dönüş yolculuğunda Issız Adalar’da gemiden kaçtı ve Calormen’e gitti. Orada Dünyanın Sonu’nda yaşadığı maceralarla ilgili muhteşem hikâyeler anlattı durdu. Hikâyeleri o kadar güzeldi ki, zaman içinde o bile anlattığı yalanlara inanmaya başladı. Öyleyse, diyebilirsiniz ki, bir bakıma yaşamının sonuna kadar mutluluk içinde yaşadı. Ancak farelere asla tahammül edemedi.

O gece hepsi büyülü masada beraberce yiyip içtiler; ertesi sabah Şafak Yıldızı, büyük kuşların gelip gitmesinden hemen sonra bir kez daha yelken açtı.

“Bayan” dedi Caspian, “büyüyü bozduğumda sizinle tekrar görüşmeyi umuyorum.” Ramandu’nun kızı ona bakıp gülümsedi.

Son Denizin Harikaları

Ramandu’nun ülkesini terk ettikten kısa süre sonra artık dünyanın ötesinde yolculuk yaptıklarını hissettiler. Her şey farklıydı. İlk olarak herkes daha az uyuduğunu fark etti. Yatmak, yemek yemek ve hatta konuşmak bile istemiyorlardı. Bir başka şey de ışıktı. Çok fazla ışık vardı. Güneş her sabah doğduğunda, normal büyüklüğünün üç değilse bile iki misli görünüyordu. Her sabah (Lucy’ye kendini çok tuhaf hissettiren) büyük beyaz kuşlar, kimsenin bilmediği dildeki şarkılarını insan sesleriyle söyleyerek başlarının üzerinden uçup geçiyor, Aslan’ın Masası’ndaki kahvaltılarına doğru gemiden uzaklaşıp kayboluyorlardı.

“Su ne kadar berrak!” dedi Lucy kendi kendine, ikinci günün ikindisinde iskele tarafından eğilerek.

Gerçekten de öyleydi. Gözüne çarpan ilk şey, yaklaşık bir ayakkabı büyüklüğünde, gemiyle aynı hızda giden küçük siyah bir şeydi. Önce suyun üstünde yüzen bir şey sandı. Ardından aşçının mutfaktan fırlattığı bayat bir ekmek parçası göründü. Ekmek parçası siyah şeyle çarpışacakmış gibiydi ama çarpışmadı. Onun üzerinden geçti ve Lucy, siyah şeyin yüzeyde olmadığını anladı. Birden siyah şey kocaman oldu, ama kısa süre sonra tekrar normal büyüklüğüne döndü.

Lucy böyle bir şeyi başka bir yerde daha gördüğünü biliyordu, keşke nerede olduğunu hatırlayabilseydi. Hatırlamaya çalışmak için elini başına koydu, yüzünü buruşturdu ve dilini çıkardı. Sonunda hatırlamıştı. Elbette! Parlak ve güneşli bir günde trenden gördüğünüz şey gibiydi. Trende, tarlalar boyunca trenle aynı hızda giden, kendi vagonunuzun siyah gölgesini görürdünüz. Sonra bir boğaza girerdiniz ve aynı gölge süratle boğazdaki çimenlerin üzerine düşer ve büyürdü. Sonra boğazdan çıkardınız ve gölge yeniden normal büyüklüğüne dönmüş olur, tarlalar boyunca yoluna devam ederdi.

“Gölgemiz! Şafak Yıldızı’nın gölgesi” dedi Lucy. “Gölgemiz denizin dibinde bizi takip ediyor. Büyük göründüğü o an bir tepenin üzerinden

geçtik. Fakat bu durumda, su düşündüğümden de berrak olmalı. Ne tuhaf, metrelerce aşağıyı, denizin dibini görüyor olmalıyım.”

Bunu söyler söylemez bir süredir seyretmekte olduğu o kocaman, gümüş rengi enginliğin deniz yatağındaki kum, gördüğü her türlü koyu ve açık şeklin yüzeydeki ışık ve gölgeler değil dipteki gerçek şeyler olduğunu anladı. Örneğin o anda, ortasından geniş ve açık gri bir şeridin dolandığı, mora çalan yeşil bir kütle üzerinden geçmekteydiler. Artık onun dipte olduğunu bildiğinden çok daha iyi görebiliyordu. Koyu renkli parçaların diğer parçalardan daha uzun olduğunu ve hafifçe dalgalandığını seçebiliyordu. “Tıpkı rüzgârda salınan ağaçlar gibi” dedi Lucy. “Bunun bir denizaltı ormanı olduğuna inanıyorum.”

Onun üzerinden geçtiler ve az sonra açık renkli şeride bir başka açık renkli şerit bağlandı. “Orada olsaydım” diye düşündü Lucy, “o şerit, ormanın içindeki bir yol ve diğerine bağlandığı şu yer kavşak olurdu. Ah, keşke orada olsaydım. Ne! Orman sona eriyor. Eminim o şerit gerçek bir yol! Açık kumun üzerinde devam ettiğini görebiliyorum. Değişik bir renk. Kenarlarında işaretler var, kesik çizgiler. Belki taştır. Şimdi genişliyor.”

Genişlemiyordu, sadece daha yakına geliyordu. Gemi gölgesinin hızla ona doğru yaklaşmasından anlamıştı. Yol – artık yol olduğuna emindi – zikzaklar çizmeye başladı. Dik bir yokuşa tırmandığı belliydi. Başını yana eğerek geriye baktığında gördüğü şey, bir tepenin üzerinden aşağıya, virajlı bir yola bakarken gördüklerine benziyordu. O derin, ormanlık vadiye düşen güneş ışıklarını ve çok uzakta her şeyin soluk bir yeşillikte kaybolduğunu görebiliyordu. Fakat bazı yerler – güneş alan yerler diye düşündü – koyu maviydi.

Geriye bakmak için zaman ayıramadı; ileride, görüş alanına girmekte olan şey çok heyecan vericiydi. Yol belli ki tepenin üzerine ulaşmıştı ve dosdoğru ileriye gidiyordu. Küçük noktacıklar yolun üzerinde ileri geri gidip geliyordu. Şimdi harika bir şey günışığında – fersahlarca suyun derinliğindeki bir şey ne kadar günışığında olabilirse – pırıl pırıl parlıyordu. Yumrular ve çentiklerle doluydu ve inci, hatta belki de fildişi rengindeydi. Tam üzerinde olduklarından neye benzediğini çıkaramamıştı. Ama gölgesini fark ettiğinde her şey açıklığa kavuştu. Günışığı Lucy’nin

omuzlarının üzerinden geliyordu, bu yüzden o şeyin gölgesi kumlara yayılmıştı. Lucy o gölgenin kulelerin, minarelerin ve kubbelerin gölgesi olduğunu anladı.

"Hey! Bir şehir, ya da kocaman bir kale bu" dedi Lucy kendi kendine. "Neden böyle yüksek bir tepenin üzerine inşa etmişler acaba?"

Çok uzun süre sonra, Lucy İngiltere'ye geri döndüğünde ve tüm bu maceralar hakkında Edmund'la konuştuğunda, bunun nedenini düşündüler. Deniz derinlere inildikçe karanlıklaşır ve soğur; orada, aşağıda, o karanlıkta ve soğukta, mürekkepbalığı, denizyılanı ve deniz canavarı gibi tehlikeli canlılar yaşar. Sualtında vadiler vahşi ve korkutucu yerlerdir. Deniz İnsanları vadilerini, bizim dağları gördüğümüz gibi ve dağları da bizim vadileri gördüğümüz gibi görürler. Huzur ve sıcaklık yükseklerdedir (ya da bizim diyeceğimiz gibi "alçaklarda"). Deniz avcıları ve şövalyeleri macera aramak için derinlere iner ve dinlenip sakin zaman geçirmek için, toplantılara, spora, şarkılara ve danslara katılmak için yükseklere, evlerine dönerler.

Şehri geçmişlerdi ve deniz yatağı hâlâ yükseliyordu. Artık geminin sadece yüz metre kadar altındaydı. Yol kaybolmuştu. Parka benzeyen, canlı renkli bitkilerle kaplı küçük bahçelerin olduğu bir bölgenin üzerinden geçiyorlardı. Tam o sırada Lucy, heyecanla tiz bir çığlık koyuverdi; insanları görmüştü.

Sayıları on beş ile yirmi arasındaydı ve hepsi denizatlarına binmişlerdi, akvaryumlardaki o minik denizatlarına değil, kendilerinden oldukça büyük olanlara. Bunlar soylu ve gururlu insanlar olmalı diye düşündü Lucy, çünkü bazılarının alnındaki altınların parıltısını görebiliyordu ve omuzlarında yeşil ya da turuncu flamalar dalgalanmaktaydı. Sonra:

"Ah, balıklar!" dedi Lucy, Çünkü yüzeye oldukça yakın yüzen bir sürü küçük ve şişko balık Deniz İnsanlarıyla arasına girmişti. Bu olay, manzarayı bozsa da çok ilginç bir şeye yol açtı. Aniden küçük ve vahşi bir balık derinlerden yukarı fırladı, oraya buraya saldırdı ve ağzında şişko balıklardan biriyle çabucak dibe daldı. Deniz İnsanları atlarının üzerinde oturmuş olup biteni seyrediyorlardı. Konuşup eğleniyor gibi

görünüyorlardı. Aynı türden başka bir balık Deniz İnsanlarının olduğu yerden yukarı doğru fırladı. Lucy, balığı, grubun ortasında denizatının üzerinde oturmakta olan iri deniz adamının gönderdiğine ya da serbest bıraktığına emindi; sanki o ana kadar balığı elinde tutuyormuş gibiydi.

“Hey, bence” dedi Lucy, “bu bir avcı grubu. Daha doğrusu, şahinle avlanan avcılar gibi. Evet öyle. Tıpkı bizim Cair Paravel’de şahinlerle ava çıkmamız gibi, onlar da o vahşi balıklarla ava çıkıyor, sonra balıkları uçuruyorlar – yüzdürüyorlar demek gerekir galiba – diğerlerini yakalamak için. Nasıl?..”

Aniden durdu, çünkü manzara değişiyordu. Deniz İnsanları Şafak Yıldızı’nı fark etmişti. Balık sürüsü her yöne dağıldı: İnsanlar, güneşle aralarına giren bu büyük ve siyah şeyin ne anlama geldiğini öğrenmek için yukarı geliyordu. Artık yüzeye öyle yakındılar ki, eğer suyun içinde olmasalardı Lucy onlarla konuşabilirdi. Kadınlı erkekli bir gruptu. Hepsi bir tür küçük taç takmıştı ve birçoğunun boynunda inci dizileri vardı. Başka bir şey giymiyorlardı. Vücutları fildişi rengi, saçlarıysa mordu. Ortadaki kral (kimse onun kraldan başka bir şey olduğunu düşünemezdi) gururla Lucy’nin yüzüne bakıp elindeki mızrağı vahşice salladı. Şövalyeleri de aynı şeyi yaptı. Kadınların yüzlerinden şaşkınlık okunuyordu. Lucy onların daha önce bir gemi ya da insan görmediğine emindi; hiçbir geminin gelmediği bu yerde böyle şeyleri nasıl görebilirlerdi ki?

“Neye bakıyorsun Lucy?” diye bir ses geldi yakından.

Lucy öyle dalmıştı ki ses onu irkiltti ve döndüğünde uzun süre küpeşteye yaslanmaktan dolayı kolunun uyuştuğunu fark etti. Drinian ve Edmund yanındaydı.

“Bakın” dedi.

İkisi Lucy’nin gösterdiklerine baktı. Sonra Drinian alçak bir sesle:

“Hemen arkanızı dönün Majesteleri. Evet böyle, sırtımız denize dönük olsun. Önemli bir şey konuşuyormuş gibi görünmeyin” dedi.

“Neden, sorun nedir?” dedi Lucy, Drinian’ın dediklerini yaparken.

“Bunları görmek tayfalar için iyi değil” dedi Drinian. “Adamlar deniz kadınlarına ya da denizaltı ülkesine âşık olup, gemiden atlayabilirler. Uzak denizlerde bu türden şeyler olduğunu duymuştum. Bu insanları görmek her zaman şanssızlıktır.”

“Ama biz onları tanıyorduk” dedi Lucy. “Eskiden Cair Paravel’de kardeşim Peter Muhteşem Kral’ken, yüzeye çıkıp taç giyme törenimizde şarkı söylemişlerdi.”

“Sanırım onlar değişik türdendi, Lucy” dedi Edmund. “Onlar denizaltında olduğu kadar karada da yaşayabiliyordu. Ben bunların yaşayamayacağı kanısındayım. Yapabilselerdi çoktan yüzeye çıkıp bize saldırmışlardı. Çok vahşi görünüyorlar.”

“Her neyse” diye başladı Drinian, ama o anda iki ses birden duyuldu. Birincisi cup sesiydi. Diğeri de silah güvertesinden, “Denize adam düştü” diye bağıran birinin sesi. Ondan sonra herkes koşuşturmaya başladı. Bazı denizciler yelkenleri indirmek üzere aceleyle yukarı tırmandı; diğerleri küreklere geçmek için aşağıya koşturdu ve geminin kıçında nöbette olan Rhince, denize düşen adamı alabilmek amacıyla dümeni sonuna kadar kırdı. Artık herkes denize düşenin tam anlamıyla bir adam olmadığını biliyordu. Bu, Bastıbacak’tı.

“Seni gidi fare!” dedi Drinian. “Geminin tüm diğer adamlarını bir araya koysan onun yarattığından daha fazla sorun yaratamaz. Girilecek bir delik varsa bulur girer. Pranga vurmalı, teknenin arkasına bağlamalı, bir adaya bırakmalı, bıyıklarını kesmeli onun. Kimse küçük canavarı görebiliyor mu?”

Tüm bunlar Drinian’ın Bastıbacak’ı sevmediği anlamına gelmiyordu. Tersine, onu çok severdi, onun için endişeleniyordu ve bu yüzden ona kızgındı; tıpkı, araba yolunda koştuğunuz zaman annenizin size bir yabancıdan daha fazla kızması gibi. Kuşkusuz kimse Bastıbacak’ın boğulmasından korkmuyordu çünkü mükemmel bir yüzücüydü; fakat suyun altında ne olduğunu bilen üçü, Deniz İnsanlarının elindeki o uzun ve zalim mızraklardan korkuyordu.

Birkaç dakika içinde Şafak Yıldızı geriye dönmüştü ve herkes sudaki siyah lekeyi, Bastıbacak’ı görebiliyordu. Büyük bir heyecanla konuşuyordu, ama ağzı suyla dolduğundan kimse ne söylediğini anlamıyordu.

“Çenesini kapatmazsak aşağıda olanları anlatacak” diye bağırdı Drinian. Bunu önlemek için kenara koştu ve gemicilere bağırırken bir iple kendini aşağı sarkıttı, “Tamam, tamam. Yerlerinize dönün. Sanırım yardım almadan bir fareyi çıkarabilirim.” Bastıbacak ipe tırmanmaya başladığında – pek

çevik değildi çünkü ıslak tüyleri onu ağırlaştırmıştı – Drinian eğildi ve fısıldadı, “Tek kelime etme.”

Sırılsıklam fare güverteye çıktığında Deniz İnsanlarıyla ilgilenmediği ortaya çıktı.

“Tatlı!” diye bağırdı. “Tatlı, tatlı.”

“Neden bahsediyorsun sen?” diye sordu Drinian, tersleyerek. “Ayrıca tüm suyu üzerime sıçratmak zorunda değilsin.”

“Sana suyun tatlı olduğunu söylüyorum” dedi Fare. “Tatlı, tuzlu değil.”

Önce kimse bunun önemini anlayamadı. Ancak sonra Bastıbacak eski kehaneti bir kez daha tekrarladı.

> “Dalgaların tatlı tatlı yükseldiği yerde
>
> Şüphen olmasın, Bastıbacak
>
> Oradadır mutlak doğu.”

Sonunda herkes anlamıştı.

“Bir kova ver bana Rynelf” dedi Drinian.

Kova verildi, Drinian kovayı indirdi ve yukarı çekti. İçindeki su cam gibi parlıyordu.

“Belki, önce Majesteleri tadına bakmak ister” dedi Drinian, Caspian’a.

Kral iki eliyle kovayı tutup kaldırdı, dudaklarına götürdü, bir yudum aldı ve sonra kana kana içerek başını kaldırdı. Yüzü değişmişti. Sadece gözleri değil her yeri parlıyordu.

“Evet” dedi, “tatlı. Bu gerçek bir tatlı su. Beni öldürüp öldürmeyeceğinden emin değilim. Fakat bir seçim hakkım olsaydı, seçeceğim ölüm bu olurdu.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Edmund.

“Bu – bu su sanki her şeyden daha hafif” dedi Caspian.

“Evet, bu doğru” dedi Bastıbacak. “İçilebilir hafiflikte. Dünyanın Sonu’nun yakınında olmalıyız.”

Bir an sessizlik oldu ve sonra Lucy diz çöküp kovadan su içti.

“Yaşamımda tattığım en harika şey” dedi soluk soluğa. “Ama çok sert, bir şey yemeye ihtiyacımız yok artık.”

Gemideki herkes sırayla suyu içti. Uzun bir süre hepsi sessizdi. Çok güçlü ve sağlıklı hissediyorlardı kendilerini. Az sonra içtikleri suyun başka bir etkisini fark etmeye başladılar. Daha önce de söylediğim gibi Ramandu’nun yaşadığı adayı terk ettiklerinden beri çok fazla aydınlık vardı; güneş çok büyük (ama çok sıcak değil), deniz çok parlak ve hava pırıl pırıldı. Şimdi, aydınlık azalmamıştı – tam tersine artmıştı – ama dayanılabilir hale gelmişti. Gözlerini kırpmadan dosdoğru güneşe bakabiliyorlardı. Hayat boyu gördüklerinden çok daha fazla ışık görebiliyorlardı. Güverte, yelkenler, yüzleri ve vücutları gittikçe parlaklaştı, halatlar da parlamaya başladı. Ertesi sabah, artık eski büyüklüğünün beş-altı katı olan güneş doğduğunda, dikkatle ona baktılar ve oradan uçarak gelen kuşların tüylerini gördüler.

Akşam yemeğine kadar tek kelime edilmemişti (kimse yemek yemek istemiyordu, su onlara yeterliydi). Drinian:

“Bunu anlayamıyorum. Hiç rüzgâr yok. Yelkenler ölü gibi sallanıyor. Deniz bir havuz gibi dümdüz. Fakat biz sanki arkamızda tayfun varmış gibi hızla ilerliyoruz” dedi.

“Bunu ben de düşünüyordum” dedi Caspian. “Güçlü bir akıntıya yakalanmış olmalıyız.”

“Hımm” dedi Edmund. “Eğer dünyanın gerçekten bir kenarı varsa ve biz de oraya yaklaşıyorsak bu pek iyi değil.”

“Yani” dedi Caspian, “hepimiz kenardan… şey, aşağıya mı döküleceğiz demek istiyorsun?”

“Evet, evet” dedi Bastıbacak, pençelerini çırparak. “Ben her zaman öyle sanmışımdır, dünya kocaman bir yuvarlak masa gibidir ve okyanusların

suları kenardan aşağı dökülür. Gemi devrilecek, başının üzerine dikilecek, bir an için kenardan ötesini göreceğiz – ve sonra aşağıya, doğru aşağıya hızla iniş, son sürat—”

“Peki dipte bizi neler bekliyor söyleyebilir misin, ha?” dedi Drinian.

“Belki Aslan’ın ülkesi” dedi fare, gözleri parlayarak. “Belki de dibi yoktur. Belki sonsuza kadar aşağıya gidiyordur. Fakat ne olursa olsun bir an için dünyanın kenarından öteye bakmış olmak her şeye değmez mi?”

“Bana bak” dedi Eustace, “bunların hepsi palavra. Dünya yuvarlaktır, yani bir top gibi, yuvarlak masa gibi değil.”

“Bizim dünyamız öyle” dedi Edmund. “Peki, ya burası?”

“Yani” dedi Caspian, “siz üçünüz yuvarlak (top gibi yuvarlak) bir dünyadan geldiğinizi ve bana bundan hiç bahsetmediğinizi mi söylemek istiyorsunuz? Bu gerçekten çok kötü. Çünkü burada içinde yuvarlak dünyaların olduğu peri masalları var ve ben onları her zaman sevdim. Gerçek yuvarlak dünyaların olduğuna asla inanmadım. Hep olmasını arzuladım ve hep birinde yaşamayı istedim. Ah, her şeyimi verirdim. Siz bizim dünyamıza gelebiliyorsunuz da biz sizin dünyanıza neden gelemiyoruz acaba? Keşke bir fırsatım olsaydı! Top gibi bir şeyin üzerinde yaşamak heyecanlı olmalı. İnsanların baş üstü yürüdükleri yerlere gittiniz mi hiç?”

Edmund başını salladı. “Öyle değil” diye ekledi. “Orada yaşadığında yuvarlak dünyanın heyecan verici hiçbir yanı yok.”

Dünyanın En Sonu

Drinian ve iki Pevensie hariç Deniz İnsanlarını fark eden tek kişi Bastıbacak'tı. Deniz Kralı'nın mızrağını salladığını görünce hemen suya dalmıştı, çünkü bunu bir tehdit ya da meydan okuma olarak algılamış ve sorunu hemen orada, o anda çözümlemeyi istemişti. Ancak suyun tatlı olduğunu keşfetmenin heyecanı dikkatini dağıtmıştı ve Deniz İnsanları tekrar aklına gelmeden önce, Lucy ve Drinian, onu kenara çekip gördüklerini anlatmaması konusunda uyarmıştı.

Buna zahmet etmelerine gerek olmadığı anlaşıldı, çünkü artık Şafak Yıldızı kimse yaşamıyormuş gibi görünen bölgelerin üzerinde kayarak ilerliyordu. Lucy'den başka hiç kimse Deniz İnsanlarını bir daha görmedi, hem o bile sadece çok kısa bir an için görmüştü. Ertesi gün tüm sabah oldukça sığ sularda yolculuk yaptılar, dip yosunluktu. Öğleden az önce Lucy yosunlarla beslenen bir balık sürüsü gördü. Hepsi sürekli yiyor ve aynı yöne doğru ilerliyordu. "Tıpkı koyun sürüsü gibi" diye düşündü Lucy. Aniden sürünün ortalarında kendi yaşlarında bir denizkızı gördü, elinde çoban asasına benzeyen bir sopa taşıyan sakin, yalnız bir kızdı. Lucy bu kızın bir çoban – belki de bir balık çobanı – olduğuna emindi, çayırdaki sürüsü de balıklardan oluşuyordu. Balıklar ve kız suyun yüzüne oldukça yakındı. Sığ sularda kayarak ilerleyen kız ve küpeşteden eğilen Lucy karşı karşıya geldiklerinde kız yukarıya, dosdoğru Lucy'nin yüzüne baktı. Birbirleriyle konuşamadılar, az sonra denizkızı geminin gerisinde kalmıştı. Lucy kızın yüzünü asla unutmadı. O diğer Deniz İnsanları gibi korkmuş ya da kızmış görünmüyordu. Lucy o kızı sevmişti, kızın da onu sevdiğinden emindi. O kısacık anda, bir şekilde arkadaş olmuşlardı. Orada veya başka herhangi bir dünyada yeniden karşılaşma şansları yoktu. Fakat karşılaşsalar, kollarını açıp birbirlerine koşarlardı.

Bundan sonraki günler boyunca Şafak Yıldızı yelkenleri rüzgârsız, sakin bir denizin üzerinde zarifçe kayarak doğuya doğru ilerledi. Geçen her an ışık gittikçe parlaklaşıyordu ama bundan rahatsızlık duymuyorlardı. Kimse bir şey yemedi ya da uyumadı, hatta bunları yapmayı istemedi bile. Denizden, şaraptan güçlü ve – nasıl olduğu bilinmez ama – normal sudan

daha ıslak, daha akışkan olan bu göz kamaştırıcı sudan kovalarca çekip kana kana içerken, bir yandan da sessizce sohbet ettiler. Yolculuğa başladıklarında yaşlıca olan gemicilerden bir-ikisi gün geçtikçe gençleşmeye başladı. Gemideki herkes neşe ve heyecanla doluydu, ama bu heyecan insanı durmadan konuşturan türden değildi. İlerledikçe daha az konuşuyorlardı ve konuştukları zaman da neredeyse fısıldaşıyorlardı. Denizin sakinliği onları etkisi altına almıştı.

“Lordum” dedi Caspian, Drinian’a bir gün, “ileride ne görüyorsun?”

“Efendim” dedi Drinian, “beyazlık görüyorum. Gözlerimin görebildiği kadarıyla ufuk boyunca, kuzeyden güneye kadar.”

“Ben de aynı şeyi görüyorum” dedi Caspian, “ve ne olduğunu hayal bile edemiyorum.”

“Eğer kuzeyde olsaydık” dedi Drinian, “buz olduğunu söylerdim. Ancak burada buz olamaz. Adamları küreklere gönderip, akıntıya karşı koymaya çalışsak iyi olur. O şey ne olursa olsun, bu hızla ona çarpmak istemeyiz!”

Drinian’ın dediğini yaptılar ve giderek yavaşladılar. Beyazlık esrarengizliğinden bir şey kaybetmedi. Orası kara idiyse bile, çok tuhaf bir kara parçası olmalıydı, çünkü suyla aynı seviyede olan kısımları su kadar pürüzsüzdü. Yaklaştıklarında Drinian dümeni sonuna kadar kırdı ve Şafak Yıldızı’nı güneye döndürdü, akıntıyı yandan alarak beyazlığın kenarında, güneye doğru biraz kürek çektiler. Böyle yapmakla önemli bir keşifte bulunmuşlardı: Akıntı yaklaşık on beş metrelik bir alanda etkiliydi ve kalan kısım bir havuz kadar durgundu. Bu, Ramandu’nun ülkesine dönüş yolculuğunda tüm yolu kürek çekerek gitmenin oldukça kötü olacağını düşünmeye başlayan tayfalar için çok iyi bir haberdi. (Bu aynı zamanda denizkızının neden o kadar çabuk geride kaldığını açıklıyordu. Kız akıntının içinde değildi. Eğer akıntının içinde olsaydı gemiyle aynı hızda doğuya doğru gidiyor olacaktı.)

Kimse beyaz şeyin ne olduğunu anlamış değildi. Sonra kayık denize indirildi ve araştırmaya gönderildi. Şafak Yıldızı’nda kalanlar kayığın beyazlığın ortasına girdiğini görebiliyor, kayıktakilerin tiz ve şaşkın seslerini (durgun suların üzerinden net bir şekilde) duyabiliyorlardı.

Kayığın başındaki Rynelf derinlik ölçerken bir sessizlik oldu; kürek çekerek geriye dönerken kayığın içi o beyaz şeylerle dolmuştu. Herkes olan biteni öğrenmek için küpeşteye koştu.

“Nilüfer, Majesteleri!” diye bağırdı Rynelf başta dikilerek.

“Ne dedin?” diye sordu Caspian.

“Nilüferler, Majesteleri” dedi Rynelf. “Tıpkı göller ya da bahçelerdekiler gibi.”

“Bakın!” dedi geminin kıçında olan Lucy. Beyaz taç yapraklar ve geniş, yassı yapraklarla dolu ıslak kollarını kaldırmıştı.

“Derinlik nedir, Rynelf?” diye sordu Caspian.

“Garip olan da bu, Majesteleri” dedi Rynelf. “Hâlâ derin. Nereden baksanız üç buçuk fersah.”

“Gerçek nilüfer olamaz, bizim nilüfer dediğimiz şey olamazlar” dedi Eustace.

Muhtemelen değildiler, ama çok benziyorlardı. Bir süre konuştuktan sonra Şafak Yıldızı akıntıya geri döndü ve Nilüfer Gölü’nde ya da Gümüş Göl’de (iki ismi de denediler ve Gümüş Göl tuttu; şimdi Caspian’ın haritasında çizilidir) doğuya doğru ilerlemeye devam ettiler. Yolculuklarının en tuhaf bölümü başlamış oldu. Terk etmekte oldukları açık deniz, az sonra batı ufkunda ince, mavi bir çizgi haline gelmişti. Geçerken nilüferleri iterek açtıkları, yeşil bir cam gibi parlayan şerit hariç, üzerine belirsiz bir altın rengi serpiştirilmiş beyazlık etraflarını her yönde sarmalıyordu. Düşünüldüğünde, bu son deniz, kutuplara çok benziyordu; gözleri kartallarınki kadar keskinleşmiş olmasaydı, tüm bu beyazlıkta – özellikle sabahın erken saatlerinde – güneş dayanılmaz olurdu. Aynı beyazlık, her akşam aydınlığın daha uzun sürmesine neden oluyordu. Nilüferli alan sona ermeyecekmiş gibi görünüyordu. Günbegün, o millerce ve fersahlarca uzanan çiçeklerden Lucy’nin tanımlayamadığı bir koku yükseliyordu; tatlı, evet, ama uykunuzu getirmeyen ya da bayıltıcı olmayan, beyninize işleyen ve dağlara koşarak tırmanabileceğinizi ya da bir fille güreşebileceğinizi hissettiren taze, yabani ve eşsiz bir kokuydu. Lucy ve Caspian birbirlerine,

“Buna daha fazla dayanamayacağımı hissediyorum, ama bitmesini de istemiyorum” dediler.

Sık sık derinliği ölçüyorlardı ama su ancak günler sonra sığlaştı ve sonra da sığlaşmaya devam etti. Bir gün geldi ki, akıntıdan çıkmaları ve kürek çekerek salyangoz hızıyla yollarına devam etmeleri gerekti. Şafak Yıldızı’nın daha fazla doğuya gidemeyeceği apaçık ortadaydı. Aslında akıllıca davrandıkları için onun karaya oturmasını engellediler.

“Kayığı indirin” diye bağırdı Caspian, “sonra da adamları arkaya çağırın. Onlarla konuşmam gerekiyor.”

“Ne yapacak?” diye fısıldadı Eustace, Edmund’a. “Gözlerinde garip bir bakış var.”

“Sanırım hepimiz aynı şekilde görünüyoruz” dedi Edmund.

Geminin kıçında Caspian’a katıldılar ve çok geçmeden tüm adamlar kralın konuşmasını duymak için merdivenlerin dibine üşüştüler.

“Arkadaşlar” dedi Caspian, “başladığımız araştırmanın şartlarını artık yerine getirdik. Yedi lordun hepsini bulduk ve Sör Bastıbacak asla geri dönmemeye yemin ettiğinden Ramandu’nun ülkesine ulaştığımızda Lord Revilian, Argoz ve Mavramorn’u uyanmış bulacağız. Lord Drinian, gidebileceğiniz kadar hızla Narnia’ya dönmenizi ve Ölümsuyu Adası’nda karaya çıkmamanızı emrederek gemiyi size emanet ediyorum. Vekilim Cüce Yaygaracı’ya tüm bu gemideki arkadaşlarıma vaat ettiğim ödülleri vermesini söyle. Bunu fazlasıyla hak ettiler. Eğer dönmezsem, vekil, Cornelius, Porsuk Mantarsever ve Lord Drinian Narnia’ya bir kral seçsin ve…”

“Fakat efendim” diye sözünü kesti Drinian, “tahtı bırakıyor musunuz?”

“Bastıbacak’la Dünyanın Sonu’nu görmeye gideceğim” dedi Caspian.

Denizciler arasında mırıltılar duyuldu.

“Kayığı biz alacağız” dedi Caspian. “Bu sakin sularda ona ihtiyacınız olmayacak, Ramandu’nun adasında yeni bir kayık inşa edersiniz. Şimdi…”

“Caspian” dedi Edmund aniden sertçe, “bunu yapamazsın.”

“Evet kesinlikle” dedi Bastıbacak, “Majesteleri bunu yapamaz.”

“Hayır, gerçekten” dedi Drinian.

“Yapamaz mıyım?” dedi Caspian şiddetle, bir an için amcası Miraz gibi görünerek.

“Majestelerinden özür diliyorum” dedi Rynelf güverteden, “ama içimizden biri yapsa, bunun adı kaçmak olur.”

“Uzun süredir hizmetimde olmana çok güveniyorsun Rynelf” dedi Caspian.

“Hayır efendim! Tamamıyla haklı” dedi Drinian.

“Aslan’ın yelesi adına” dedi Caspian, “öğretmenim değil, kullarım olduğunuzu sanıyordum.”

“Ben değilim” dedi Edmund, “ve ben bunu yapamayacağını söylüyorum.”

“Yapamaz mıyım?” dedi Caspian. “Ne demek istiyorsun?”

“Majestelerinin hoşuna gidecekse, yapmamalısınız deriz” dedi Bastıbacak yerlere kadar eğilerek. “Siz Narnia kralısınız. Geri dönmezseniz tüm kullarınızın ve özellikle Yaygaracı’nın güvenini sarsarsınız. Sorumsuz biri gibi kendinizi maceralara atamazsınız. Majesteleri aklın sesini dinlemeyecekse, benim için en büyük sadakat, gemideki diğer adamların da yardımıyla, silahlarınızı elinizden almak, aklınız başınıza gelinceye kadar sizi gemide eliniz kolunuz bağlı tutmak olurdu.”

“Tamamıyla doğru” dedi Edmund. “Odysseus deniz perilerinin yanına gitmek istediğinde ona yaptıkları gibi.”

Lucy, “Ramandu’nun kızına geri döneceğine söz verdin” dediğinde Caspian’ın eli kılıcının kabzasına gitmişti. Caspian durakladı. “Şey… evet. Bu da var” dedi. Bir an kararsız kaldı ve sonra gemideki herkese bağırdı.

“Eh, dediğiniz olsun. Arayış bitti. Hepimiz dönüyoruz. Kayığı yukarı çekin.”

“Efendim” dedi Bastıbacak, “hepimiz dönmüyoruz. Ben, daha önce de açıkladığım gibi—”

“Susun!” diye gürledi Caspian. “Bana dersimi verdiniz, ama tuzağa düşmem. Şu fareyi susturacak biri yok mu?”

“Majesteleri Narnia’nın konuşan hayvanlarına iyi davranacağına söz vermişti” dedi Bastıbacak.

“Konuşan hayvanlara, evet” dedi Caspian. “Konuşmadan duramayan hayvanlar hakkında bir şey söylemedim.” Öfkeyle merdiveni savurdu ve kapısını çarparak kamarasına girdi.

Biraz sonra diğerleri yanına gittiklerinde onu sakinleşmiş buldular; yüzü bembeyazdı ve gözlerinde yaşlar vardı.

“Yararı yok” dedi. “Öfkem ve gururumla zarar vermektense terbiyeli davranabilirdim. Aslan benimle konuştu. Hayır, buraya geldiğini söylemiyorum. Öncelikle, bu kamaraya sığmazdı. Fakat duvardaki şu altın aslan başı canlandı ve benimle konuştu. Korkunçtu – gözleri. Bana kaba davrandığından değil, başlangıçta biraz sertti ama. Fakat yine de kötüydü. Dedi ki – dedi ki – ah, dayanamıyorum. Söyleyebileceği en kötü şeydi. Sizin devam etmeniz gerekiyor – Bastıbacak, Edmund, Lucy ve Eustace; ben dönmeliymişim. Yalnız başıma. Hem de hemen. Bu olanların ne yararı var ki?”

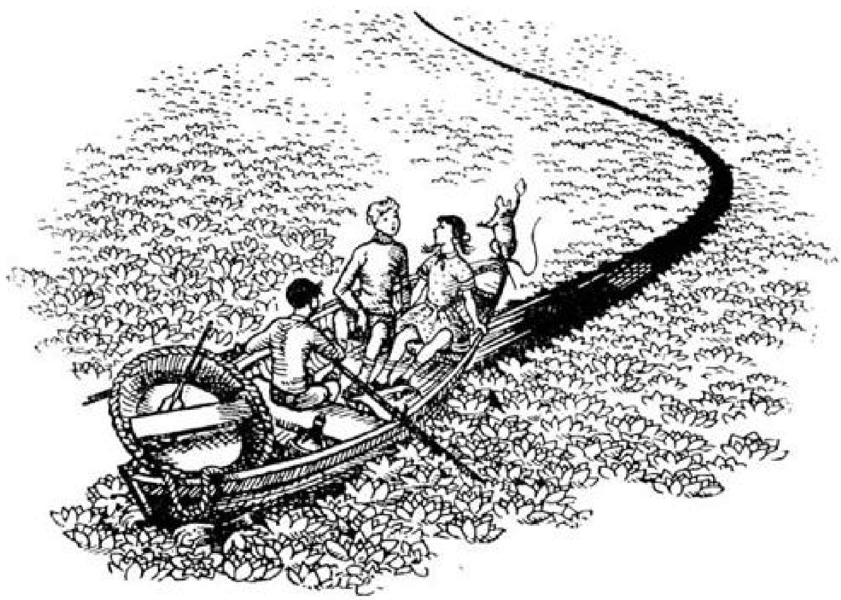
“Caspian, canım” dedi Lucy. “Eninde sonunda kendi dünyamıza dönmemiz gerektiğini biliyordun.”

“Evet” dedi Caspian hıçkırarak, “ama daha çok erken.”

“Ramandu’nun adasına vardığında kendini daha iyi hissedeceksin” dedi Lucy.

Bir süre sonra Caspian’ın neşesi yerine geldi, ama her iki taraf için de çok acı bir ayrılıktı bu, üzerinde durmayacağım. Kayık, öğleden sonra

yaklaşık saat ikide, su ve yiyecekle doldurulmuş olarak (ne yiyeceğe ne de içeceğe ihtiyaçları olacağını düşünmemelerine rağmen), sonsuz nilüfer bahçesinde kürek çekmek üzere Şafak Yıldızı'ndan ayrıldı. Bastıbacak da kanosuyla onlara eşlik edecekti. Şafak Yıldızı, onların ayrılışının şerefine bayraklar ve kalkanlarla süslenmişti. Her tarafı nilüferlerle kaplı Şafak Yıldızı, büyük, uzun ve sanki kendi evleriymiş gibi görünüyordu. Görüş alanından çıkmadan önce dümen kırdığını ve batıya doğru kürekle yol aldığını gördüler. Lucy biraz gözyaşı dökmesine rağmen umduğunuz kadar etkilenmemişti. Işık, sessizlik, Gümüş Deniz'in kokusunun tatlı ürpertisi ve hatta (garip bir şekilde) yalnızlık çok heyecan vericiydi.

Kürek çekmeye gerek yoktu çünkü akıntı onları düzenli olarak doğuya sürüklüyordu. O gece boyu ve ertesi gün doğuya doğru kayarak ilerlediler ve üçüncü gün – sizin ve benim güneş gözlükleriyle bile dayanamayacağımız bir parlaklıkla – şafak söktüğünde önlerinde harika bir şey gördüler. Sanki kendileriyle gökyüzü arasında yeşilimsi gri, titreyerek ışıldayan bir duvar yükselmekteydi. Sonra güneş çıktı. Güneşin yükselişini ve duvarın harika bir gökkuşağına dönüşmesini izlediler. O anda duvarın yüksek bir dalga olduğunu anladılar – çağlayanların kenarında bazen görebileceğiniz türden, sonsuza kadar aynı yerde duracakmış gibi görünen dalgalardandı. Yaklaşık on metre yüksekliğindeydi ve akıntı onları hızla ona doğru sürüklüyordu. İçinde bulundukları durumu tehlikeli sanabilirsiniz.

Öyle değildi. Onların durumunda olan kimsenin bunu düşüneceğini sanmıyorum. Çünkü şimdi, sadece dalganın ardında değil, güneşin de ardında olan bir şey görmüşlerdi. Gözleri Son Deniz'in suyu tarafından güçlendirilmiş olmasaydı güneşi bile göremezlerdi. Ancak şimdi doğan güneşe bakabiliyor, onu ve onun ötesindeki şeyleri açıkça görebiliyorlardı. Doğuda güneşin ötesinde gördükleri şey sıradağlardı. O kadar yüksektiler ki dorukları ya hiç göremediler, ya da gördüler ama sonradan unuttular. İçlerinden hiçbiri o yönde gökyüzü gördüğünü hatırlamıyordu. Dağlar gerçekten dünyanın dışında olmalıydı. Çünkü büyüklüğü onların seksende biri kadar olan bir dağın bile zirvesinde kar ve buz olması gerekirdi. Fakat bunlar, ne kadar yükseğe bakarsanız bakın, sıcaktı, yeşildi, ormanlarla ve çağlayanlarla doluydu. Aniden doğudan, dalganın tepesini köpüklü şekillere bürüyen ve suyu karıştıran bir esinti geldi. Sadece bir saniye sürmüştü, ama o bir saniyede onlara getirdiği şeyi hiçbiri asla unutmayacaktı. Bir koku ve bir ses, müziğe benzer bir ses getirmişti. Edmund ve Eustace daha sonra bunun hakkında hiç konuşmayacaklardı. Lucy sadece, "Kalbinizi kırardı" demişti. "Neden" dedim, "çok mu hüzünlüydü?" "Hüzünlü mü? Hayır!" dedi Lucy.

O kayıktaki hiç kimse Dünyanın Sonu'nu ve Aslan'ın ülkesini gördüğünden kuşku duymuyordu.

O anda kayık bir gıcırtıyla karaya oturdu. Su kayık için çok sığdı. "Burası" dedi Bastıbacak, "tek başıma devam edeceğim yer."

Onu durdurmaya çalışmadılar çünkü her şey sanki çoktan olup bitmiş ya da alın yazılarıymış gibi seyrediyordu. Küçük kanosunu indirmesi için Bastıbacak'a yardım ettiler. Sonra kılıcını çıkarıp ("artık buna ihtiyacım yok" dedi) nilüferlerin üzerine, çok uzağa fırlattı. Düştüğü yerde kabzası yukarıda olmak üzere dimdik kalmıştı. Sonra diğerlerini memnun etmek amacıyla üzgün gibi görünerek herkese veda etti; aslında mutluluktan titriyordu. Lucy ilk ve son kez ne zamandır yapmak istediği şeyi yaptı; onu kollarına alıp okşadı. Sonra Bastıbacak aceleyle kanosuna bindi, küreğini aldı ve akıntı onu yakalayınca, nilüferler arasındaki simsiyah bir şekil halinde uzaklaştı. Dalganın üzerinde nilüfer yoktu; düzgün ve yemyeşil bir yamaç gibiydi. Kano giderek hızlandı ve dalganın kenarına mükemmel bir biçimde tırmandı. Bir saniyeliğine kanonun ve Bastıbacak'ın şeklini

dalganın tepesinde gördüler. Sonra ikisi de kayboldu ve o andan sonra kimse fare Bastıbacak'ı görmedi. Ancak ben inanıyorum ki o, sağ salim Aslan'ın ülkesine ulaştı ve hâlâ orada yaşamakta.

Güneş yükseldikçe dünyanın dışındaki dağların görüntüsü kayboldu. Dalga hâlâ oradaydı, ama arkasında sadece mavi gökyüzü vardı. Çocuklar kayıktan inip suda yürümeye başladılar; dalgaya doğru değil, su duvarını sollarına alarak güneye doğru yürüyorlardı. Neden böyle yaptıklarını size açıklayamazlardı; alınyazıları buydu. Şafak Yıldızı'nda kendilerini büyümüş hissetmelerine – ve de öyle olmalarına – rağmen, şimdi tam tersini hissediyorlardı ve nilüferler arasında yürürken el ele tutuşmuşlardı. Asla yorgun değillerdi. Su ılıktı ve giderek sığlaşıyordu. Sonunda kumlara çıktılar ve sonra da Gümüş Deniz'le aynı seviyede, güzel, kısa çimlerle kaplı koskocaman bir ovaya vardılar.

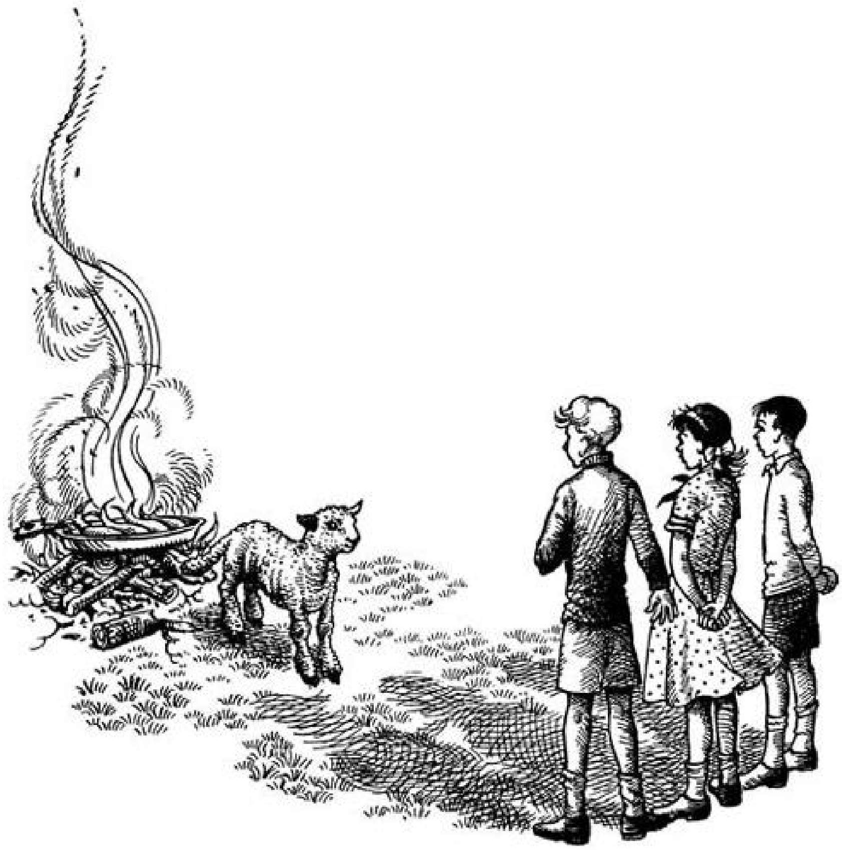
Gökyüzü, ağaçsız ve düz bir yerdeki gibi, sanki çimlerle birleşiyordu. İlerledikçe, gökyüzünün gerçekten aşağıya inip, yere bağlandığı izlenimine kapıldılar; parlak, gerçek, uçsuz bucaksız ve cama benzeyen mavi bir duvardı bu. Çok geçmeden bundan emin oldular. Artık çok yakınlarındaydı.

Gökyüzünün dibiyle aralarında, yeşil çimlerin üzerinde öylesine beyaz bir şey vardı ki, o kartal gözleriyle bile zorlukla bakabiliyorlardı. Yaklaştılar ve bunun bir kuzu olduğunu gördüler.

“Gelin kahvaltı edin” dedi kuzu, tatlı sesiyle.

O an çimlerin üzerinde yanan ateşte balıkların kızarmakta olduğunu fark ettiler. Günler sonra ilk kez açlık hissiyle oturup balık yediler. Hayatları boyunca tattıkları en lezzetli yemekti bu.

“Lütfen, kuzu” dedi Lucy, “Aslan'ın ülkesine giden yol bu mu?”

“Sizin için değil” dedi Kuzu. “Sizin için Aslan’ın ülkesinin kapısı dünyanızdan açılıyor.”

“Ne!” dedi Edmund. “Aslan’ın ülkesine bizim dünyamızdan bir yol mu var?”

“Benim ülkeme her dünyadan bir yol vardır” dedi Kuzu; konuştukça, kar beyazlığı altın rengine dönüştü, büyüklüğü değişti ve Aslan’ın kendisi ortaya çıktı, yelesinden ışıklar saçıyordu.

“Ah, Aslan” dedi Lucy. “Bizim dünyamızdan senin ülkene nasıl gidildiğini söyler misin?”

“Bunu söyleyeceğim” dedi Aslan. “Size yolun ne kadar kısa ya da uzun olduğunu değil, sadece bir nehrin üzerinden geçtiğini söyleyeceğim. Sakın korkmayın, çünkü ben büyük bir köprü ustasıyım. Şimdi gelin, gökyüzünde kapı açıp sizi ülkenize göndereceğim.”

“Lütfen Aslan” dedi Lucy. “Gitmeden önce bize Narnia’ya ne zaman geri gelebileceğimizi söyler misin? Ve çok, çok, çok, çok yakında olsun.”

“Canım” dedi Aslan, nazikçe, “sen ve kardeşin Narnia’ya asla gelmeyeceksiniz.”

“Ah, Aslan!!” dedi Edmund ve Lucy beraberce, umutsuz bir sesle.

“Büyüdünüz, çocuklar” dedi Aslan “ve artık kendi dünyanızda yaşamaya başlamalısınız.”

“Sebep Narnia değil, biliyorsun” diye hıçkırmaya başladı Lucy. “Sensin. Orada seni göremeyeceğiz. Biz seni görmeden nasıl yaşarız?”

“Beni göreceksiniz, sevgili kızım” dedi Aslan.

“Sen – sen oraya da geliyor musun, efendim?” dedi Edmund.

“Evet” dedi Aslan. “Fakat orada bir başka ismim var. Beni o isimle çağırmayı öğrenmelisiniz. Narnia’ya getirilmenizin nedeni budur, beni burada azıcık tanırsanız, orada daha iyi tanıyabilirsiniz.”

“Eustace de buraya asla geri gelmeyecek mi?” dedi Lucy.

“Çocuğum” dedi Aslan, “Bunu bilmeye gerçekten ihtiyacın var mı? Gelin, gökyüzündeki kapıyı açıyorum.” Sonra bir anda mavi duvar yırtıldı (bir perdenin yırtılması gibi) gökyüzünün ötesinde korkunç bir beyaz ışık gördüler, Aslan’ın yelesini hissetmeleri, alınlarındaki öpücük ve sonra – Alberta Hala’nın Cambridge’teki evinin yatak odası.

Sadece iki şey daha söylenmeli. Birincisi, Caspian ve adamları sağ salim Ramandu’nun adasına ulaştılar ve üç lord uyandı. Caspian Ramandu’nun kızıyla evlendi, hepsi Narnia’ya ulaştı, Ramandu’nun kızı büyük bir kraliçe ve büyük kralların annesi ve büyükannesi oldu. İkincisi de, herkes Eustace’in nasıl iyiye doğru değiştiğini konuşmaya başladı. Herkes “Onu görsen tanıyamazsın” diyordu; sadece Alberta Hala onun sıradan ve can sıkıcı biri haline geldiğini ve bundan Pevensie Kardeşler’in sorumlu olduğunu söylüyordu.

C.S. Lewis’in önerdiği okuma sırasıyla Narnia Günlükleri:

Büyücünün Yeğeni

Aslan, Cadı ve Dolap

At ve Çocuk

Prens Caspian

Şafak Yıldızı’nın Yolculuğu

Gümüş Sandalye

Son Savaş

DÜNYANIN UCUNA YOLCULUK

Bir ejderhanın uyandığı . . .
yıldızların yeryüzüne indiği . . .
her şeyin olabileceği bir ülke:
NARNİA

Bir kral ve hiç beklenmedik bir anda
gemisine konuk olan dostları,
bilinen bütün toprakların daha da
ötesine doğru yelken açarlar.
Atıldıkları bu macera, onlara dünyanın
sonunun sadece bir başlangıç
olduğunu gösterir.

Kapak İllüstrasyonu: Cliff Nielsen -
Doğan Egmont Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş. tarafından yayımlanmıştır.

www.narnia.com

Table of Contents